lect. drd.
Oreste Teodorescu

Demonii puterii în democrație

Manipularea, dezinformarea și agresiunea info-energetică

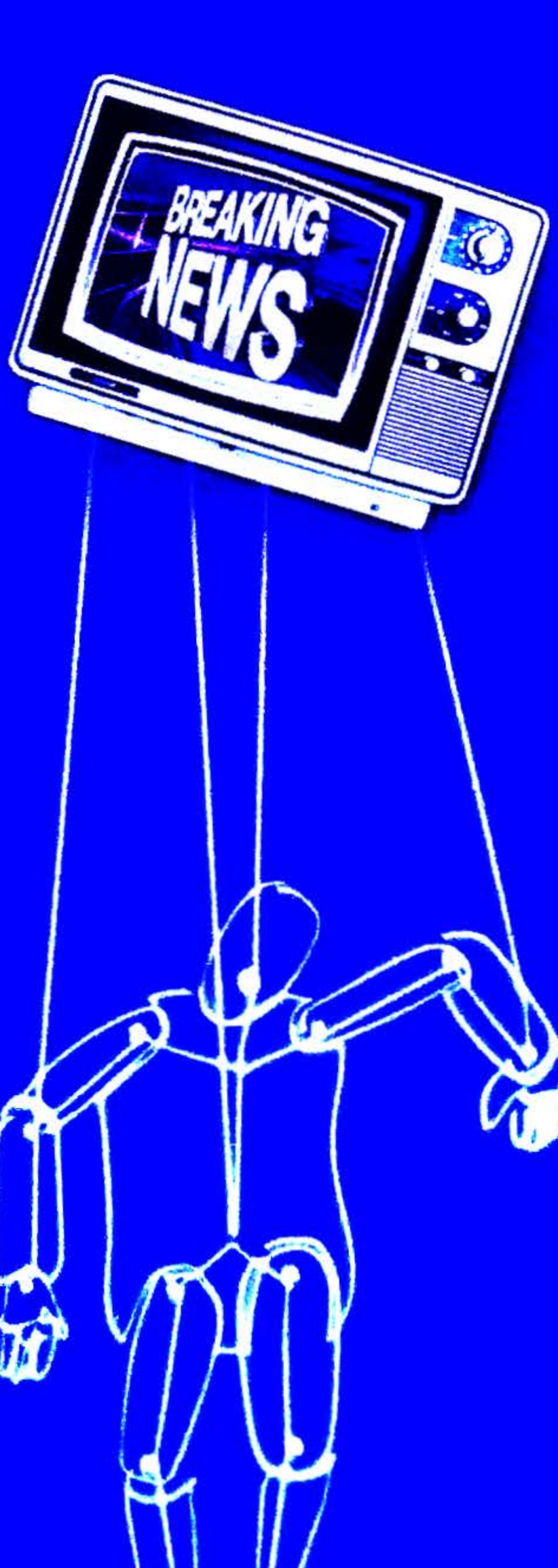

Demonii puterii în democrație

„Să creezi harababură în gânduri, să le faci ilogice și dezordonate, să-l forțezi pe om să se îndoiască de adevăruri vitale stabile este ceea ce-l face pe om lipsit total de apărare în fața manipulării!”. Uneori, mass-media, uitându-și principiile de funcționare, se transformă în fabrici de produs zombie, eviscerați, trepanați care execută „în orb” diferitele cerințe ale manipulatorului! Deși poate părea paradoxal, părintele democrației, președintele Jefferson spunea: „Niciun guvern nu poate exista fără cenzură; acolo unde presa e liberă, nimeni nu e liber!”. Astăzi, formele de propagandă, manipulare și dezinformare sunt atât de performante încât se poate mima cu ușurință libertatea presei. **Manipularea devine lipsită de energie în fața cunoașterii și, tocmai de aceea, sistemele de educație sunt cele mai prejudiciate în statele conduse de manipulatori și nu de către oameni politici animați de idei de progres.**

Oreste Teodorescu

TA
SO

Oreste Teodorescu

- lector doctorand la Facultatea de Jurnalism, Universitatea Hyperion
- realizator al emisiunii "Codul lui Oreste" (B1 TV)
- autorul cărții *"Codul lui Oreste"*
- consultant grupul Paracelsus
- președinte Clubul de Cultură și Presă Româno-Arab
- codulluioreste.blogspot.com

ORESTE TEODORESCU

Demonii puterii în democrație

Manipularea, dezinformarea, psihotronica

Editura TASO

Redactare, tehnoredactare şi corectură: SC TABIR SRL

© Copyright TASO, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TEODORESCU, ORESTE
-Demonii puterii în democraţie : manipularea, dezimformarea, psihotronica / Oreste Teodorescu. - Bucureşti : Taso, 2011
ISBN 978-606-92824-0-3

159.9
32.019.51:659.3

Dedic aceste rânduri tuturor celor care au luptat, luptă şi vor lupta pentru Adevăr şi Libertate. Fac o smerită plecăciune şi port un profund respect victimelor care au avut de suferit în urma abuzului psihic, mental şi fizic la care au fost constrânse de diferite centre de putere. Port o serioasă recunoştinţă acelor societăţi iniţiatice, instituţii ale statului, fraternităţi, care din negura timpului au vegheat şi au ajutat fiinţa umană să-şi extindă conştiinţa şi să nu-şi piardă atât de preţiosul dar oferit de către Divinitate: liberul-arbitru!

Cuprins

Cuvânt-înainte 5

Principiile manipulării.....7

Ce este manipularea?.....12
Ce este dezinformarea? 13
Elementele implicate în procesul dezinformării 14
Arsenalul dezinformării.....16
Premisele teoretice ale manipulării 19
Reglajul fin în manipulare.....21
Tehnici de manipulare..... 23
Limbaj, manipulare şi dezinformare..... 35
Zvonul 43
Intoxicarea..... 45
Tehnici de manipulare şi dezinformare 45
Categoriile dezinformării 49
Propaganda..... 52
Sistemul de propagandă..... 53
Tipuri de propagandă.....55
Manipulare şi dezinformare în discursul mediatic.. 56
Principalele tehnici de manipulare mediatică 76

Agresiuni info-energetice (Psihotronica) ... 80

Câmpul electromagnetic.....81
Arme psihotronice neletale 82
Diferite arme psihotronice 84
Alte tipuri de armament psihotronice..... 85
Arme cu frecvenţe electromagnetice joase
şi foarte joase 87

Microunde pulsate 88
Acţiuni distale asupra creierului 89
Câteva date despre creier 91
Cipuri biometrice 92
Substanţe ajutătoare în manipularea cerebrală 93
Tehnologii pentru citirea gândurilor 94
Părţile creierului 95
Influenţarea matricei cerebrale 96
Tehnologii cuantice 97
Tehnologii militare cu efecte civile 98
Utilităţile rezonanţei magnetice 100
Influenţarea şi citirea gândurilor 101
Predicatele războiului non-convenţional 103
Descoperirile lui N. Tesla şi arsenalele militare ... 104
Arme cu efecte subliminale 106
Soldatul universal 107
Arme hologramice 109
Telepatia artificială 110
Hipnoza – instrument de manipulare distală 111
Laboratoarele iadului 113
Câmpul de luptă mental 114
Armatele studiază asiduu efectele parapsihologiei .. 115
666 cu aplicabilitate militară 116
Arsenalul distrugerii în masă 118
Abuzurile C.I.A. în experimentele pe cobai umani... 119
Torturi psihologice 121
Crime şi abuzuri psihiatrice 122
Proiectul Blue Bird 123
Urmaşii lui Mengele 125
Ororile armatei japoneze 126
Crime în numele progresului ştiinţific 127
Convertirea tehnologiei morţii în componente utile societăţii 128
Iradierea subiecţilor umani 129
Războiul Rece – predicatele conflictului din câmpul de luptă mental 130
Proiectele C.I.A. şi K.G.B. de control mental 132
Debutul războiului psihotronic 133
Ruşii şi americanii în căutarea supremaţiei psihotronice 134
Religia paranormalului în Rusia 136
Cinismul folosirii substanţelor radioactive pe subiecţi umani 138
Anii de glorie a psihotronicii sovietice 139
Confruntări psihotronice 140
Super-puterile nu cred în paranormal, dar îl folosesc asiduu 142
Fidelitate sau moarte 143
Marea Britanie şi cercetările psihotronice 144
Dovezi ale utilizării psihotronicii 145
Spionajul telepatic 146
Pionierii implanturilor electronice 149
Implantarea, o obsesie născută în secolul XX 150
Epilog 153
Bibliografie 155

Cuvânt-înainte

În manipulare, principalul obiectiv este ca ţinta să adopte decizii imediate, nefiltrate raţional, impulsive. Astfel, se creează un cadru, o situaţie emoţională la limită, în care factorul de stres împiedică procesele de gândire şi analiză. Să nu uităm că emoţiile sunt mult mai uşor de controlat decât raţiunea. Televiziunile comerciale vând emoţii create artificial, care conduc la dependenţa de „o lume perfectă". Cine are acces la surse de informare în masă poate crea curente de opinie şi chiar de gândire, adevărate filosofii sociale. Prin propagandă, partidul naţional socialist a reuşit să convingă o ţară întreagă, aproape, că sursa răului sunt evreii, că rasa ariană este învestită de Providenţă să conducă lumea. Comuniştii au reuşit în câteva decenii să desacralizeze popoare întregi. „Religia este opium pentru popor", funesta afirmaţie a lui Lenin, agent secret german, finanţat de oligarhiile americane (Rotschild, Morgan), a încurajat jumătate de planetă să devină atee. Capitalismul stimulează zonele emoţionale instinctive, minore pentru a putea implementa consumismul. Perspectiva plăcerii stimulează imaginaţia şi constrânge subiectul să se refugieze într-un univers iluzoriu, în care doar banii asigură succesul. Cineva câştigă enorm controlând raportul producţie-consum-beneficiu. Statele conduc sistemele militare în funcţie de interesul politic. Doar serviciile secrete se menţin, sau ar trebui să se menţină, absolut neutre şi detaşate de patimi. Inteligenţa este cea care previzionează. Manipulatorii au nevoie de proşti.

Motto:

„Dacă cineva ne întreabă cum poate ajunge la Bran, dar noi îi arătăm drumul spre Brad se numeşte minciună, însă, dacă bietul om avea intenţia să ajungă la Bran, dar noi l-am divertat spre Brad, se numeşte manipulare. Cine are minte să priceapă! Cine are Caracter să nu o facă!"

Principiile manipulării

Formatorul de opinie este prin însăşi natura profesiei sale un „scriitor" de informaţie pe scoarţa cerebrală a celui care-l învesteşte cu încredere, aşadar, devine *a priori* un manipulator al conştiinţei. Păi, oare Cicero rostindu-şi Catilinarele, Demostene perorând atenienilor, Cezar încurajându-şi legiunile înainte de marile bătălii, Mao, Stalin, Hitler profitând de arsenalul formatorilor de opinie nu au obţinut rezultatele vizate beneficiind de suportul energetico-afectiv al mulţimilor? Un exemplu de schimbare radicală a opţiunilor maselor printr-o tehnică de manipulare îl regăsim ca arhetip în *Iuliu Cezar* de Shakespeare. Deşi, iniţial, mulţimile strigau de bucurie moartea împăratului: *„Ce binecuvântare pentru Roma că am scăpat de el!"*; *„Cezar era un tiran odios ce merita să moară!"*, după discursul lui Marc Antoniu, din actul III, scena 2, îşi schimbă radical optica. Prin manipularea psiho-afectivă, Marc Antoniu reuşeşte să întoarcă populaţia Romei împotriva ucigaşilor Cezarului. Atenţie la persuasiunea şi aderenţa discursului: *„Cezar nu era ambiţios, din moment ce a*

refuzat coroana. (argumentul raţional). *El şi-a lăsat averea moştenire romanilor până la 75 de drahme pe cap de om* (argumentul sentimental). *În sfârşit, mantia sa sfâşiată de loviturile de pumnal vorbeşte prin aceste găuri însângerate...".* (argumentul revanşard) Observăm, aşadar, că, utilizând trei predicate, Marc Antoniu reuşeşte „reconversia" aproape totală a mulţimilor, tratate evident ca o „masă de manevră"! Folosite în discursul mediatic, cele trei argumente:

— raţional, logic
— sentimental, afectiv
— revanşard, instinctual

garantează minima persuasiune în tehnica de manipulare.

Dostoievski, în *Fraţii Karamazov*, găseşte un rol mai tenebros, chiar ocult al manipulării ca instrument al prezervării puterii: Marele Inchizitor pune ca Hristos să fie ars pe rug pentru a nu distruge ordinea mondială pe care manipularea conştiinţei e pe cale s-o creeze! Problematica teologală la Dostoievski opune fericirii libertatea. Marele Inchizitor, ca slujitor al Papei, îl sfătuieşte pe Hristos, revenit printre oameni în întunecatul şi atât de goticul Ev Mediu: *„Tu ai încredinţat totul papei şi, deci, în momentul de faţă, totul se află în mâna lui; tu nu mai ai ce căuta, deocamdată, printre noi, nu ne mai tulbura, măcar până ce va fi să vină vremea de apoi...".* Sfinţii Părinţi găsesc şi sursa manipulării ca arsenal al Diavolului pentru a-şi învinge victimele. Ştiindu-se că nici Dumnezeu nu intră, dacă nu este lăsat, nici diavolul nu iese, dacă nu i se dă puterea, preoţii

întunericului folosesc manipularea conştiinţei pentru a implementa decizia şi a nu tulbura liberul-arbitru. Vladimir Lossky, celebrul teolog răsăritean, îl definea pe Satan ca fiind o virgulă în text, care schimbă sensul profund al comunicării. Iată un exemplu sugestiv: *„Aşa se insinuează necuratul printre fraţii împreună slujitori ai lui Hristos. La stăreţia unde am făcut noviciatul l-am auzit exprimându-se prin gura unor călugări: fratele cutare este un bun creştin, temător de cele sfinte, iubitor al Domnului, dar îi cam place să bea!"* Ei, tocmai acest *dar* este menit să schimbe toată percepţia publică asupra subiectului. O virgulă pusă „unde trebuie" denaturează predicatul principal. Putem înţelege mai bine despre ce este vorba analizând o profeţie a Oracolului din Delphi: „Vei învinge nu vei muri!". Dacă cineva pune iscusita virgulă aşa: „Vei învinge nu, vei muri!", obţine o cu totul altă informaţie! Centrele de putere, indiferent că îşi extrag doctrinele din democraţie sau totalitarism, recurg invariabil la propagandă, manipulare şi dezinformare, pentru prezervarea intereselor. Politicienii, prin excelenţă, recurg premeditat la dezinformare pentru a obţine voturile scontate, astfel încât ei evită atent toate situaţiile în care ar fi obligaţi să-şi facă publice valorile. Înlocuiesc aceste principii şi idealuri cu sondaje până când „existenţa înlocuieşte esenţa", cum bine scria Kara Murza, fost şef Sector de dezvoltare în Ministerul Ştiinţei şi Industriei al Rusiei şi autorul tezei de doctorat: *Istoria şi metodologia ştiinţei şi a tehnologiei.* Una dintre lucrările sale în care studiază tehnicile de care suntem interesaţi se numeşte *Manipularea*

conştiinţei, publicată în 2000. *„Dacă acum câtva timp politica presupunea existenţa programelor, ridicarea problemelor, discutarea ideilor şi un apel la raţiunea şi interesele cetăţeneşti, toate acestea au fost înlocuite cu concurenţa imaginilor politicienilor, imagini create în conformitate cu legile publicităţii!"*.

Într-o altă ordine de idei, Kara Murza demontează mecanismul manipulării politice pe care am putea-o înscrie într-o formulă de tipul: *Dacă nu mă accepţi aşa cum sunt în realitate, voi deveni în aparenţă aşa cum vrei tu să mă vezi!* Astăzi, majoritatea ţărilor sunt înscrise în paradigma democratică, dar ar fi foarte bine să cunoaştem diferitele nuanţe prin care este definită democraţia. De exemplu, pentru latini aceasta însemna dispariţia voinţei individuale în faţa voinţei şi a iniţiativei comunităţilor. În schimb, democraţia anglo-saxonă pune centrul de greutate tocmai pe dezvoltarea voinţei individuale şi îndepărtarea statului din luarea deciziilor colective. Mass-media, care se poate traduce foarte bine ca mijloace de acţiune asupra maselor, joacă un rol crucial în informarea sau, după caz, dezinformarea populaţiei. Vladimir Volkoff, celebrul autor al cărţilor: *Tratat de manipulare* şi *Dezinformarea văzută din est*; atrage atenţia că, de îndată ce manipularea conştiinţei s-a transformat într-o tehnologie a controlului, conceptul însuşi al democraţiei a devenit pur convenţional şi nu se mai poate utiliza ca un clişeu ideologic. Aşadar, conform acestei teorii, democraţia, care presupune cunoaşterea şi înţelegerea problemelor şi prezenţa unei opţiuni rezonabile sub forma unui program politic, a dispărut

lăsând locul unei uriaşe manipulări! Pentru un observator atent, trăim astăzi ceea ce Nietzche scria cu mult înainte: *„Cum nu avem timp pentru reflecţie şi nici seninătate în reflecţie, nu mai discutăm opiniile contrare, ci ne mulţumim să le urâm!"*. Pentru Kara Murza, lucrurile sunt limpezi: *„Să creezi harababură în gânduri, să le faci ilogice şi dezordonate, să-l forţezi pe om să se îndoiască de adevăruri vitale stabile este ceea ce-l face pe om lipsit total de apărare în faţa manipulării!"*. Uneori, mass-media, uitându-şi principiile de funcţionare, se transformă în fabrici de produs zombie, eviscerați, trepanaţi care execută „în orb" diferitele cerinţe ale manipulatorului! Deşi poate părea paradoxal, părintele democraţiei, preşedintele Jefferson spunea: *„Niciun guvern nu poate exista fără cenzură; acolo unde presa e liberă, nimeni nu e liber!"*. Astăzi, formele de propagandă, manipulare şi dezinformare sunt atât de performante încât se poate mima cu uşurinţă libertatea presei. Manipularea devine lipsită de energie în faţa cunoaşterii şi, tocmai de aceea, sistemele de educaţie sunt cele mai prejudiciate în statele conduse de manipulatori şi nu de către oameni politici animaţi de idei de progres. Trebuie să înţelegem că omul devine victima manipulării doar dacă îi este coautorul. Aşa a apărut ideea de modă, de turmă. Ştim că animalele inteligente se comportă mimetic. Omul adus la stadiul de îndobitocire va acţiona mecanic, fără să filtreze prin propriul conştient ansamblul de informaţii primite sau generate. Dacă imaginaţia este condusă cu îndemânare, poate contamina dispoziţia sau chiar intenţia acţiunii la

nivelul unor pături foarte largi de oameni. Aşa cum, în discoteci, unii dansează imitându-i pe ceilalţi, şi în viaţa socială, cine formatează opiniile unor categorii reprezentative poate impune „ritmul şi melodia"! Este evident – şi istoria ne stă mărturie – că anumiţi lideri charismatici sau şarlatani notorii deţin calitatea de a provoca diferite stări ale populaţiei, cu o singură condiţie, anume aceea de a stabili iniţial un raport de încredere. Cum creierul nu face clar distincţia dintre realitate şi ficţiune, arta manipulării constă tocmai în capacitatea de a crea „realităţi" la comandă. E ca şi cum am sta toată ziua într-un cinematograf crezând că ceea ce vedem se întâmplă aievea. Exemplele cele mai elocvente sunt bombardarea Irakului sub pretextul că Saddam Hussein deţine arsenal atomic, asalturile N.A.T.O. asupra Serbiei sub pretextul apărării populaţiei kosovare, uciderea evreilor în lagărele de concentrare naziste, argumentul fiind acela că „jidanii nu sunt oameni, ci şobolani dăunători care atentează la însăşi bunăstarea cămărilor noastre, nişte gândaci imenşi care ne sufocă copiii în somn" (fragment din discursul lui Goebels, Munchen, 1940), bombardarea unor populaţii civile în Cecenia, sub acuzaţia că ascunde terorişti – şi exemplele pot continua, din păcate, aproape la nesfârşit!

Ce este manipularea?

Teoreticienii manipulării definesc conceptul ca fiind *„o acţiune de a determina un actor social (persoană, grup, colectivitate) să gândească şi să acţioneze*

într-un mod compatibil cu interesele iniţiatorului, şi nu cu interesele sale, prin utilizarea unor tehnici de persuasiune care distorsionează intenţionat adevărul, lăsând însă impresia libertăţii de gândire şi de decizie." (R. V. Joule şi J. L. Beauvois în *Tratat de manipulare*). Spre deosebire de convingerea raţională, manipularea nu este preocupată de înţelegerea corectă şi profundă a situaţiei, ci urmăreşte inocularea unei înţelegeri convenabile, recurgându-se la inducerea în eroare cu argumente falsificate. Apelul vizează, cu precădere, palierele non-raţionale. Se remarcă şi o altă diferenţiere faţă de argumentaţia corectă: intenţiile reale ale celui care transmite mesajul (*manipulatorul*) rămân insesizabile primitorului acestuia (*ţinta manipulării*). Unii analişti ai fenomenului consideră manipularea drept substituire a violenţei fizice printr-o violenţă „simbolică", care contribuie la reprimarea eficientă a unor aspiraţii care nu pot fi satisfăcute altfel la nivelul receptorului.

Ce este dezinformarea?

Reprezintă orice intervenţie asupra elementelor de bază ale unui proces comunicaţional care modifică deliberat mesajele vehiculate, cu scopul de a determina la receptori anumite atitudini, reacţii, acţiuni dorite de un anumit agent social. Acesta din urmă nu trebuie să fie neapărat dezinformatorul, el poate fi o instituţie, o organizaţie etc.

La rândul său, dezinformarea are două dimensiuni: una neintenţională, iar alta intenţională, vizând un anumit

segment de opinie. Sub aspect intenţionat, dezinformarea poate fi analizată în funcţie de formele simbolice prin care sunt codificate informaţiile din mesaj.

Elementele implicate în procesul dezinformării

a) comanditarii – sunt cei care concep şi proiectează conţinutul acţiunii, ţintele reale şi cele potenţiale ale activităţii. Ei pot fi: factori de decizie (guverne, state majore militare sau socio-profesionale) sau grupuri de presiune. În timp ce prima categorie este folosită de servicii specializate, grupurile de presiune utilizează şi echipe ad-hoc de amatori, care au mare eficienţă în crearea şi menţinerea confuziilor.

b) specialiştii – sunt cei care planifică secvenţele tactice ale acţiunii şi care coordonează toate modalităţile de ţinere sub control a efectelor concrete ale mesajelor emise. Ei simulează toate categoriile de efecte pentru a reuşi să aibă sub control atât efectele proprii, cât şi exigenţele reproiectării unor elemente de detaliu, sub impactul acţiunilor de contracarare întreprinse de ţintă.

c) controlul – este piesa de legătură între comanditari, acţiunea şi agenţii de influenţă. Pentru a stăpâni acea zonă a spaţiului social care le intră în raza de responsabilitate, controlorii recrutează şi întreţin o vastă reţea de corespondenţi, de obicei nu direct, ci prin intermediul unor terţe persoane care joacă rolul de cercetaşi. Aceştia, aleşi din rândul unor indivizi cu totul insignifianţi, au rolul de a testa gradul de deschidere spre colaborare a unei personalităţi cu acces la date de importanţă considerabilă pentru comanditari şi planificatori.

d) agenţii de influenţă – sunt recrutaţi din rândul acelora care se bucură de prestigiu în grupul lor profesional şi care urmează a fi dezinformat prin mesaje primite de la planificatori via controlori.

Agenţii de influenţă ar putea fi:

- *liderii de opinie din mediile intelectuale* – din dorinţa de a se lansa în acţiune practică, ei acceptă să introducă în spaţiul social mesaje care par şocante pentru publicul autohton.
- *un personaj apropiat factorilor de decizie* – în general, acesta este compromis printr-un fapt verificabil, pentru a avea certitudinea unei colaborări mai longevive.
- *şefii de asociaţii* – contextul vieţii asociative, specifice sistemelor pluraliste, constituie un mediu favorabil pentru recrutarea şi cultivarea agenţilor de influenţă. Plasând pe primul plan interese de ordin umanitar, protejate de un cadru normativ cu validitate internaţională, dezinformatorul poate atrage mulţi naivi în structurile asociaţiei, care, profesional, sunt personalităţi de referinţă în domeniul lor de activitate.

e) intermediarii – se recrutează dintre personalităţile influente în comunitatea respectivă pentru a juca rol de lideri de opinie şi agenţi de influenţă ai intereselor care stau în spatele mesajelor emise cu un aer neutru şi declarativ de pe poziţii „independente".

f) releele – sunt indivizi sau instituţii care se dovedesc utili în amplificarea şi programarea mesajelor care constituie conţinutul dezinformării. Ceea ce deosebeşte dezinformarea de alte tipuri de comunicare este caracterul deliberat al acţiunii

şi lansarea, în circuitul informaţional, a unor date parţial adevărate, în conjugarea lor cu „afirmaţii" false, fără indicarea vreunei surse care ar putea fi verificată în vederea stabilirii autenticităţii celor emise. Cercetările de teren au demonstrat că rezultatele cele mai eficiente se înregistrează în domeniul mass-mediei, unde dezinformarea poate atinge frontal toate segmentele de opinie ale spaţiului social.

Arsenalul dezinformării

Conceptul este greu de definit, însă putem găsi câteva direcţii asemănătoare care ne-ar putea întregi şi consolida viziunea despre dezinformare.

- *minciuna-şiretlic* – atunci când dai de crezut că te vei deplasa la dreapta, în vreme ce, de fapt, tu intenţionezi să virezi la stânga;
- *intoxicarea* – care constă în furnizarea de date eronate;
- *propaganda pozitivă* – prin care se încearcă implementarea ideilor proprii unei mase cât mai largi de populaţie ca fiind un adevăr imuabil;
- *propaganda negativă* – constă în inducerea unei acţiuni oribile pe care s-o atribui ulterior inamicului;
- *influenţarea.*

Poate cea mai complexă abordare a dezinformării îi aparţine lui Vladimir Volkoff, cel care o postulează astfel: *„Dezinformarea este o manipulare a opiniei publice, dar nu a indivizilor, în scopuri politice, economice, militare, sociale, fără a se folosi de tehnici*

clasice de publicitate, prin alte mijloace de tratare decât propaganda, a unei informaţii veridice sau nu, neacordându-se importanţă veridicităţii informaţiei respective, ci felului în care este prezentată". *(Dezinformarea, armă de război)*

Într-un sens, putem admite că manipularea, cu toate componentele ei de dezinformare, propagandă şi agresiune info-energetică (psihotronică), este un mijloc de impunere a voinţei unui individ sau grup, acţionând în mod distal asupra oamenilor prin programarea comportamentului lor. Aşadar, manipularea vizează conştientul, inconştientul şi subconştientul subiectului, având ca ţintă finală schimbarea comportamentului astfel încât subiectul agresat să creadă că a luat această decizie prin liber-arbitru şi nu prin condiţionare! Simbolistica comunistă, nazistă, salutul militar, facerea semnului crucii la ortodocşi, care se deosebeşte de cel făcut de catolici, limbajul folosit, toate fac parte din arsenalul sistemului de a se impune mimetic prin confuzare şi depersonalizare! Presa audio-vizuală şi scrisă a devenit o platformă de formare a conştiinţelor, însă interpretarea corectă a informaţiilor primite este dificilă fără o cunoaştere de ansamblu a contextului mai larg în care se derulează informaţia şi, atunci când există tendinţa de manipulare sau dezinformare, se eludează conştient părţi din subiect care ar ajuta consumatorul să-şi conceapă o proprie interpretare a informaţiei. Aşa apar autorităţile fictive, ale căror predicate nu se mai analizează, ci se execută! În perioada Inchiziţiei, de exemplu, preotul avea autoritatea de a impune

dogma: „cine nu este cu noi, e împotriva noastră!" Astăzi, editorialiştii care şi-au construit un renume pot manipula aderenţii prin credibilitatea propriei semnături. În lumea democratică se întâmplă, din păcate prea adesea, ca minoritatea aflată la putere să facă tot posibilul pentru a ţine secrete tehnologiile şi doctrinele care permit manipularea conştiinţei publice. Schema este însă simplă: recompensarea generoasă a „oamenilor noştri" şi boicotarea, ridiculizarea „celor care nu sunt cu noi"!

Kara Murza denunţa, fără ocolişuri, acţiunile dăunătoare ale mass-mediei în slujba oligarhiilor aflate la putere: *„Din cele 15 de milioane de şoferi ruşi, moare în fiecare an unul la o mie. În 1999, victimele terorismului cecen au fost de una la un milion. Şi totuşi, nu ne este frică să conducem maşina. Atunci de ce să ne temem de teroriştі? Înainte de toate, pentru că puterile acestei lumi nu au interesul ca noi să ne temem de maşini. S-ar prăbuşi nişte industrii profitabile. De aceea, televiziunile nu accentuează riscurile şofatului, dar derulează cu obstinaţie imagini cutremurătoare cu victime ale atentatelor..."*. Demonstraţia lui Murza atinge câteva puncte nevralgice: *„Funcţia principală a mediilor de informare în masă în societatea civilă constă, oricât de paradoxal ar fi acest lucru, în transformarea cetăţenilor într-o mulţime enormă, deşi dispersată în diverse locuri, datorită culturii de masă şi unui flux unic de informaţie!"* Este lesne de observat tendinţa de uniformizare a presei, prin tabloidizare, dar, mai ales, monopolizarea informaţiei

pe toate canalele de ştiri, cu unele excepţii, din ce în ce mai izolate.

Ca să înţelegem şi mai bine cum funcţionează dezinformarea, să luăm un exemplu din istoria celui de-al Doilea Război Mondial: după ocuparea de către armata germană a unei regiuni din URSS, localnicii din provincia Krasnodar au fost anunţaţi că o coloană de prizonieri ruşi va traversa oraşul, iar populaţia le va putea furniza provizii. Evident, foarte mulţi s-au strâns cu merinde, haine, însă, în locul prizonierilor, prin mulţime au trecut camioane cu soldaţi germani răniţi pe front. Fără să ştie, localnicii au fost protagoniştii unui film propagandistic difuzat în Germania şi în ţările ocupate de ea, prin care se demonstra călduroasa primire a soldaţilor nemţi de către populaţia rusă recunoscătoare că a scăpat de sub jugul bolşevic! Un exemplu mai recent a fost Războiul din Golf, unde exerciţiile militare erau programate în funcţie de prime-time-ul principalelor televiziuni de ştiri. Ce rost ar fi avut explozia dramatică a Palatului din Groznii, din 1995, dacă nu ar fi fost transmisă în direct, prin intermediul presei, în toată lumea, sau prăbuşirea Turnurilor Gemene din New York, în septembrie 2001, dacă nu ar fi existat imaginile! Ştim astăzi, cu toţii, că o imagine valorează cât 1000 de cuvinte!

Premisele teoretice ale manipulării

În psihologia socială se întâlnesc numeroase experimente în care cercetătorii determină oamenii, sub un pretext sau altul, să se comporte în totală

libertate în mod diferit de cum s-ar fi comportat spontan. Din punct de vedere psihologic, posibilitatea manipulării apare ca o consecinţă a activităţii de decizie. Aşa s-a născut teoria angajamentului. Aceasta explică câteva dintre cele mai cunoscute manipulări curente, cotidiene ale comportamentului: *piciorul în uşă, trântitul uşii în nas şi amorsarea*. Predicatele teoriei au fost anticipate de Kurt Lewin, după cel de al Doilea Război Mondial, însă teoria ca atare a fost formulată de Charles Kiesler, în 1971, sub denumirea de *Psihologia angajamentului*. Poate fi conceptualizată vag ca fiind „legătura dintre individ şi actele sale". Teoria angajamentului postulează două lucruri:

a) ceea ce ne angajează sunt actele, nu ne simţim angajaţi de idei sau sentimente. Teoria explică, prin urmare, doar manipularea comportamentală, nu şi pe cea a gândirii şi /sau afectivităţii.

b) gradul de angajare poate fi diferit de la o situaţie la alta, nu neapărat total.

Gradul de angajare al manipulatului este influenţat de către manipulator prin tehnici de persuasiune foarte bine studiate. Rezultatele astfel obţinute modifică:

a) caracterul public (Atunci când comportamentul este „la vedere", nedisimulat, sau când subiectul-ţintă îşi declină identitatea.) Caracterul public ridică gradul de angajare. (Dacă semnezi o petiţie pentru o cauză comunitară, te simţi mult mai angajat atunci când ţi se cere să-ţi menţionezi numele şi datele personale.)

b) caracterul repetat al comportamentului. Un act repetat de mai multe ori angajează mai mult decât unul realizat o singură dată. (La serviciu, colegul îţi cere să-i împrumuţi bani. Refuzi o dată, de două ori, de trei ori. A „n" oară vei fi mai angajat, îţi va veni mai greu să-l refuzi decât prima dată. Obiceiul s-a stabilit. Colegul însuşi va percepe că întrerupi nu numai un obicei, ci şi un anumit gen de relaţie între colegi.)

c) caracterul irevocabil al actului. Va face victima manipulării mai angajată decât cel revocabil, unde are posibilitatea de a reveni asupra deciziei iniţiale. (Eşti mai puţin angajat într-o decizie asupra băncii la care să-ţi deschizi cont pentru primirea salariului, dacă ştii că ai 15 zile la dispoziţie, decât dacă trebuie să te hotărăşti în 24 de ore.)

d) caracterul costisitor al actului. (Ţinta este mai dispusă să ofere ajutor cuiva căruia i-a împrumutat maşina – cost ridicat al actului – decât celui căruia i-a împrumutat 100 de lei.)

Reglajul fin în manipulare

Manipulatorul poate mări sau micşora sentimentul de libertate al victimei prin câteva **metode** devenite clasice:

1. Modalitatea de inducere a sentimentului de libertate, de autodeterminare constă în a-i spune individului că este liber să facă sau să nu facă un lucru.

2. Recompensa sau ameninţarea „cu miză mică" sunt puternic angajante, în vreme ce recompensa sau

ameninţarea „cu miză mare" sunt factori de dezangajare, întrucât ele acţionează ca motivaţii externe, nu interne, ca în primul caz. (O mamă vrea să-şi determine fiica de 16 ani să-şi facă ordine în cameră. Ea poate folosi fraze angajante, de genul: „Draga mea, aş fi încântată să faci ordine. Dar, bineînţeles, tu hotărăşti, faci cum vrei, până la urmă este camera ta şi tu alegi cum vrei să trăieşti...", sau „Draga mea, aş fi încântată să văd ordine şi curăţenie în camera ta şi, dacă le faci, îţi voi cumpăra un telefon mobil". Sau poate folosi argumente puternice care, în mod paradoxal, nu obţin efectul angajării, ci dimpotrivă: „Draga mea, o să-mi faci în sfârşit plăcerea de a-ţi face odată curăţenie şi ordine în cameră, pricepi? Dacă nu, nu te mai duci duminică la film", sau „Draga mea, aş fi extrem de încântată să faci ordine şi, dacă o termini repede şi temeinic, te las să pleci în tabără.") Supunerea faţă de voinţa manipulatorului este însoţită de un sentiment de libertate. Se poate vorbi chiar de supunerea liber consimţită, în care realizăm acte pe care nu le-am fi efectuat în mod spontan, dar nici în contextul unei constrângeri clare.

Actele angajante sunt de două tipuri:

a) conforme cu ideile şi motivaţiile noastre (Să semnezi o petiţie care ajută un bolnav de leucemie.);

b) contrare ideilor şi motivaţiilor noastre (Să aperi în public o poziţie la care nu aderi – de pildă, avortul, homosexualitatea – sau să te laşi privat de hrană, apă, odihnă etc.).

Observăm că primele sunt acte neproblematice, iar celelalte – problematice. Un individ pus să pledeze o cauză contrară atitudinilor sale (de ex.: în favoarea avortului) devine mai favorabil acestei cauze.

Tehnici de manipulare

În *Tratat de manipulare*, Bogdan Ficeac enumeră câteva **arme** prin care manipulatorul îşi cucereşte ţintele:

1. **„Piciorul în uşă".** Tehnica „piciorului în uşă" are două variante:
   - „piciorul în uşă cu cerere explicită" (sau clasică) *şi*
   - „piciorul în uşă cu cerere implicită".

În varianta ***„piciorul în uşă cu cerere explicită"***, etapele sunt următoarele: printr-o primă cerere explicită se obţine de la subiect un comportament neproblematic şi puţin costisitor, într-un cadru de liberă alegere şi care facilitează angajamentul. Urmează a doua cerere explicită adresată subiectului, invitându-l să emită o nouă conduită, mai costisitoare, şi pe care n-ar fi realizat-o spontan. Ca efect al perseverării în decizia iniţială, subiectul acceptă mai uşor o cerere ulterioară mai costisitoare. Cu alte cuvinte, pentru a determina pe cineva să-ţi facă o concesie majoră, începi cu una minoră. De exemplu, dacă vrei să împrumuţi de la cineva 5000 de lei, dar nu eşti sigur că vei primi această sumă, din prima încercare (explicită) vei începe cu o solicitare mult mai scumpă, de 50 000

de lei, apoi, gradual, începi să scazi solicitarea până la suma dorită inițial. Un experiment faimos a fost făcut în 1996, în Olanda, când cercetătorii (în cazul nostru, manipulatorii) au sunat un număr de cetățeni și le-au cerut să răspundă la câteva întrebări despre calitatea pastei de dinți folosite uzual. Cei mai mulți au fost dispuși să-și piardă ceva timp discutând despre aceasta. Peste câteva zile, aceiași cercetători au sunat din nou, dar de data aceasta cerând accesul în casă pentru o echipă care să inventarieze toate produsele pe care le aveau, scotocindu-le toate încăperile, chiar și sertarele și rafturile. De necrezut, 52% au acceptat să le fie perchiziționată casa. Iată un posibil alt exemplu: un diriginte de școală generală roagă inițial un părinte să adune de la ceilalți părinți toate fișele privind disciplina de studiu opțională a copiilor; după terminarea ședinței, solicită aceluiași părinte o sponsorizare pentru școală. Acesta, bineînțeles, acceptă, fiind pus de către manipulator și în fața propriului ego. („Dirigintele a avut încredere în mine investindu-mă cu o sarcină importantă pentru bunul mers al clasei... N-aș vrea să-l dezamăgesc refuzându-i o cerere de sponsorizare care m-ar responsabiliza și mai mult. Așa voi putea deveni un lider printre părinți, iar copilul meu va fi avantajat automat de către diriginte...".) Realizăm, astfel, cât de ușor se poate pica în „capcană"!

În varianta ***„piciorul în ușă cu cerere implicită"***, cererea inițială este tot explicită (La un magazin, o clientă te roagă să-i ții rândul la casă

pentru 3 minute.), însă a doua cerere este implicită, iar comportamentul „victimei" este solicitat de circumstanțe (Într-un magazin, deși nu-ți solicită nimeni acest lucru, sari în ajutorul angajatei care a răsturnat niște produse de pe raft.). Pentru că ai fost „încălzit" deja de prima cerere explicită. De observat aici că cel de al doilea comportament este în serviciul unui alt solicitant, neimplicat în prima acțiune. Este un gen de perseverare, inerție a tipului de comportament, combinat cu efectul de transfer – în cazul acesta, „a face servicii, a ajuta". Primul act este actul „preparator" și are rol de mărire a posibilității de producere a celui de al doilea, actul „așteptat" de către manipulator. Este important ca actul preparator să fie provocat în condiții de iluzie totală a libertății, iar presiunea să nu fie puternică. Iată un alt posibil scenariu: Sunt doi manipulatori care acționează progresiv în încercarea de a modifica comportamentul unei ținte. Primul roagă o gospodină care-și făcea cumpărăturile să-i supravegheze sacoșa cu alimente, pentru a se întoarce într-un loc în care își uitase fie 10 lei (justificare slabă, care produce o presiune mică, deci adecvată, propice sentimentului de libertate a deciziei), fie portmoneul cu toți banii și actele (justificare puternică, presiune mare, libertate limitată). Revine după un moment pretinzând că a găsit ceea ce pierduse și apoi pleacă. Câteva clipe mai târziu, din sacoșa celui de-al doilea manipulator cade, ca din întâmplare, un pachet, el prefăcându-se că n-a observat nimic. Rezultat: 80 % dintre gospodinele la care actul preparator a fost realizat în condiții de

justificare slabă l-au alertat pe experimentator, faţă de numai 35% din cele cu justificare puternică. Lotul de control – prin urmare nesupus actului preparator – a reacţionat în proporţie de 45%.

2. Tehnica atingerii/contactului fizic este un factor suplimentar de orientare a conduitei celuilalt în sensul dorit de manipulator. Este specific agenţilor de vânzări, sectanţilor... Atingerea uşoară a antebraţului în contextul „piciorului în uşă" este deosebit de eficace. Un exemplu foarte cunoscut de utilizare a atingerii în tehnica „piciorului în uşă" cu cerere implicită este următorul: într-un supermarket, clientele au primit de la un prezentator-vânzător mobil, cu surâsul pe buze, o bucată de pizza, după ce le-a prins de braţ. „Luaţi, doamnă, este un nou produs congelat marca Rigatoni". Comparativ cu persoanele abordate în lipsa contactului, dintre care numai 53% au acceptat să guste pizza, prin aplicarea contactului au acceptat 79%. Ulterior, ajunse în faţa raftului cu produse congelate, au cumpărat pizza Rigatoni 37% dintre persoanele atinse şi numai 19% dintre celelalte. Iată un alt scenariu: un subiect cu intenţii manipulatoare, plasat la intrarea într-o bibliotecă, îi întreba pe studenţi, atingându-i din când în când, unde se află o anumită clădire situată, în realitate, chiar alături. După colţ, un altul le cerea să-şi dedice două ore pentru a asigura o corespondenţă telefonică în favoarea unor copii handicapaţi. Manipulatorul a obţinut acceptul a 40% din partea celor atinşi, comparativ cu 5% din cei cărora nu li se aplicase contactul fizic. Explicaţia este foarte simplă: prin contactul subtil, repetat (bătaie pe umăr, strâns uşor de antebraţ, condus partenerul/

partenera uşor de după mijloc) se creează senzaţia de apropiere, de familiaritate şi, implicit, de încredere în faţa unei persoane străine, abia întâlnite. Este axiomatic că lăsăm „garda" mai jos în prezenţa celor cu care suntem obişnuiţi.

3. Trântitul uşii în nas/în faţă constă în solicitarea unui comportament mult prea costisitor pentru a fi acceptat, înainte de a formula cererea care vizează comportamentul aşteptat, prin urmare o cerere de mică importanţă, dar care nu avea mari şanse de a fi onorată. Altfel spus, pentru a spori şansele de a obţine o favoare de la cineva, începem prin a cere foarte mult, ştiind că vom fi refuzaţi, că ni se va „trânti uşa în nas". După aceea, venim cu solicitarea reală. Iată cum funcţionează: studenţilor dintr-un grup, devenit astfel de control, li s-a cerut să însoţească nişte tineri delincvenţi, timp de 2 ore, la un muzeu de artă. Au acceptat 16,7%. Grupului experimental i s-a cerut mai întâi acceptul de a lucra câte două ore săptămânal, timp de doi ani, în rolul de frate mai mare pentru un tânăr delincvent. Au refuzat toţi studenţii. Imediat însă, experimentatorul a continuat: recrutăm, de asemenea, studenţi pentru a însoţi tinerii delincvenţi într-o vizită la muzeu, cu scopul de a-i reconverti la un comportament social sănătos prin artă şi cultură, şi le oferim studenţilor şi un abonament gratuit pentru a vizita toate muzeele din capitală. Au acceptat 50% (comparativ cu 16,7%, în condiţia de control).

Pentru psihologia socială experimentală, fenomenul „uşii în nas" rămâne însă o mare enigmă. Sunt ipoteze explicative:

a) prin comparaţie cu prima solicitare, cea de a doua va părea mult mai mică decât în realitate;

b) de asemenea, reducând pretenţiile, partenerul are oarecum sentimentul că am renunţat la ceva „în favoarea" lui şi rămâne cu impresia că ne este obligat. Ca atare, va fi mai dispus să ne acorde favoarea – este regula „concesii reciproce". De aceea, este necesar ca ambele cereri să fie formulate de aceeaşi persoană şi ca cererea iniţială să fie excesivă comparativ cu următoarea, vizată de manipulator.

4. Tehnica „amorsării" este una dintre cele două tehnici care se bazează pe inerţia persoanei în decizia luată. Motivele sunt diferite şi, în funcţie de acestea, deosebim tehnicile: amorsarea/low-ball şi cheltuiala inutilă/capcana ascunsă. Perseverarea în decizie, în cazul amorsării, este rezultatul ascunderii temporare a unei părţi din adevăr, al întârzierii enunţării adevărului. „A amorsa" înseamnă a provoca o acţiune printr-o intervenţie exterioară. Un partener ascunde sau deformează o informaţie cheie sau un inconvenient până când celălalt ia decizia aşteptată, după care celui manipulat i se prezintă „cu onestitate" informaţia lipsă, fără teama că va mai da înapoi; el tocmai s-a decis într-un fel şi nu se va mai întoarce din drum când va cunoaşte inconvenientele reale. Să zicem că un client se duce iarna, înainte de sărbători, la o agenţie de turism şi solicită un sejur în Danemarca. Agentul de vânzări are o ofertă mai scumpă în Finlanda, dar ştie că, din cauza încălzirii

globale, temperaturile au crescut şi, prin urmare, posibilităţile de distracţie sunt limitate. Astfel, el va ascunde această informaţie oferind clientului alte avantaje mai mult sau mai puţin fictive. Tehnica lasă cale liberă pentru renunţare, pentru anularea deciziei luate în insuficientă cunoştinţă de cauză. Interesant este însă faptul că partenerul are sentimentul propriei responsabilităţi, autonomii, libertăţi de decizie şi, deşi a aflat, ulterior hotărârii sale, că vremea nu este tocmai ok, îi va fi foarte greu să revină asupra deciziei. Un experiment i-a vizat pe studenţii de la psihologie care trebuiau să participe ca subiecţi la unul din două experimente: deşi durau la fel de mult, primul, mai neplăcut, echivala cu două ore de credit, celălalt, mai agreabil, cu o singură oră. Unii studenţi au fost lăsaţi să aleagă, alţii au fost forţaţi să opteze pentru testul A. După aceea, li s-a spus că, de fapt, ambele echivalau cu o oră şi se puteau răzgândi. 75% din studenţi nu au mai revenit asupra deciziei iniţiale şi au mers la testul mai neplăcut, deşi nu câştigau mai mult în „costul de timp".

5. Cheltuiala inutilă/capcana ascunsă se manifestă atunci când un individ rămâne la o strategie sau o linie de conduită în care a investit, în prealabil, bani, timp, energie, în detrimentul altora, mai avantajoase. Tehnica este folosită mai ales în cazinouri, unde jucătorului, în cazul nostru cel manipulat, i se obturează din opţiuni. *NU* trebuie să uitam că, indiferent de context, avem cel puţin două variante: da şi nu. Manipulatorul va dori să obţină o singură cale de acţiune. „Efectul

de îngheţ" se manifestă prin menţinerea unei decizii odată adoptate, în pofida evidenţei care arată că este greşită. Totul se petrece ca şi cum hotărârea ar îngheţa sistemul de opţiuni posibile. „Capcana ascunsă" se explică prin impresia subiectivă că fiecare minut ce trece sau ban cheltuit/pierdut la un joc de noroc te apropie de scop şi, ca atare, decizia de întrerupere a acţiunii devine tot mai greu de luat. Individul pare a se afla prins într-o capcană. În consecinţă, el persevereză într-o acţiune în derulare, chiar dacă aceasta devine deosebit de costisitoare sau nu ne mai permite să atingem obiectivele fixate („Am făcut prea multe investiţii pentru a mai abandona."). Te străduieşti să termini o sticlă de vin vechi de 20 de ani, scump, dar trezit, în loc să renunţi la ea pentru un vin obişnuit, pe care îl bei cu plăcere.

6. Mesajele subliminale. Deşi neconfirmate experimental în mod constant, deşi sunt procesate incomplet şi imprecis, ele nu sunt chiar atât de inofensive ca să nu fi fost interzise prin legi şi nici atât de ineficiente ca să nu fie folosite clandestin. Ex.: rezolvarea problemei tehnice de către grupul de ingineri; reclamă subliminală video (la cinematografe sau TV – după un film cu reclamă subliminală pentru Pop Corn şi Coca Cola, vânzările au crescut considerabil).

7. Familiarizarea cu un obiect, piesă artistică, persoană etc. îl face pe individ să-i atribuie o mai mare încredere şi prețuire şi să-l întâmpine cu o atitudine mai favorabilă (un cântec auzit de câteva ori ni se pare mai frumos decât altul, la prima

audiţie). Tehnica este înfăptuită prin impunerea ei insistentă în atenţia publicului (apariţiile publice repetate ale unui om politic, reclamă publicitară).

8. Alternanţa cald-rece (poliţistul bun – poliţistul rău). Folosită cu predilecţie în interogatoriile lungi şi în negocierile patronat-sindicate, tehnica se poate aplica practic în toate domeniile. Negociatorii se perindă pe rând. Partenerii sunt abordaţi în forţă, intimidaţi, descurajaţi, lăsaţi fără speranţă de primul negociator. Vine „cel bun", care schimbă tactica, este politicos, înţelegător şi oferă... puţin, mai puţin decât ceruse partenerul, dar mai mult decât îi lăsase să spere „cel rău". Aplicabilă în multe situaţii: unele acte ale educaţiei de către cei doi părinţi, unul sever, celălalt blând.

9. Tactica „ostaticului" (a „mortului în casă") este un şantaj. Prin ostatici se forţează mâna adversarului. Ostaticul poate fi orice prezintă importanţă pentru adversar: o informaţie, un document, o situaţie, un bun, o sumă de bani. Ostaticul este ţinut captiv până ce adversarul plăteşte recompensa sau face concesia; acestea pot fi exorbitante, dar alternativa este şi mai rea. Ex.: „scrisoarea pierdută"; sumele de bani plătite în avans; utilajele fără piese de schimb şi asistenţă tehnică, dar, mai ales, fără consumabile suficiente devin ostaticii prin care li se forţează mâna noilor proprietari; zugravii care încep şi te lasă cu casa răvăşită până accepţi noile pretenţii legate de preţ.

10. Falsa ofertă. Se face o ofertă tentantă pentru celălalt, pentru a se elimina concurenţa şi a-l motiva

în relaţia cu manipulatorul. Apoi se reduce din oferta iniţială, din diferite motive plauzibile, şi, după ce i se reduc victimei (manipulatului) opţiunile, începe târguiala pentru a-l face să accepte noua ofertă, mult mai modestă. Vrei să achiziţionezi un automobil, găseşti în anunţurile de mică publicitate unul, la preţ rezonabil sau chiar mare. Suni şi oferi preţul, laşi telefonul şi adresa şi găseşti un motiv plauzibil pentru a amâna prima întâlnire cu 2-3 zile. Vânzătorul îşi va descuraja toţi clienţii. La prima întâlnire oferi un preţ puţin mai mic, pe motiv că numai atâta ai putut aduna, dar şi banii respectivi vor fi disponibili în 15 zile; în schimb, te oferi şi îi dai, prin notariat, un avans acceptabil (câteva sute de euro). Dispari. Te caută, îngrijorat şi presat de nevoia de bani. Când reapari, îl anunţi cu regret că ai găsit altă maşină, la fel de bună, dar considerabil mai ieftină. Să zicem că vânzătorul îţi cerea iniţial 15 000 de euro, iar tu ai afirmat că celălalt automobil ţi-a fost oferit cu 12 000 de euro şi că soţia ta a acceptat pe loc. Confidenţial îi mai oferi manipulatului un plus de 500 de euro faţă de avans, fără ştirea soţiei, dar nu poţi da mai mult. Astfel, poţi cumpăra maşina cu 12 500 în loc de 15 000, deşi iniţial ai bătut palma la acest preţ!

11. Intoxicarea statistică este, de fapt, un bombardament cu date, informaţii ştiinţifice obiective, inatacabile, cu sau fără legătură directă cu litigiul. Se invocă, cu oarecare profesionalism şi talent actoricesc, studii, extrase din presă, manuale, broşuri, oferte, cataloage etc. care slujesc exclusiv punctul de vedere al manipulatorului şi sunt trunchiate, extrase din context.

Ţinta va crede că partenerul său este mai inteligent şi categoric mai bine informat decât el. Complexat, jenat, va dori să termine mai repede, cedând mai uşor. Sectanţii, preocupaţi să facă prozeliţi, iniţiază discuţia cu ţinta pe orice temă, dar folosesc orice prilej pentru a o abate pe teren religios, apoi, odată ajunşi, o bombardează cu citate şi idei din Biblie, pe care le plasează foarte exact în context. Mulţi se lasă convinşi.

12. Tactica stresării şi tracasării fizice, recomandabilă pentru slăbirea rezistenţei şi grăbirea deciziei unui oponent dificil, neprincipial şi dispus să se angajeze în negocieri interminabile. Tehnica are eficacitate dacă se practică cu masca nevinovăţiei, a amabilităţii desăvârşite. De exemplu, pui ţinta să te aştepte într-o cameră zgomotoasă, friguroasă, apoi o chemi la negociere într-un spaţiu confortabil, armonios, primitor; aşezarea cu ochii în lumină, la o sursă dirijată de căldură, cu spatele la o uşă care scârţâie şi este mereu deschisă, pe un scaun instabil; masă prea consistentă sau băuturi prea tari.

13. Tactica mituirii. Este favorizată atunci când negocierile sunt purtate de intermediari insuficient motivaţi de către partea pe care o reprezintă. Protocolul şi micile daruri nu sunt mită, ele au rolul de a crea o atitudine şi un climat relaxat şi confortabil: cafea, pixuri, brelocuri etc. Când valoarea acestora creşte suficient de mult pentru a nu mai fi cadouri şi a influenţa deciziile celuilalt, ele devin mită. Pragul depinde de demnitatea, cinstea, averea, lăcomia sau prudenţa celuilalt. Este absolut obligatorie confidenţialitatea mituirii, pentru a anihila efectul legii.

14. Tactica „presiunii timpului”. Manipulatorul are grijă ca decizia în aspectul cheie al problemei să rămână pe ultimul moment, la limita expirării timpului, când partenerul poate face mai lesne erori: trebuie să prindă trenul/avionul; o grevă este pe cale să izbucnească. În lipsa acestor conjuncturi, se poate tergiversa prin dese recapitulări, eventual luarea de notițe, prin invocarea absenței unei persoane, lipsa unui document, plecarea în concediu etc.

15. Tactica surprizei. Constanța în stilul de negociere îi permite celuilalt să practice un stil adecvat şi să exploateze predictibilitâtea ta. Dar schimbările bruşte de tactică, ritm, argumentație, sens al discuției, tăceri sau atacuri, maleabilitate şi duritate etc. îl derutează şi îi slăbesc capacitatea de reacție. Ex.: răpitorii unui copil sunt puşi în mare dificultate de lipsa de reacție şi de interes din partea părinților.

16. Tactica reprezentantului cu prerogative limitate. Prezentându-se ca reprezentant al unei părți, manipulatorul poate pretinde imposibilitatea de a depăşi anumite limite ale concesiilor – are un mandat limitat şi nu-şi poate permite. Este posibilă încheierea acordului. Dacă nu, fie că ulterior va interveni un personaj de rang mai înalt, fie că ținta se mulțumeşte cu rolul de testare a partenerului, înainte de negocierea propriu-zisă, în care actualul reprezentant nu va mai apărea, evident în mod strategic.

17. Tehnica pauzelor poate fi folosită în: temperarea unui partener iritat; fragmentarea şi dezorganizarea argumentației; evitarea unei concesii

iminente, strategii de atac; consultarea unui consilier etc. De regulă, se propune o pauză, se invocă un telefon urgent. Să presupunem că un tip se ceartă cu iubita sa. Dacă sunt într-o încăpere în care nu se poate fuma, îi cere să se deplaseze în locul în care fumatul este permis. Pauza astfel obținută îi va permite manipulatorului să dezamorseze o situație tensionată, din cauza căreia actul de manipulare ar fi fost viciat.

18. Hiperbolizarea. Se amplifică artificial valoarea unui produs, serviciu, calitățile unei persoane etc. „Depunând banii la banca noastră, vă triplați economiile în 5 ani.” Se poate folosi asocierea cu imaginea a ceva prestigios, valoros, impunător: „Două treimi din suprafața globului terestru sunt acoperite de apă, o treime este acoperită de revista Săptămâna Financiară”.

19. Minimalizarea se realizează prin asocierea cu o persoană neplăcută, nepopulară sau prin schimbarea unității curente de raportare.

Limbaj, manipulare şi dezinformare

Dacă *„La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu”* înțelegem că aparținem cu toții unui uriaş imperiu universal al Logosului. Tatăl Ceresc ne-a înzestrat cu puterea de a numi lucruri! Dictonul latin *nomen omen* (*numele este o prevestire*) arată puterea aproape absolută a cuvântului! Într-un discurs ținut la Milano, în 1936, Mussolini a afirmat că toate cuvintele au o forță

magică enormă. Hitler a reuşit prin discurs să pună în dinamică un popor întreg şi chiar o jumătate de planetă, subjugată forţei de seducţie a ideilor exprimate. În democraţie, forţa brută, represivă a sistemului este înlocuită cu o metodologie mult mai subtilă. Cercurile de putere, în lumea liberă, conştiente de puterea vibratorie a cuvintelor, se străduiesc să creeze un limbaj propriu (aceeaşi limbă de lemn ca în sistemele totalitare) neînsufleţit, depersonalizat. Discursul politic modern este lung, steril, găunos şi nu transmite nicio idee înălţătoare ci prin repetiţie mecanică se induce mimetic publicului un predicat sub forma unui adevăr! Pornind de la această constatare, Kara Murza scrie: *„Cuvântul posedă o forţă magică şi a da un nume fals este tot atât de important în manipularea conştiinţei ca şi faptul de a-i furniza unui spion pe timp de război acte false şi uniforma adversarului"*, iar Vladimir Volkoff devine şi mai critic: *„Folosirea unui limbaj desacralizat reprezintă poate cel mai mare păcat, cea mai mare blasfemie a stăpânitorilor lumii actuale"*. În *1984*, George Orwel transpune excelent conceptul prin cele trei sloganuri aflate pe Ministerul Adevărului: Războiul e pace; Libertatea e sclavie; Ignoranţa e putere! Cuvintele şi-au pierdut sensul primordial, iar mass-media se face vinovată, prin ignoranţă, lăcomie şi chiar rea-credinţă de folosirea cuvântului într-un mod arbitrar. Revenim la remarcile caustice ale lui Murza: *„Limba indigenă pe care copilul a învăţat-o în famile, pe stradă, la piaţă este sistematic înlocuită cu o limbă «corectă», predată de profesionişti retribuiţi de ziare, radio*

şi televiziune tocmai pentru că oligarhii puterii îşi doresc extirparea limbii indigene care-l cufunda pe nativ în tradiţiile şi credinţele ancestrale. El nu poate fi manipulat şi dezinformat prin acest limbaj natural, tocmai de aceea societatea industrială şi consumistă adoptă un nou limbaj plin de neologisme şi termeni tehnici din alte limbi, pentru a confuza şi mai mult utilizatorul şi pentru a facilita astfel metodologia manipulării!". Pentru a înţelege mai bine ce înseamnă „limba corectă" găsim o posibilă definiţie în cartea *Marile manipulări din epoca modernă*, de Bernard Raquin. În linii foarte mari, ea ar putea suna cam aşa: este limba jurnalistului citind un text furnizat de redactorul-şef, care a redactat materialul în functie de opinia şefilor săi. Este o retorică impersonală creată de un întreg lanţ automat de funcţionari plătiţi, un flux unilateral de cuvinte îndreptate asupra unui grup de persoane în scopul de a le convinge de ceva! Bizar, dar statistic demonstrat, aceste persoane încep să vorbească exact această limbă, renunţând, fără să-şi dea seama, la limba naturală, fiind, aşadar, mult mai uşor de controlat! Populaţia atât de diversificată din S.U.A. a ajuns să slujească ordonat directivele sistemului prin folosirea unui limbaj artificial. Astfel, urmaşii sclavilor de acum două secole din sudul Statelor Unite, prin folosirea sistematică a limbii engleze în defavoarea celei native, ajung să se comporte asemănător cu foştii lor asupritori. În Războiul din Vietnam, soldaţii de culoare au dat dovadă de o cruzime teribilă împotriva prizonierilor. Protejaţi de cuvinte fără sens, cum ar fi, de exemplu, *victime colaterale*,

militarii îşi pot justifica asasinarea unor civili. Se poate ajunge până la paradoxuri semantice hilare, dacă n-ar fi îngrozitoare. Iată un comunicat al unui colonel de aviaţie din perioada războiului din Vietnam: *„Un sat se opunea cu atâta încăpăţânare pacificării, încât ne-am văzut nevoiţi să-l ştergem de pe suprafaţa pământului!"*. Un alt exemplu de manipulare crasă este întâlnit în Revoluţia Română transmisă în direct la TVR. Se pot identifica uşor cele trei predicate/ argumente ale unei transmisii de informaţii viciate: conductele de apă potabilă otrăvite, grupuri de terorişti care asasinează populaţia dezorganizată, numărul victimelor 60 000 ş.a.m.d! Imposturile verbale sunt amendate atât de consumatorii lucizi, cât şi de teoreticieni ai manipulării, cum este cazul lui Neceaev, expert în terorismul rus şi autorul unui bestseller politic intitulat *Catehismul revoluţionar*: *„Manipularea se comportă întotdeauna imoral, nu există manipulare pozitivă. Acesta este adevărul. Coruperea lui nu poate fi decât opera mincinoşilor. Iată, formula «este un călău, sau un mare om?» dacă ne gândim la ea, trădează imediat manipulatorul. Elementele sale legate între ele de conjuncţia «sau» formează categorii incomensurabile. E ca şi cum l-ai întreba pe un copil ce iubeşte mai mult, ciocolata sau pe maică-sa?"* În hiper-lucidul roman *1984*, Orwell descrie principiile creării unui limbaj nou care să permită controlul mental al comunicatorilor. Kara Murza scrie: *„este o limbă artificială cu schimbare de semnificaţii. Această non-limbă, dusă până la ţelurile sale logice, este limba societăţii contemporane, limba*

presei..."! Dar să revenim la Orwell. În anti-utopia sa descrie metodele implementării unei societăţi de tip nou, în care sistemul controlează totul, inclusiv minţile oamenilor. Pentru atingerea scopului s-a renunţat la vechea limbă pentru că era prea personală, vocabularul a fost diminuat considerabil. Au fost aprobate doar cuvintele „corecte", astfel încât un gând anti-sistem, tendenţios, eretic să nu poată fi dus până la capăt din lipsa cuvintelor care să desemneze acţiunile respective, abrevierile înlocuiesc cuvintele şi facilitează pierderea semnificaţiilor profunde (vezi noul limbaj internaut, pe messenger etc.). Orice om de bun simţ înţelege că Orwell nu a scris ficţiune, ci a intuit paradigma în care noi trăim astăzi!

Revenind la limbajul „corect", el este utilizat adeseori în discursurile politice, dar şi în anumite articole de fond sau prezentări de ştiri cu intenţia evidentă de a capta publicul, a-l obosi cu multe cuvinte fără fond şi a-i transmite subliminal câteva propoziţii simple, cu potenţial activ: cumpără, votează, ieşi în stradă, revoltă-te etc. ... Alexandra Vitteau, profesoară la Institul Francez de Presă din cadrul Universităţii din Paris, are un curs prin care demonstrează că oricine poate folosi câteva fraze-cheie, care nu înseamnă propriu-zis nimic, dar care se constituie într-un text-şablon utilizat în discursul mediatic. Metodologia este relativ simplă. Se împarte fraza comunicată în trei faze distincte, apoi se mixează cuvintele între ele, ca în tabelele următoare:

Faza I

din cauza	situației	prezente
considerând	conjunctura	actuală
oriunde ne duce	criza	care ne preocupă
ținând cont	de	inerția care ne aparține
având în vedere	impasul	indus
în ce privește	extremitatea	conjuncturală
în cazul particular	al degradării moravurilor	contemporane
oricare ar fi	sinistroza	acestui început de mileniu
ca urmare	a dualității	situației societății
atâta vreme cât va dura	scăderea încrederii	din aceste vremuri din urmă

Faza a II-a

se cuvine	să studiem	toate
trebuie	să examinăm	fiecare dintre
avem datoria	de a ține seama	de majoritatea
este preferabil	să luam în considerare	toate
ar fi interesant	să anticipăm	ansamblul
nu trebuie să neglijăm	să imaginăm	suma
nu putem	să nu ne preocupăm	de totalitatea
e necesar	să ne interesăm	de globalitatea
ar fi bine	să avem în minte	toate
trebuie de urgență	să ne amintim	anumite

Faza a III-a

soluții	de conceput
deznodăminte	posibile
problematici	deja în posesia noastră
căi	oferindu-ni-se
alternative	de bun simț

Iată ce poate ieşi din amestecarea acestor componente într-o frază tip limbaj „corect": *Considerând criza care ne prejudiciază, trebuie să anticipăm toate problematicile care pot fi concepute.* Sau: *Atâta vreme cât va dura dualitatea situației care este a noastră, nu trebuie să luăm în considerare globalitatea alternativelor posibile.*

Vladimir Volkoff, în *Mica istorie a dezinformării*, concepe un alt tabel care permite crearea şi utilizarea a 1600 de formule, care nu spun mai nimic, dar care se înscriu perfect în limbajul „corect". Pe prima coloană sunt verbe, pe a doua complemente, pe a treia adjective şi, în sfârşit, pe ultima, tot complemente. Dacă luăm un verb din coloana A, îi adăugăm un complement din B, un adjectiv din C şi alt complement din D, obținem mecanica unui discurs manipulator.

A	B	C	D
a reactualiza	transparența	esențială	a diferențelor noastre
a da dovadă de	dimensiunea	pastorală	a problemei tineretului
a anima	împărtășirea	ecumenică	a catehismului

a ne alătura	angajamen-tului	sociologic	al echipei
a fi atent la	apelul	ecleziastic	a ceea ce trăieşte
a răspunde	urgenţei	teologice	a realităţii umane
a programa	abordarea	colegială	a păturii locale
a promova	responsabi-litatea	nesecuri-zantă	a atenţiei noastre
a conştientiza	priorităţile	comunicării	a analizelor noastre
a ne asuma	riscul	extrem de bogat	al căutării noastre
a fi interpelat de	ambivalenţa	plurală	a celulelor de bază
a ne simţi răspunzători de	complemen-taritățile	etnice	ale lumii
a elibera	contextul	deslușit	al mediilor politice
a concepe	schema	constrân-gătoare	a diverselor valori
a aprofunda	dialectica	fundamen-tală	a răspunsurilor noastre
a manifesta	schimburile	iradiante	ale militantismului
a exprima	solidaritatea	caritativă	a gestului uman
a revigora	proiectul	festiv	al celebrării
a identifica	ancorarea	imperativă	a necesităţii
a asuma	probabili-tăţile	aprofundate	ale cercetărilor specialiştilor

Exemplu: *A exprima solidaritatea caritativă a gestului uman!* (sic)

Zvonul

Este definit ca o afirmaţie prezentată drept adevărată fără a exista posibilitatea să i se verifice corectitudinea. El reprezintă *„un enunţ legat de evenimentele la zi, destinat a fi crezut, colportat din om în om, de obicei din gură în gură, în lipsa unor date concrete care să ateste exactitatea lui."* (Allport şi Postman – *Legea şi aspiraţiile umane*). Alţi teoreticieni ai manipulării definesc zvonul ca o *„relatare sau explicaţie neverificată care circulă din om în om şi este legată de un obiect, un eveniment sau o problemă de interes public."* Poate una dintre cele mai cuprinzătoare definiţii îi apartine lui T. Shibutani: *„zvonul este produsul importanţei şi ambiguităţii"*. Zvonurile sunt puse în circulaţie pentru că au o dublă funcţie: de a explica şi de a atenua anumite tensiuni emoţionale. De exemplu, calomnierea unei persoane poate avea ca efect atenuarea urii care i se poartă.

Lucrările lui Allport şi Postman au pus în evidenţă trei legi de transmitere a zvonurilor:

1. **legea sărăciei şi a nivelării** (pe măsură ce zvonul circulă, el tinde să devină mai scurt, mai uşor de înţeles şi de relatat).
2. **legea accentuării** (întărirea anumitor detalii – de obicei, cele mai spectaculoase – care dobândesc astfel un loc central în semnificaţia zvonurilor).
3. **legea asimilării** (conservarea şi reorganizarea conţinutului în jurul unei teme centrale).

Asimilarea se poate face la tema centrală prin condensare, anticipare şi stereotipuri verbale.

Circulaţia lor apare ca un sistem de canalizare a fricii şi a incertitudinii în faţa unor situaţii ambigue. De asemenea, circulaţia lor este corelată cu forma, cantitatea, calitatea şi credibilitatea informaţiei oficiale sau formale. Cu cât aceasta din urmă este mai săracă, incompletă sau mai puţin credibilă, cu atât se intensifică propagarea zvonurilor. Din acest motiv, în societăţile totalitare care monopolizează informaţia formală, zvonurile au o mare răspândire. Uneori, ele sunt lansate de mijloace de propagandă ale statului totalitar pentru a promova anumite atitudini şi comportamente mai greu de obţinut prin utilizarea mijloacelor formale. Circulaţia lor se restrânge atunci când există posibilitatea verificării rapide a adevărului unei informaţii.

Analiştii clasifică zvonurile în trei categorii:

- cele care iau dorinţele drept realitate (optimiste);
- cele care exprimă o teamă şi o anxietate;
- cele care provoacă disensiuni (atacă persoane din cadrul aceluiaşi grup).

Temele preferate ale zvonurilor sunt: otrava ascunsă, complotul împotriva puterii, crizele artificiale, teama de străini, răpirea copiilor, bolile conducătorilor, problemele sentimentale ale acestora, compromiterea financiară sau escrocheriile lor. Lansarea zvonurilor nu se face la întâmplare, ci ţinându-se seama de aşteptările grupurilor umane faţă de situaţia problematică pe care o traversează. Plecând de la aceste date ale situaţiei, se lansează un mesaj cât mai apropiat de ceea ce ar

dori să afle populaţia la acel moment, indiferent cât de departe de adevăr este conţinutul enunţului respectiv. În acest context, posibilitatea de diseminare a zvonului este cea mai mare.

Intoxicarea

Este definită de dicţionarul Robert mai ales cu sensul de „otrăvire", dar ţine şi de domeniul neologismelor: *„acţiune insidioasă asupra spiritelor, tinzând să acrediteze anumite opinii, să demoralizeze, să deruteze"*. Ca neologism semantic, „intoxicare" este de origine militară. Putem spune că intoxicarea vizează adversarul. Ea constă în a-i furniza acestuia informaţii eronate, care îl vor face să ia decizii dezavantajoase pentru el şi favorabile pentru tine. Intoxicarea nu este rezervată însă doar domeniului militar: un partid politic, o bancă, un fabricant poate profita de pe urma intoxicării concurenţilor. Spre deosebire de dezinformare însă, scopul ei este acela de a determina să greşească una sau mai multe persoane, şi nu o colectivitate.

Tehnici de manipulare şi dezinformare

În epoca modernă se utilizează aproape tot arsenalul publicitar atunci când se vizează manipularea conştiinţelor. De exemplu, reclamele care vizează un public masculin şi care asociază produsului de bază imaginea unei femei voluptoase vând mai bine decât cele strict informative, întrucât, inconştient,

cumpărătorul speră că va primi şi fata cadou. Atât Volkoff, cât şi Murza identifică trei timpi în dinamica dizinformării de inspiraţie publicitară. Să presupunem că subiectul manipulator este un politician:

1. Se ambalează produsul astfel încât să fie permise toate tehnicile publicitare.
2. La televizor, mesajele politice vor fi întrerupte de publicitate neutră, dar care să creeze dispoziţia publicului de a „înghiţi" şi discursul politic (clipuri sociale etc.).
3. Mesajele politice oferă credibilitate şi seriozitate mesajelor publicitare.

Iată concluzia lui Kara Murza în *Manipularea conştiinţei*: *„Figurile imaginative ale publicităţii îl conving pe spectator de veridicitatea informaţiilor, după care predicatele considerate adevărate întăresc efectul magic al publicităţii: un reportaj obiectiv creează inerţia încrederii care se extinde asupra publicităţii de după, în timp ce spoturile publicitare, creatoare de emoţii, pregătesc terenul pentru asimilarea ideilor înscrise în reportajul obiectiv"*. Cel mai notoriu exemplu îl reprezintă R. Price, consilierul preşedintelui Nixon şi cel care îi scria discursurile şi care afirma în 1968: *„Trebuie modificat nu omul, ci impresia pe care o dă el. Or, această impresie depinde deseori mai mult de mass-media decât de candidatul în sine"*.

Pentru a obţine efectele scontate sunt necesare câteva calităţi şi conjuncturi. Totul depinde de doi factori:

- *oportunitate* (trebuie alese momentele cheie de lansare a mesajului manipulator);
- *pregătire* (atât din punct de vedere tehnic, cât şi psihoactiv, prin crearea unui mediu cultural în care destinatarul mesajului să fie pregătit mintal şi afectiv pentru a recepta ideile dorite şi a le însuşi ca atare.

Informaţia este concepută într-un limbaj accesibil şi celor cu un IQ sub mediu. Comunicatorul nu impune, ci stimulează. El nu se mai adresează conştientului, ca în sistemele totalitare, ci inconştientului, penetrând subconştientul cu tehnici emoţionale. Astăzi nu se mai ordonă: faceţi aşa şi nu invers, ci se stimulează emoţiile primare, ca individul manipulat să aibă senzaţia că optează în funcţie de propriul său liber-arbitru. În *Războiul psihologic*, o echipă de cercetători militari specialişti în dezinformare scriau încă din 1954: *„Misiunea manipulatorului este de a determina corect orizontul aspiraţional al victimei şi de a-i păcăli conştientul adresând impulsuri direct inconştientului, trecând de filtrul subconştient. Controlând acest sub-ego, manipulatorul încheie o alianţă cu zonele întunecate şi abisale ale inconştientului, stimulând diferite efecte neuronale, cum ar fi frica, teroarea, ura, stresul, agitaţia, idolatria etc..."*.

Atentatele de la WTC, din septembrie 2001, au adus în discursurile prezidenţiale ale lui Bush jr. predicatele stresului şi ale fricii. Preluate de presă, sintagme ca „război total împotriva terorismului" au permis instaurarea unui regim poliţienesc. Acelaşi lucru s-a întâmplat în Rusia lui Putin după atentatele

cecenilor din Groznii. Ca să nu mai vorbim de tehnicile de propagandă şi manipulare bazate pe ura de rasă, de clasă, intoleranţa religioasă şi inter-etnică! Ca să convingi un om să ia viaţa unui semen de-al său trebuie să-l convingi mai întâi că face un bine global, că victima este un monstru, un demon. Nu degeaba a apărut sintagma: axa răului!

Specialiştii în manipulare au identificat temerile de care omul se exorcizează prin exteriorizare, prin spectacol mediatic. Teama de moarte este foarte des folosită în acapararea atenţiei publice. Nu este un secret pentru nimeni că bătrânii citesc cu o oarecare voluptate anunţurile mortuare, că ştirile violente fac cea mai mare audienţă. Un specialist american în comunicare, Mark Wiezer notează: *„Moartea este o valoare certă, deoarece omul află cu plăcere că altcineva a murit, în timp ce el continuă să trăiască"*. După moarte, alte atribute care fascinează şi magnetizează publicul sunt violenţa şi sexul. Astfel, beneficiarul comunicării mediatice este corupt, i se arată artificial cele mai nesănătoase instincte şi astfel el consimte să cadă în plasa manipulatorului, devenind din ce în ce mai dependent de un set iluzoriu de plăceri intense. Între Eros şi Thanatos se află maximul de competenţă al manipulării conştiinţei. Putem să forţăm o generalizare (dar, dacă privim atent produsele media, ne mai liniştim puţin) prin care să subliniem deontologia producătorilor de televiziune: *„Interesul nostru este să-i oferim publicului ceea ce el caută: senzaţionalul. Pe cine ar interesa o ştire cu un doctor căruia i-a ieşit o operaţie, sau un*

preot care propovăduieşte binele? Sunt banalităţi. Audienţa apare odată cu şocul. Dacă un preot violează un băieţel, sau medicul îşi înşală soţia cu una dintre paciente şi aceasta din urmă, cuprinsă de deznădejde se aruncă pe geam, toate astea stârnesc interesul unor categorii largi de public, din toată lumea, indiferent de rasă, sex sau religie!" Cinic, sumbru, dar, din păcate, adevărat! (Senzaţionalul Dan Diaconescu) Reality show-urile, prin banalizarea intimităţii, pregătesc terenul unui Big Brother social. Dacă nazismul sau comunismul ar fi beneficiat de tehnicile de control de astăzi, libertatea individuală şi democraţia ar fi rămas nişte utopii!

Categoriile dezinformării

1. **Prin cuvânt:** Se aplică etichetarea. Adversarul este asociat cu un mit întunecat, malefic, la care vibrează conştiinţa de masă (corupt, antisemit, mafiot, bolşevic, fascist, taliban, securist etc.). Consecinţa imediată este că publicul şovăielnic, neinformat, se va depărta de cel etichetat. Cei care poartă etichete sinistre vor fi obligaţi să-şi consume foarte multă energie în încercarea de a se „curăţa".

2. **Prin număr**: Este foarte greu pentru un spectator sau cititor să verifice dacă la un miting au fost 10 000 sau 60 000 de manifestanţi. Specialiştii ştiu că, spre deosebire de cuvânt sau metaforă, numărul posedă autoritatea matematică a rigorii, a preciziei şi a imparţialităţii. Pornind de aici

şi, mai ales, de la remarca lui Michel Foucault: *„limba numerelor este absolut indispensabilă dominaţiei ideologice"*, s-a conceptualizat unul dintre principalele obiecte de manipulare. Aici nu are importanţă dacă numărul este plauzibil sau autentic, nici măcar verosimil, el impunându-se prin sine! *„În piaţa Victoriei au manifestat împotriva Guvernului peste 100 000 de pensionari!"* Institutele de sondare manipulează după bunul plac statisticile, fără să poată fi verificate.

3. **Prin repetiţie:** Marele propagandist Goebels spunea că, dacă repeţi de 1000 de ori o minciună, ea devine un adevăr acceptat de toţi cei care înzestrează cu valoare afirmaţia. Aşadar, mijlocul de acţiune cel mai eficace în manipulare este repetiţia constantă a aceloraşi afirmaţii, din medii şi unghiuri diferite, pentru ca publicul să se obişnuiască cu ele, încetând a le mai filtra cu propria raţiune, înlocuită, pe nesimţite, de credulitate! Gustave le Bon nota: *„repetiţia sfârşeşte prin a se integra în adâncul inconştientului, acolo unde se nasc motivele acţiunilor noastre"*.

4. **Prin zvon:** Lansarea de „noutăţi" care să nu necesite o verificare imediată permite repetarea unei minciuni fără niciun risc. Credibilitatea celui care lansează zvonul este necesară, iar dacă i se alătură alţi comunicatori din medii diferite, care confirmă zvonul respectiv, se poate obţine un adevăr fără conţinut.

5. **Prin clişee:** Este mult mai ingurgitabilă o minciună dacă ea se bazează pe un clişeu întipărit în inconştient. De exemplu, ştim că „ţiganii" sunt predispuşi unei păreri colective precare şi atunci poti stimula câteva sinonime artificiale: ţigan-hoţ! Manipulatorul, în acest caz de dezinformare, va utiliza clişee negative care să genereze frustrări, nemulţumiri.
Clişeele justifică acţiuni adeseori imorale: *„Noi suntem de acelaşi sânge, împărtăşim aceleaşi valori, cine nu este cu noi este evident împotriva noastră"*. Teoriile conspiraţiei se bazează pe clişee standard: evreu-negustor; german-serios; ţigan-hoţ; musulman-terorist, etc. Americanul W. Lippman, un teoretician al presei, considera că: *„procesul de asimilare a informaţiei este, de fapt, adaptarea mecanică a unui fenomen încă necunoscut la o formulă generală stabilă, stereotipă. Drept pentru care, presa trebuie să efectueze standardizarea fenomenului care face obiectul informaţiei. Redactorul, ignorând de bunăvoie nuanţele, se va baza pe stereotipii şi pe opinii de rutină ca să convingă consumatorul să asimileze ştirea fără efort, fără ezitare, fără conflict interior şi, mai ales, fără analiză critică..."*.

6. **Prin imagine:** „O *imagine face cât o mie de cuvinte!*" Pornind de la această butadă, specialiştii în manipulare sunt de acord că, prin imagine, mesajul va evita simţul critic al „beneficiarului" şi va penetra fără cenzori adâncul inconştientului. Aici tehnica se aseamănă cu cea publicitară. Iată

ce notează Kara Murza: *„Societatea urbană a Occidentului a ajuns fără religie, dar s-a umplut de o cantitate enormă de fetişuri. Partea cea mai importantă a vieţii sunt vitrinele, vederea obiectelor consumabile ca imagini, fără cumpărarea suportului."*

Exemplu simplu de manipulare a informaţiei prin dezinformare: Papa vizitează S.U.A. şi pe aeroport este întrebat de un jurnalist: *„Ce părere aveţi despre legalizarea bordelurilor?"* Pontiful, deranjat de întrebare, răspunde printr-o interogaţie: *„Dar la voi în ţară există bordeluri?"* A doua zi, pe fluxurile de ştiri apare informaţia: Primul lucru care l-a interesat pe Suveranul Pontif la venirea în S.U.A. a fost *„dacă avem bordeluri"*... .

Propaganda

Este considerată, de către specialişti precum Gustave le Bon, drept o activitate sistematică de transmitere, promovare sau răspândire a unor idei, doctrine sau teze de pe poziţiile unei anumite grupări sociale şi ideologice, în scopul influenţării, schimbării, formării unor concepţii, atitudini, opinii, convingeri sau comportamente. Propaganda este un subsistem angrenat politicului, unui grup social sau unui regim de guvernare. În epoca modernă se dezvoltă numeroase forme de propagandă: culturală, economică, tehnică, medicală etc.

Sistemul de propagandă

Se structurează pe componente clare, cum ar fi:

1. **structură instituţională specializată** (aparat de conducere ierarhică, centre de organizare, centre de studiu, proiectare şi difuzare de mesaje);
2. **ideologie şi valori** aflate în corespondenţă cu interesele şi obiectivele grupării sociale pe care o reprezintă; acestea sunt luate ca referinţă pentru programarea şi realizarea propagandei;
3. **mijloace şi metode de transmitere a mesajului**. Studiul sociologic al acestora distinge următoarele grupuri mari de metode:

a) afectivă – constă în organizarea mesajelor astfel încât acestea să provoace trăiri şi adeziuni colective, mai ales de tip emoţional. Mai întâi se indică consecinţele negative ale unei opţiuni personale provocate de o agenţie anume (afectarea intereselor, ameninţare a poziţiei individuale, împiedicarea realizării unor obiective personale importante etc.) pentru a declanşa reacţia afectivă negativă faţă de aceasta, după care se prezintă o alternativă care ar avea numai efecte pozitive. Accentul nu este pus pe argumentarea logică sau prezentarea unor fapte relevante, ci pe acele informaţii care au o profundă rezonanţă afectivă.

b) persuasivă – presupune aplicarea regulilor retorice de organizare a mesajului, prin utilizarea unor cuvinte saturate emoţional (dragoste de ţară, iubire de neam, binele colectivităţii).

Specialiştii fac o distincţie între propaganda *tactică* (proiectată pe termen scurt, pentru obţinerea unor efecte imediate) şi propaganda *strategică* (pe termen lung, destinată formării sau modificării valorilor, atitudinilor de bază şi concepţiilor proprii indivizilor şi societăţii.

Cea mai importantă formă de propagandă a fost considerată până în prezent propaganda politică. La nivel internaţional, ea îşi propune să remodeleze psihologia celor cu care se află în competiţie, în condiţiile în care căile diplomatice, economice sau militare şi-au atins limita de competenţă. Propaganda politică nu urmăreşte descoperirea unor adevăruri, ci convingerea interlocutorilor reali sau potenţiali de *„un adevăr convenabil celui care dictează obiectul propagandei"*! (Gustave Le Bon – *Psihologia maselor*). În acest sens, autorul subliniază patru factori de convingere pe care îi integrează în „gramatica persuasiunii"! Iată predicatele principale ale propagandei:

1. **prestigiul sursei** – sugestionează şi impune respect;
2. **afirmaţia fără probe** – elimină discuţia, creând totodată impresia documentării erudite a celor care reprezintă sursa mesajelor;
3. **repetarea** – face ca mesajul să fie acceptat de ţintă ca fiind certă o afirmaţie compatibilă cu propriile sale obiective;
4. **influenţa mentală** – întăreşte convingerile individuale incipiente sau aparţinând indivizilor fără personalitate.

Tipuri de propagandă

a) propaganda albă – utilizează materiale provenite din surse credibile, de regulă oficiale, care conţin noutăţi culturale, artistice, aparent inofensive, cum ar fi: stilul de viaţă, prezentarea unor personalităţi considerate exemplare fără a aduce însă în discuţie elementele care ar implica performanţele spaţiului social din care provin personalităţile respective. Cercetările au demonstrat o eficienţă mai mare a propagandei albe în rândurile tinerilor prin transmiterea unor emisiuni radiofonice muzicale, în alternanţă cu scurte buletine de ştiri. Pe fondul perceptiv pozitiv creat de contextul muzical, remanenţa mesajelor din ştiri este mare. Propaganda se realizează neostentativ şi creează impresia unui dialog între egali.

b) propaganda neagră – vehiculează, în general, materiale „fabricate", puse pe seama fie a unor instituţii inexistente pe care ascultătorul/cititorul/privitorul nu le poate verifica, fie pe seama unor instituţii care există, dar care au cu totul alte preocupări decât cele din ştirile fabricate. Mesajele „artizanale" lansate în spaţiul social pot surprinde prin „noutatea" lor şi pot genera, astfel, un curent favorabil propagandistului.

c) propaganda cenuşie – constă în combinarea informaţiilor parţial reale cu cele integral false, alcătuind ştiri cu aspect aparent precis, care însă nu pot fi verificate complet. Publicul care identifică episodic elemente pe care le cunoaşte poate fi uşor indus în

Specialiştii fac o distincţie între propaganda *tactică* (proiectată pe termen scurt, pentru obţinerea unor efecte imediate) şi propaganda *strategică* (pe termen lung, destinată formării sau modificării valorilor, atitudinilor de bază şi concepţiilor proprii indivizilor şi societăţii.

Cea mai importantă formă de propagandă a fost considerată până în prezent propaganda politică. La nivel internaţional, ea îşi propune să remodeleze psihologia celor cu care se află în competiţie, în condiţiile în care căile diplomatice, economice sau militare şi-au atins limita de competenţă. Propaganda politică nu urmăreşte descoperirea unor adevăruri, ci convingerea interlocutorilor reali sau potenţiali de *„un adevăr convenabil celui care dictează obiectul propagandei"*! (Gustave Le Bon – *Psihologia maselor*). În acest sens, autorul subliniază patru factori de convingere pe care îi integrează în „gramatica persuasiunii"! Iată predicatele principale ale propagandei:

1. **prestigiul sursei** – sugestionează şi impune respect;
2. **afirmaţia fără probe** – elimină discuţia, creând totodată impresia documentării erudite a celor care reprezintă sursa mesajelor;
3. **repetarea** – face ca mesajul să fie acceptat de ţintă ca fiind certă o afirmaţie compatibilă cu propriile sale obiective;
4. **influenţa mentală** – întăreşte convingerile individuale incipiente sau aparţinând indivizilor fără personalitate.

Tipuri de propagandă

a) propaganda albă – utilizează materiale provenite din surse credibile, de regulă oficiale, care conţin noutăţi culturale, artistice, aparent inofensive, cum ar fi: stilul de viaţă, prezentarea unor personalităţi considerate exemplare fără a aduce însă în discuţie elementele care ar implica performanţele spaţiului social din care provin personalităţile respective. Cercetările au demonstrat o eficienţă mai mare a propagandei albe în rândurile tinerilor prin transmiterea unor emisiuni radiofonice muzicale, în alternanţă cu scurte buletine de ştiri. Pe fondul perceptiv pozitiv creat de contextul muzical, remanenţa mesajelor din ştiri este mare. Propaganda se realizează neostentativ şi creează impresia unui dialog între egali.

b) propaganda neagră – vehiculează, în general, materiale „fabricate", puse pe seama fie a unor instituţii inexistente pe care ascultătorul/cititorul/privitorul nu le poate verifica, fie pe seama unor instituţii care există, dar care au cu totul alte preocupări decât cele din ştirile fabricate. Mesajele „artizanale" lansate în spaţiul social pot surprinde prin „noutatea" lor şi pot genera, astfel, un curent favorabil propagandistului.

c) propaganda cenuşie – constă în combinarea informaţiilor parţial reale cu cele integral false, alcătuind ştiri cu aspect aparent precis, care însă nu pot fi verificate complet. Publicul care identifică episodic elemente pe care le cunoaşte poate fi uşor indus în

eroare de asemenea fabricaţii, punând noutăţile pe seama unor lacune personale de informaţie.

Manipulare şi dezinformare în discursul mediatic

În *Tirania comunicării*, Ignacio Ramonet ne supune atenţiei un fapt îngrijorător. În epoca modernă, scepticismul, teama, neîncrederea sunt sentimentele dominante ale cetăţenilor cu privire la mijloacele de difuzare a informaţiilor. *„În mod confuz, fiecare simte că ceva nu mai merge în funcţionarea generală a sistemului informaţional"*. Avem exemple recente şi foarte reprezentative: „Revoluţia Română" din decembrie 1989, Războiul din Golf, Prăbuşirea Turnurilor Gemene, Protocoalele Înţelepţilor Sionului, Noua Ordine Mondială etc., toate ne pot induce teama şi, mai ales, neîncrederea în propriul nostru sistem de conservare şi ne fac suspicioşi... Această stare de spirit este generată de iluzia – ce mai persistă încă – potrivit căreia sistemul media are doar rolul fundamental de a reprezenta realitatea, de a informa şi formata opinii în spiritul bunei-credinţe şi al adevărului. Din această perspectivă, doar reprezentarea, oglindirea unui „ce" preexistent este luată în seamă, fiecare om aşteptând de la presă să restituie o „copie" după modelul pe care viaţa îl pune la dispoziţie.

Realitatea mediatică actuală nu mai este, din păcate, o oglindă neutră a realităţii politice, economice, sociale şi chiar individuale. Astăzi,

conceptele de bază ale jurnalismului s-au schimbat în funcţie de interesele diferitelor centre de putere, oligarhice. La noi, în România, majoritatea patronilor media, „mogulii" – cum au fost ei etichetaţi de însuşi preşedintele Traian Băsescu – sunt direct implicaţi în zone „fierbinţi": afaceri, politică, crimă organizată şi îşi folosesc instrumentele media în scopuri oculte. Iată, spre exemplificare, câteva stenograme în care Sorin Ovidiu Vântu, patronul trustului Realitatea-Caţavencu, îşi declină ideea personală despre rostul şi rolul presei într-o ţară democratică precum ţara noastră:

Dosarul omului de afaceri Sorin Ovidiu Vântu, aflat pe rolul Tribunalului Bucureşti, conţine cinci volume, incluzând stenogramele discuţiilor cu jurnalişti din grupul Realitatea, precum Cătălin Popa, Cornel Nistorescu, Stelian Tănase, dar şi cu politicieni. Una dintre stenograme este cea a discuţiei dintre Sorin Ovidiu Vântu şi directorul Realitatea TV, Cătălin Popa, purtată în 29 octombrie 2009, în campania electorală pentru alegerea Preşedintelui. Documentul a fost obţinut de Mediafax.

Stenograma I

„POPA CĂTĂLIN: Am făcut un carton şi am spus că aceleaşi ONG-uri, în 2004 l-au susţinut pe candidatul Traian Băsescu.

S. O. VÂNTU: Foarte bine, f... în gură să-i f... Deci s-au isterizat ăia.

POPA: Mamă, sunt cu nervii pe pereţi.

S. O. VÂNTU: Excepţional, excepţional.

POPA: Adevărul e că e fără precedent, că toată societatea civilă, că astea sunt cele mai importante voci în momentul

de față și cele mai importante ONG-uri din România, și nu au mai văzut în mandatul lui Băsescu niciodată așa ceva. Dar știi care este șocul?

S. O. VÂNTU: A?

POPA: Liderii celor două partide de opoziție nu vor să facă declarații pe tema asta.

S. O. VÂNTU: De ce?

POPA: De boi. Adică răspunsul meu e clar. De boi.

S. O. VÂNTU: Cred că fac bine, tati.

POPA: Eu nu cred.

S. O. VÂNTU: Dacă îmi permiți, totuși rărirea parlamentarilor este o chestie foarte populară printre cetățenii imbecili ai acestei țări.

POPA: Da, dar nu despre asta e vorba.

S. O. VÂNTU: Ba da, pentru că acolo este prefraudarea alegerilor. Se referă strict la referendum și referendumul este o chestie gingașă. Ei au ieșit deja cu declarații că susțin micșorarea numărului de parlamentari.

CĂTĂLIN POPA: Da, și asta poate să spună și acum, „Susținem în continuare referendumul, haideți să-l programăm între tururile de scrutin".

S. O. VÂNTU: Da. O să mă gândesc. Să vorbesc cu MIRCEA și cu CRIN să văd de ce nu preiau mesajul. Nu știu. M-a luat prin surprindere cu treaba asta.

(...)

CĂTĂLIN POPA: Da. O să stăm să documentăm, deși mă ardeau mâinile să ieșim repede cu el, dar nu putem pentru că sunt lucruri foarte grave.

S. O. VÂNTU: Sunt grave, nu?

CĂTĂLIN POPA: Da.

S. O. VÂNTU: Așa, tati, așa băiatul lui tata. F... în gură să-l f... Hai că vin și eu acasă să pun umărul (râde – *n. n.*).

CĂTĂLIN POPA: (râde – *n. n.*). Da.

S. O. VÂNTU: Rar mi se întâmplă, fără mișto, CĂTĂ, să mă mobilizez cum m-am mobilizat de data asta.

CĂTĂLIN POPA: Da. Am simțit și eu pe alocuri.

S. O. VÂNTU: Rar mi se întâmplă. Mi-am scos oștile regulate din cazărmi, nici măcar pe scandalul FNI nu mi-am scos armata regulat. Am lucrat numai cu ostașii.

CĂTĂLIN POPA: (râde – *n. n.*).

S. O. VÂNTU: Da. De data asta... multă prostime, dat fiind faptul că poporul ăsta s-a tâmpit de-a dreptul, prostimea asta încă ține cu imbecilul și trebuie să-i degajăm prostimea.

CĂTĂLIN POPA: Da.

S. O. VÂNTU: I-o degajăm f... în gură să-l f... Hai, te pup! Pa!

CĂTĂLIN POPA: Drum bun! Pa!"

Stenograma II

În care Vântu și Sergiu Toader discută dacă e trucată caseta în care Băsescu lovește un copil.

O altă discuție, din 30 noiembrie 2009, este cu președintele Grupului Realitatea-Cațavencu, Sergiu Toader, pe tema casetei în care președintele Traian Băsescu apare lovind un copil.

„S. O. VÂNTU: De ce crezi că e atât de disperat? E disperat că știe că pierde.

SERGIU TOADER: Măi, dar e fantastic cum... deci incredibil... asta cu caseta a jucat un rol important şi chiar dacă 44 cred că e trucată, îşi păstrează opţiunea de vot, nu?

S. O. VÂNTU: Da, tati, da. Adică pe români îi doare în p..., ei s-au presetat deja.

SERGIU TOADER: Da, am înţeles.

S. O. VANTU: Da, măi, e trucată şi du-te în p... mă-tii că tot nu te votez. Alegătorii lui: „Da, măi, e adevărat, i-a dat o labă şi unde dă Băsescu, creşte", vorba imbecilului ăla de Macovei.

SERGIU TOADER: Da, corect.

S. O. VÂNTU: Asta e treaba. Adică eu cred că este... îţi arată toată treaba asta faptul că (înjură – *n. n.*) cu mogulul nu te joci.

SERGIU TOADER: Mamă!

S. O. VÂNTU: Cred că cea mai mare tâmpenie care a făcut-o imbecilul ăsta este că m-a ales pe mine ţinta, încă de acum un an de zile. Era băiat deştept, venea la supt p..., îmi sugea p... frumos, spunea sărut mâna pentru masă şi cu asta basta. Că loviturile mari, boul dracu', nu cu presa i le-am dat, ci cu capacitatea mea de combinaţii şi de joc.

SERGIU TOADER: Naşpa! Acum trebuie să ne pregătim să-l omorâm pe Geoană (râde – *n. n.*).

S. O. VÂNTU: Dar este elementar, dragă Watson (râde – *n. n.*). Păi, presa trăieşte din sânge, f..., puroaie, de unde trăieşte presa?! Din fapte pozitive?! Ce dracu'! Da, dragă Sergiu."

La dosar se află şi stenograma discuţiei din ziua de 6 martie 2010, când Sorin Ovidiu Vântu ia legătura cu Sergiu Toader.

„S. O. VÂNTU: Ăsta este modul de abordare corect, pe care trebuie să-l adoptăm. Ei au transformat-o iarăşi într-o cauză, dar nu e o cauză personală. Te rog să mă crezi

că, mie, mititelul Boc mi-e simpatic. Ai cuvântul meu de onoare, e un tiripici simpatic. Mă amuză dorinţa lui de a arăta că se bate pe burtă cu oamenii, că a făcut la viaţa lui de toate, că a băut şi palincă, a făcut şi tâmplărie, s-a dus şi cu caprele...

S. TOADER: ... a condus aia, cum îi zice, fanfara...

S. O. VÂNTU: A condus şi fanfara... Mă amuză omuleţul, mi-e simpatic. Ai cuvântul meu de onoare, dacă am vreo chestie personală cu el sau cu vreunul dintre miniştrii cabinetului lui. Este o chestie, vorba americanului, just business. Dacă în locul lui Boc ar fi fost Mugur Isărescu, acelaşi tratament l-ar fi avut. Înţelegi, Sergiu?

S. TOADER: Da.

S. O. VÂNTU: La fel îl futeam pe Mugur Isărescu, fără să clipesc, cu toate că ştii ce respect am pentru acel individ. Dacă interesele mele de business ar fi cerut-o, nu stăteam pe gânduri, Isărescu caca, e rău, dacă asta mi-ar fi adus două puncte de rating. Corect sau nu e corect?

S. TOADER: E corect, da.

S. O. VÂNTU: Ăsta e jocul. Şi, neavând nimic personal, derapajele pe care le fac băieţii ăştia sunt inadmisibile.

S. TOADER: Da.

S. O. VÂNTU: Asta e tot. Băi, nu suntem în război, proştilor! Lucrăm calm, cu metodă, şi atunci e şi mai puternică treaba, tati, când lucrezi calm, cu metodă.

S. TOADER: Da, pentru că devine mult mai credibil, corect.

S. O. VÂNTU: Ştii s-o faci?

S. TOADER: Da.

S. O. VÂNTU: M-ai înţeles, bătrâne?

S. TOADER: Da.

S. O. VÂNTU: Ăsta este jocul, n-am nevoie de istericale, n-am nevoie de derapaje. Am nevoie doar de creier, eu acum lucrez strict cu creierul, nu lucrez cu patimă. Dacă în timpul războiului cu Băsescu am pus şi patimă, a fost o chestie personală, acum nu mai este, acum este o chestie strictamente de afaceri. Trebuie să am rating că să-mi iau bani din piaţă. Punct şi nimic altceva.

S. TOADER: Corect.

S. O. VÂNTU: Că trebuie să hrănesc o armată de câteva mii de oameni, simplu ca bună ziua, nimic personal.

S. TOADER: O facem... armata aia... o să rămânem, cum se numeau, pâlcuri. O să rămânem cete şi pâlcuri.

S. O. VÂNTU: Nu, o să rămânem o structură mult mai mică, dar extrem de bine organizată şi extrem de eficientă. La ce i-a folosit lui Geoană că a avut sub curul lui toată România, aproape? Băsescu a avut o grupare mică, dar a dracului de bine organizată.

S. O. VÂNTU: Nu, acum îmi construiesc o organizaţie care să răspundă intereselor mele de business, businessul meu fiind doar media. Deci, practic, răspunde şi intereselor ei. Că nu vede drumul, să fie sănătoasă, îl văd eu şi pe ăla merg.

S. TOADER: E corect. Pentru mine e important şi ce am construit eu la comanda ta.

S. O. VÂNTU: Alo! N-ai înţeles! A fost o etapă. Eu nu-mi reproşez, băiatule, a fost o etapă.

S. TOADER: OK.

S. O. VÂNTU: A fost o etapă care a avut şi bune, şi rele, fără discuţie! De-aia nu stau să fac o analiză pe ce a fost bun, ce a fost rău. Ştiu ce am nevoie astăzi, astăzi am nevoie de o organizaţie să răspundă comenzilor mele, ca la Audi-ul pe care îl am. Am dat de cheie, a pornit, am întors cheia pe stânga, s-a oprit.

S. TOADER: Absolut!

S. O. VÂNTU: De asta am nevoie.

S. TOADER: Eu, când mă întorc, să ştii că lucrurile nu pot fi... Oamenii pot fi manipulaţi. Manevraţi, cu rezultate foarte nasoale.

S. O. VÂNTU: Eu nu manipulez pe nimeni, oamenii trebuie să creadă ceea ce este: este organizaţia lui Vântu şi răspunde la comanda lui Vântu.

S. TOADER: Asta vreau să le spun.

S. O. VÂNTU: Corect.

S. TOADER: Că, altfel, nu ştiu cum se construieşte.

S. O. VÂNTU: Dar nu vreau altceva, nu mă interesează, nu vreau să comunic o falsitate, adică: Băi, sunteţi liberi!

S. TOADER: Nu, nu.

S. O. VÂNTU: Nu sunteţi liberi, nene. Vă convine, lucraţi, nu vă convine, plecaţi, ce mare căcat!

S. TOADER: Exact asta vroiam să-ţi spun, când mă întorc acolo, la butoane, asta trebuie să le spun oamenilor, pentru că mi-ai cerut să fac asta, asta fac, să-mi bag p... dacă nu. Într-adevăr, dacă ai nevoie de asta, îţi garantez, o să fie o construcţie beton, foarte eficientă.

S. O. VÂNTU: Da, bătrâne, de asta am nevoie, de o construcţie foarte eficientă, să răspundă comenzilor economice la care este supusă. Nimic altceva. Asta încerc... În sfârşit, ne-am clarificat! Dar asta trebuie comunicat în clar, care vrei rămâi, care vrei, pleci. Eu nu vreau să manipulez, să prostesc pe nimeni, eu sunt foarte corect. În general, cu oamenii sunt corect.

S. O. VÂNTU: Mâine, dacă fac o înţelegere cu Băsescu, Moşule, sunt cu tine, din momentul acela am dat ordin

în organizaţie şi organizaţia este cu Băsescu. Punct. Fără abateri de genul fac înţelegere cu ăla şi mă trezesc două fete cinci castele.

S. TOADER: Mhî.

S. O. VÂNTU: Nu se poate aşa ceva. Nu ştiu dacă m-ai înţeles.

S. TOADER: Ba da.

S. O. VÂNTU: Că, pe undeva, ura acelui individ este justificată de atitudinea, nu de către mine, că nu eu am dat ordinul ăsta, de atitudinea editorială a oamenilor de acolo şi de suptul p... prin batistă, pe care l-am practicat eu. Sunt de acord, e şi greşeala mea majoră.

S. TOADER: Adică ce am făcut noi naşpa?

S. O. VÂNTU: Băi, tati, noi, adică eu aveam o relaţie de non-combat cu Băsescu. Războiul real a început cu Băsescu din momentul în care a apărut pe Realitatea TV două fete cinci palate şi am început să ne luăm de Ioana Băsescu, să o f... pe aia în gură până la loc comanda, chestie care l-a deranjat pe părintele Ioanei Băsescu în mod vizibil, spunând: Păi, f... morţii mă-tii, una vorbim, başca ne înţelegem, mi-o tragi pe la spate, băi, Manea slutul şi urâtul? Eu ce p... mea ţi-am făcut să te iei de copilul meu în halul ăsta?, reacţie pe care ai fi avut-o şi tu, aş fi avut-o şi eu, când e vorba de copilul meu.

S. TOADER: Corect.

S. O. VÂNTU: Mai ales când ştiu cum mi l-a dat pe Mihai afară din Delta, da?

S. TOADER: Da.

S. O. VÂNTU: Bă, aveam o relaţie bună cu el şi mă trezesc că-mi trage o muie şi-mi şi transmite ţi-am tras-o prin gură. Păi băi, p... , una ne-am înţeles, alta faci? Nu e normal ca organizaţia, în momentul în care avem interese clare, de

business, nu de altă natură, că totul se reduce la business, tati, să poată funcţiona corect? Avem o înţelegere cu Băsescu, trebuie să fim capabili să o respectăm, fără să manipulăm nimic, ci pur şi simplu printr-o dispoziţie în staţie, începând de astăzi suntem tovarăşi cu Băsescu. Punct şi de la capăt, aşa se joacă jocul ăsta, că altfel te surprinzi... Azi eşti în poziţia în care toată lumea te urăşte, pentru că n-ai fost clar şi precis într-o parte sau alta. Ai mers ca pişatul boului. Am decis că luptăm împotriva lui Băsescu, toată organizaţia trebuia să lupte împotriva lui Băsescu cu toate armele.

S. O. VÂNTU: Opreşte-te. Organizaţia nu s-a comportat ca o organizaţie, cu interese clare, obiective clar asumate, pentru că nu era capabilă, nu era construită să procedeze în felul asta. De-aia, n-am niciun regret, s-a întâmplat, la revedere, am văzut, nu mai repet aceeaşi greşeală. Vreau o organizaţie capabilă să răspundă la comenzi în timp real şi asta construieşti tu acolo. Iar deciziile pe care le vom lua le vom lua strictamente din perspectiva businessului, nimic care să ţină cont de vreo chestie, care să ţină cont de simpatii sau de antipatii.

S. TOADER: Am înţeles.

S. O. VÂNTU: M-ai înţeles, bătrâne?

S. TOADER: Absolut".

Stenograma III:

S.O.V.: Suspendarea a fost făcută ca urmare a alianţelor pe care le-am construit eu pentru suspendare pentru că mi-a deschis dosarul cu Banca Agricolă.

Dosarul lui Sorin Ovidiu Vântu conţine discuţiile pe care omul de afaceri le-a avut în campania electorală şi după alegeri cu şefii trustului Realitatea Media şi cu jurnalişti ai grupului,

precum Cornel Nistorescu, Bogdan Chirieac şi Corina Dragotescu. Una dintre stenograme se referea la o discuţie din seara de 24 noiembrie 2009, când Sorin Ovidiu Vântu este contactat de Bogdan Chirieac.

„CHIRIEAC BOGDAN: Aşa e. Absolut! Tot mă aşteptam, domnule, totuşi o mişcare… A avut pe parcursul a cinci ani, hai să spunem pe parcursul a patru ani, cu excepţia erorii grave pe care a făcut-o când a fost suspendat şi care apoi a întors-o în favoarea lui, putem să-i spunem lui Florin adevărul, nu?

S. O. VÂNTU: Da, evident.

CHIRIEAC: Adică dintr-un c… imens în care se afla, de era luat cu pietre, l-ai adus din nou la 75%, de necrezut, dându-i un balon de oxigen la mijlocul mandatului, ce n-a avut nimeni.

CHIRIEAC: Da.

S. O. VANTU: şi am vrut să-i dau o lecţie, dar nu până la capăt.

CHIRIEAC: Da, ştiu şi acest aspect.
S. O. VÂNTU: Da, bătrânelule".

Stenograma IV

S.O.V. către Geoană: „Domnule preşedinte al României, sunt primul care v-a spus astfel. V-aş ruga să mă notaţi în catastifele istoriei".

Dosarul lui Sorin Ovidiu Vântu conţine o convorbire a omului de afaceri cu Mircea Geoană, candidatul PSD la Prezidenţiale, pe care îl felicita la ora 18.00, în 6 decembrie, când era în desfăşurare turul doi al alegerilor, dar şi cu Dan Ioan Popescu şi cu Cozmin Guşă.

„SORIN OVIDIU VÂNTU: Alo!

MIRCEA GEOANĂ: Bună! Ce faci? Iartă-mă, n-am auzit telefonul, că eram într-o zonă mai proastă.

SORIN OVIDIU VÂNTU: Domnul meu, nicio problemă! Vreau să fiu primul român care vă adresează urarea de: Felicitări, domnule preşedinte al României!

MIRCEA GEOANĂ: Doamne ajută! Ce cifre ai?

SORIN OVIDIU VÂNTU: Domnule preşedinte al României, sunt primul român care v-a spus astfel. V-aş ruga totuşi să mă notaţi în catastifele istoriei.

MIRCEA GEOANĂ: Am notat. Deja sunt cu pixul în mână. (râd amândoi)".

Două ore mai târziu, în aceeaşi zi, Vântu este contactat de Dan Ioan Popescu:

„S. O. VÂNTU: Salut, Dane!

D.I.P.: Salut, prietene. Dă-mi şi mie cam cum stăm pe la ora şase.

S. O. VÂNTU: Aşa. Îmi dai mie Ministerul de Finanţe sau ţi-l iei tu? Apărarea o iei tu sau o iau eu?

D.I.P.: Eu aş vrea la Apărare, pe cuvântul meu.

S. O. VÂNTU: Auzi, eu am glumit, nu vreau absolut nimic. Da, tati, aţi câştigat".

După alegeri, în 9 decembrie 2009, la ora 21.11, Sorin Ovidiu Vântu este contactat de Cozmin Guşă:

„S. O. VÂNTU: Da, Cozmin.

COZMIN GUŞĂ: Ce faci, Sorinache?

S. O. VÂNTU: Te pup. Ce să fac, mă, mi-am rezolvat o parte din treburile personale, nu vezi, procese, dosare penale,

interdicţii, tot felul de chestii. A trebuit să iau şi nişte măsuri urgente pe business şi de acum gata, mă...

S. O. VÂNTU: L-am sunat şi pe Mircea în seara asta, mă întâlnesc mâine cu el şi public, public, futu-i în gură să-i fut. Mi-ai văzut interviul din Hot News?

S. O. VÂNTU: Asta este treaba, am vrut să liniştesc oamenii. Se aruncase pe piaţă puternic de tot că Patriciu a cumpărat Realitatea, dar la maniera făcută de căcat.

COZMIN GUŞĂ: Ştiu, ştiu, cum a mai făcut Patriciu de două ori.

S. O. VÂNTU: Şi au făcut-o că ei se gândesc că procurorii, judecătorii ăştia sunt speriaţi de mine şi, dacă se aude că nu mai am Realitatea, o să procedeze cum procedează cu cârnăţarii pe care-i prind la schimb de valută. Deci, nu Patriciu a aruncat-o de data asta. De-aia am şi fost eu în interviu, lăudându-mă cu banii mei că, de obicei, după cum bine ştii, n-o fac".

Stenograma V

Ce indicaţii le-a dat S.O.V. lui Stelian Tănase şi Corinei Dragotescu în timpul campaniei electorale

Un alt dialog consemnat în dosar este cel din 4 decembrie 2009 dintre Sorin Ovidiu Vântu şi Stelian Tănase.

„STELIAN TĂNASE: Am şi eu o întrebare la tine, delicată.

SORIN OVIDIU VÂNTU: Te rog.

STELIAN TĂNASE: M-a invitat Televiziunea Română să mă duc duminică, la ora 09.00, la ei, la anunţarea rezultatelor.

SORIN OVIDIU VÂNTU: Mi se pare normal.

STELIAN TĂNASE: TVR1. Nu, problema este să nu te superi tu sau Realitatea să-mi zică..., pentru că Realitatea nu ne-a făcut nicio invitaţie, să ştii.

SORIN OVIDIU VÂNTU: Nu, dar chiar dacă ţi-ar fi făcut şi probabil că urma să-ţi facă, televiziunea publică e o chestie de prestigiu.

STELIAN TĂNASE: OK. Deci, tu eşti în temă şi nu eşti în dezacord cu ideea asta.

SORIN OVIDIU VÂNTU: Mi se pare o chestie de mare prestigiu, tot pentru Realitatea lucrezi şi acolo.

STELIAN TĂNASE: Bine. Păi, am să spun să scrie acolo Realizator Realitatea.

SORIN OVIDIU VÂNTU: Tot pentru Realitatea lucrezi şi acolo, că noi ne distribuim".

În noaptea de 6 spre 7 decembrie, după turul al doilea al prezidenţialelor, imediat după miezul nopţii, Vântu o contactează pe Corina Dragotescu (care se aflase la sediul PDL, unde se desfăşura numărătoarea paralelă a voturilor **– n.r.).**

„(...)

S. O. VÂNTU: Să nu te transformi într-un agent de intoxicare al lor.

CORINA DRAGOTESCU: Nu! Nu, nu, nu!

S. O. VÂNTU: Asta era ceea ce vroiam să te rog!

CORINA DRAGOTESCU: Categoric nu! Categoric nu!

S. O. VÂNTU: Asta era ce...

CORINA DRAGOTESCU: Acuma urcă operatorul cu colega de la Social, filmează tabelul să şi-l asume. Eu nu-mi asum nimic. Dacă dă imaginea, ca să vadă, mă rog, să fie...

S. O. VÂNTU: Deci, nu te transforma într-un agent! Nu te transforma într-un agent de manipulare al lor!

CORINA DRAGOTESCU: Bine".

Stenograma VI

S.O.V. către Doru Bușcu: Academia Cațavencu trebuie să răspundă intereselor lui Sorin Ovidiu Vântu. Punct!

O zi mai târziu, Sorin Ovidiu Vântu îl contactează pe Doru Bușcu, redactor-sef Academia Cațavencu, discuția referindu-se la jurnaliștii care au plecat la publicație pentru a lansa Kamikaze:

„S. O. VÂNTU: Bun, și Doru, încă o chestiune, tati: să nu avem discuții: Academia Cațavencu a devenit din momentul preluării mele, eu am lăsat-o liniștit în pace, să o las să-mi calce chiar propriile mele interese, dar în momentul în care a trecut pe finanțarea mea, Academia Cațavencu este o organizație patronală. Ea trebuie să răspundă intereselor patronatului. Intereselor de business ale patronatului. Acest lucru trebuie vorbit cu oamenii. Răbdare! E momentul delicat chiar în acest moment: vreau să-mi angajez o trupă de copii de 19, 20, 21 de ani, care să nu aibă niciun fel de prejudecată sau rahat la creier, oameni care înțeleg exact ce timpuri străbatem.

D. BUȘCU: Ăștia se formează în ani, Sorin.

S. O. VÂNTU: Da, se formează în ani, sunt de acord cu tine, dar eu nu mai concep niciun fel de disident în Academia Cațavencu. Academia Cațavencu, ca orice instituție de presă din trustul meu, răspunde intereselor patronatului. Punct! De data asta am vorbit cu Sergiu, va veni, vom discuta pe față cu toți oamenii. Cui îi place rămâne, cui nu-i place pleacă. S-a terminat cu glumele de genul independență editorială, să îmi pot face eu șmenurile.

S. O. VÂNTU: Dar stai puțin: șocul a trecut, de-acuma ești în organizare. Organizeaz-o, te rog frumos, ca pe o instituție

patronală. Este totuși un business făcut pe banii mei, și nu puțini, sunt câteva zeci de milioane de euro.

D. BUȘCU: Instituția patronală o organizează patronul. Eu nu mai sunt patron, eu mă ocup de conținutul acestei publicații.

S. O. VÂNTU: Tocmai de aceea, ce-ți spun, dragul meu prieten, ea trebuie să răspundă intereselor patronatului. Punct ! Organizația trebuie să fie pregătită să răspundă intereselor patronatului. Eu nu cer altceva.

S. O. VÂNTU: Iubitul meu, hai să prezumăm că această coincidență este un fapt real, acest tip de fapte reale nu trebuie să se petreacă. Nu mai trebuie să se petreacă de acum. Ea trebuie să răspundă intereselor lui Sorin Ovidiu Vântu. Punct ! Întâmplarea fericită pentru voi face ca interesele lui Sorin Ovidiu Vântu sunt doar interese de business. Nu mai am alte afaceri în România. Singurul meu interes de business în România este presa. Deci dacă eu spun că am un interes, înseamnă că trustul acesta de presă are acest interes. Deci orice urmă de disidență să știi că se sancționează cu desfacerea contractului de muncă. Are toata lumea libertatea de pe lume: poate pleca când vrea dacă nu-i convine. Noi nu ținem pe nimeni legat cu funia, cu cătușele de scaun sau de colțul mesei. Dar nici nu mai concep de-acuma, nu mai concep un alt tip de abordare a acestui trust de presă. În totalitatea lui. Cu Sergiu am vorbit, când a venit înapoi acuma i-am spus ce tip de organizație vreau să producă, și nu în șapte ani, ci în câteva săptămâni. Să discute foarte clar cu oamenii, că n-am chef să stau să negociez cu oamenii mei interesele mele. Ce, am înnebunit!

D. BUȘCU: Da, înțeleg asta, e absolut OK.

S. O. VÂNTU: Băi, tati, normal, nu sunt un cretin, nu mă amestec pe chestiile de... dar în interiorul unei strategii

editoriale nu mai mişcă nimeni. Dacă decidem, de exemplu, mâine suntem tovarăşi cu Băsescu. Păi, de mâine toată lumea îl lasă pe Băsescu în pace. E ca exemplu. Sau mâine agresăm, criticăm cu supra de măsură, instituţia f... ut- ului din România. Toata lumea începe să înjure Instituţia f... ut-ului din România.

S. O. VÂNTU: Nu, n-ai înţeles: ei sunt agresaţi în funcţie de interesele mele. Atât ! Eu asta încerc să-ţi spun. Că, dacă fixăm ca strategie că de mâine susţinem actele guvernului, de mâine, trustul ăsta de presă, inclusiv Academia Caţavencu, susţine actul de guvernare. Asta încerc să-ţi spun.

D. BUŞCU: Cu condiţia ca actul de guvernare să merite să fie susţinut. Pentru că dacă...

S. O. VÂNTU: Nu, nu m-ai înţeles: singura condiţie care este aici este decizia lui Vântu. Asta încerc să-ţi explic, Doruleţ.

S. O. VÂNTU: Iubitul meu amic, da, dar din momentul ăsta, eu asta încerc, din momentul ăsta, de pe 7 decembrie, deciziile mele sunt literă de lege. Îţi convin, nu-ţi convin, ai libertatea să-ţi dai demisia, să pleci acasă. Nu mai maschez nimic, nu mai manipulez nimic, nu mai negociez cu salariaţii mei.

D. BUŞCU: Un adevărat patron de presă.

S. O. VÂNTU: Da, tati, da, e un business patronal. Punct, şi cu asta, basta, am încheiat subiectul.

D. BUŞCU: Vrei să te încadrezi în statura de mogul, în definiţia de mogul.

S. O. VÂNTU: Nu, mamă, nu, mă, Doruleţ! Dar cum să lucreze salariaţii, cărora le dau să mănânce, împotriva intereselor mele? Asta-i noaptea minţii! Pe banii mei! Asta este noaptea minţii ! Ei luându-şi o şpagă de doi bani sau aranjându-şi vreun post în viitorul guvern. Nu se poate

aşa ceva. Şi dacă am fost cu menajamente, cu mănuşi, cu aia, cu aia, de-acuma nu mai sunt, de-acuma e pe faţă totul. Şi aşa e normal în toată lumea asta. Ce, am fost eu puţin legat la ochi, dar lucrurile s-au terminat. Deci construieşte organizaţia în acest sens, bătrâne ! Nu mai există de-acuma când discutăm: Domnule. Vasile Ionescu este atacat la noi. Păi din momentul ăla, Vasile Ionescu s-a terminat cu el ! El nu mai există în paginile Academiei Caţavencu.

S. O. VÂNTU: Mă, nu ne... , dar nu sunt un cretin, nu sunt tâmpit la cap, ştiu regulile acestui joc, slavă Domnului! Nu mă apuc acuma să... Eu nu sunt Mihai Iacob să pornesc... să încep să-mi f...t duşmanii. Ce, am înnebunit?! Ceea ce îţi spun eu ţie, bătrâne, este faptul că această autorizaţie trebuie, de la tine, Academia Caţavencu, care este singura expresie în print pe care am păstrat-o, trebuie să înţeleagă că este acolo pentru două lucruri: să răspundă intereselor cetăţenilor şi în primul rând intereselor patronatului. Pentru că, dacă patronatul are câştig, au şi ei servicii, câştig. Dacă patronatul nu are câştig, îşi ia o şpagă măruntă astăzi şi mâine rămân fără pâine. Oamenii trebuie să ştie că ei sunt acolo angajaţi la patron. Că au şansa să fie angajaţi la un patron luminat, asta e bafta lor, dacă nu o înţeleg nici pe asta, dă-i dracului! Scuză-mi lipsa de modestie.

D. BUŞCU: Nu, am remarcat-o pe asta cu patronul minunat din urmă cu câţiva ani. E ştiută, a făcut turul organizaţiei asta. E ok, adică e...

S. O. VÂNTU: Doruleţu', e în firescul lor povestea asta, dar nu mai vreau de acuma să-mi spui că nu ai putut să struneşti organizaţia, că nu ştii cine ce a zis, că nu ai putut să-l ţii pe ăla să nu facă scandal. Mă doare în p...ă, îl dai afară. În momentul în care unul îşi permite să încalce strategia grupului de presă Realitatea Caţavencu, ăla pleacă acasă fără niciun fel de altă dispensă, de intervenţii, de rugăminţi,

de stai, domnule, că se potoleşte... mi se rupe p...a! Ăia când îşi lansează ziarul?

D. BUŞCU: Acuma ies cu el.

S. O. VÂNTU: Vezi tu, la ăştia 14 care au plecat, trebuia să le ataşezi şi un om de încredere al nostru, să fim şi noi înăuntru, acolo.

D. BUŞCU: Este, dar este şi unul de-al lor aici, îl ştiu.

S. O. VÂNTU: Da.

D. BUŞCU: Mie îmi displac chestiile astea.

S. O. VÂNTU: După cum ai văzut, nu trebuie să-ţi displacă, trebuie să fii foarte atent la chestiile astea.

D. BUŞCU: Da, eu sunt alt gen. Le-am interceptat şi corespondenţa, printr-o greşeală pe care au făcut-o ei, am pus mâna pe corespondenţa lor pe mail, adică nu a săpat cineva în mod special, dar... şi am văzut că povestea era discutată de 7-8 luni, adică era ha, ha, era o chestie pusă bine la punct. Dar, în fine, nu vreau să mai aud de ei şi nici nu vreau să mai am de-a face cu ei. Deşi sunt vreo 2-3 acolo care au fost luaţi cu forţa, ştii, dintr-un entuziasm din ăsta, băieţesc, la bere şi de solidaritate soldăţească.

S. O. VÂNTU: Ăia nu mai au ce caută înapoi, indiferent de situaţie".

În lumina acestor stenograme, prin analogie, căci înţelegem că situaţiile sunt globale, putem admite că presa s-a îndepărtat de obiectul ei principal: informare şi formare, s-a corupt devenind o „cazarmă" plină de mercenari gata oricând să-şi vândă competenţele în sensuri manipulatorii, dezinformatorii şi propagandistice:

Ce anume s-a schimbat atât de dramatic:

1. **informaţia.** Sub influenţa mass-mediei actuale însă, în special a ideologiei sale de informare (transmisia în direct şi în timp real), a informa înseamnă acum **„a arăta istoria în desfăşurare"**. Astfel, s-a stabilit iluzia că **a vedea** înseamnă **a înţelege**. O asemenea concepţie duce la o fascinaţie pentru imagini turnate în direct, cererea încurajând oferta de documente false, reconstituiri, manipulări şi mistificări.

2. **actualitatea**. Cu precădere televiziunea, datorită impactului imaginilor sale, este cea care impune alegerea evenimentului semnificativ, constrângând astfel presa scrisă să o urmeze. Se instalează astfel ideea că importanţa evenimentelor este proporţională cu bogăţia lor de imagini. Un eveniment care poate fi arătat în direct este mai uşor de ingerat decât cel care rămâne invizibil şi cu o importanţă abstractă.

3. **veridicitatea informaţiei**. Repetiţia se substituie demonstraţiei, iar informaţia este înlocuită cu confirmarea. Tendinţă periculoasă dacă ne gândim la apariţia noilor monopoluri informaţionale, a megatrusturilor internaţionale de media. Un fapt este adevărat sau nu, nu fiindcă se conformează unor criterii obiective, riguroase şi atestate la sursă, ci pur şi simplu pentru că celelalte medii de informare repetă aceleaşi afirmaţii şi confirmă.

Principalele tehnici de manipulare mediatică

1. **selectarea ştirilor**. Este apreciată ca fiind cea mai eficientă cale de inserţie a influenţei în spaţiul informaţional, deoarece criteriile de selectare aparţin deja celor care deţin o anumită influenţă în structura socială. Este evident că aceştia vor selecta numai informaţiile care nu le lezează interesele sau proiectele.
2. **orientarea ştirilor**. Se realizează, de obicei, prin omiterea uńor componente ale mesajului iniţial, publicul având acces doar la unele segmente ale circuitului informaţional. În acest sens, redactarea ştirilor trebuie să ţină cont de faptul că realităţii prozaice, publicul preferă să selecteze o imagine mai tonică. În consecinţă, ştiind că nu trebuie să se opună publicului, cei care le redactează au o proiecţie distractivă, conţinând formulări deosebit de familiare, chiar pentru fapte deosebit de grave, accesibilitatea acestora fiind asigurată. De asemenea, au obligaţia de a controla stilistic conţinutul, în sensul aşteptărilor publicului larg. Aşa se explică de ce anumiţi prezentatori de ştiri, indiferent de subiect, ne zâmbesc şi „ne seduc" în faţa camerei, tocmai pentru a stabili un raport de familiaritate.
3. **influenţarea prin plasarea ştirilor**. Plasarea unui fapt oarecare pe prima pagină îl poate proiecta în sfera evenimenţialului, în timp ce un eveniment autentic, dar defavorabil puternicilor zilei,

prin distribuire pe ultimele pagini contribuie la aruncarea lui în anonimat, opinia publică urmând acest curent.

4. **influenţarea prin titluri**. Se bazează pe faptul că sinteza din titlul articolului constituie o evaluare a articolului în structura de ansamblu a publicaţiei. Caracterele cu care sunt alese indică şi importanţa lor pentru editori, importanţă ce se transferă şi publicului.
5. **selecţia fotografiilor în presa scrisă**, precum şi explicaţiile care însoţesc fotografiile, pot afecta semnificativ atitudinea publicului faţă de conţinutul din imagini. O modalitate de denigrare fără cuvinte o constituie alăturarea unei fotografii scandaloase de imaginea unei persoane căreia nu i se face presă bună în momentul respectiv. Simpla vecinătate poate induce în percepţia cititorului o echivalenţă valorică deosebit de remanentă în fondul perceptiv şi cu impact asupra apariţiilor publice viitoare ale persoanei respective.
6. **editorialul**. Prin orientarea inerentă, editorialistul poate contribui nu numai la afirmarea unei personalităţi, ci şi la transformarea ei în lider de opinie al publicului care împărtăşeşte punctul de vedere al editorialistului respectiv. Într-o lume grăbită, editorul rezumă în ochii cititorului scara de valori necesară orientării în succesiune a evenimentelor deosebit de schimbătoare. Efectul acestei situaţii îl constituie cultivarea comodităţii cititorului, care începe să vehiculeze idei şi opinii care nu-i aparţin, dar însuşindu-le din editorial, el

colportează aparenţa girului obiectivităţii pe care-l pretinde presa în ansamblul ei.

7. **articole de fond**. Invadarea consumatorului de presă cu opinii şi ţinerea lui cât mai departe de trunchiul informaţiei. Majoritatea „mogulilor" de presă deţin şi fluxuri de ştiri, astfel încât pot interveni subiectiv asupra informaţiei, chiar de la „sursă"!

Motto: „Nu prin purtarea a o sută de războaie îţi arăţi priceperea, ci prin a asigura pacea fără a nu purta niciun război"
(Sun Tzu – *Arta Războiului)*

Agresiuni info-energetice (Psihotronica)

Scurtă introducere

Specialiştii în psihotronică ştiu că atmosfera este vectorul supraconştientului. După Bernard Raquin, aceasta se mai poate traduce ca *„memoria umană memorizată de un milion de ani"*, exact la fel cum apa este pentru peşti suportul informaţional fundamental. Din moment ce atmosfera permite transmiterea de unde radio, de satelit, telefonie, infraroşii, ultraviolete, de ce ne este greu să admitem că aici intră şi gândurile, emoţiile... Termenul de psihotronică este folosit cu precădere în mediile militare, fiind, întrucâtva, sinonim cu parapsihologia. Obiectul de studiu poate fi definit, în mare, ca fiind *studierea interacţiunilor şi proceselor energetice dintre oameni, dintre oameni şi mediul lor, în regăsirea punctelor de convergenţă între materie, energie şi spirit (conştiinţa).* Să facem un mic exerciţiu de cunoaştere mecanică: oamenii percep o gamă limitată de culori, care corespund curcubeului. Lumina albă filtrată printr-o prismă se divide în game cromatice diferite, perceptibile de ochiul fizic. Dincolo de **roşu**, nu mai vedem lumina, deşi ea există şi se numeşte infraroşu, formând 60% din spectru. Vitezele şi mai mici prin care lumina se exprimă în spaţiu sunt citite în waţi. Dincolo de **violet**, vibraţia luminii este prea rapidă pentru percepţia oculară. Deşi nu o mai vedem, ea există şi poate fi catalogată ca ultraviolete,

raze X (care traversează corpul uman, însă nu şi toate oasele), raze gamma (frecvenţe foarte înalte) obţinute în urma reacţiilor nucleare. Ei bine, acum poate ne este mai lesne de înţeles că **lumina este energie care se exprimă prin culori şi unde.** Pământul este înconjurat de un câmp electromagnetic. Acum două secole, matematicianul şi fizicianul german Karl Gauss a scris şi demonstrat că acest câmp este generat de planetă, din cauza frecării dintre nucleul în fuziune şi scoarţa terestră. E bine să ştim că unităţile de măsură ale câmpului electromagnetic poartă numele savanţilor care l-au definit. Astfel, avem un *tesla* (după celebrul Nicolae Tesla) care este echivalentul a 10 000 de *gauss*. Presiunea atmosferică se măsoară, după Blaise Pascal, în *pascali*. Avem *amperii* – după André-Marie Ampère, *volţii* – de la Alessandro Volta, *waţii* – de la James Watt, *joulii* – după James Prescott Joules, *hertzii* – de la Henrich Hertz, *celsius* – după Celsius Anders, *newtonii* – după celebrul Isaac Newton.

Câmpul electromagnetic

Magnetosfera reprezintă scutul de protecţie împotriva vânturilor solare, ale căror particule sunt ţinute la distanţe cuprinse între 3000 şi 15 000 de kilometri altitudine. Radiaţiile solare năvălesc spre cele două falii, care sunt polii, unde sunt controlate de liniile de forţă ale magnetismului terestru şi ies apoi în atmosferă.

Atmosfera este compusă din multe straturi. *Troposfera,* care se întinde până la o altitudine de 10 000 de metri, iar temperatura ajunge la – 60°.

Stratosfera, până la 50 000 de metri, incluzând stratul de ozon şi mezosfera. Presiunea este foarte scăzută. Printr-un exerciţiu macabru de imaginaţie, dacă un avion ar exploda în stratosferă, sângele pasagerilor ar clocoti, apoi trupurile ar îngheţa instantaneu, iar respiraţia s-ar opri brusc.

Între altitudiniile de 50 000 până la 600 000 de metri se întinde *ionosfera*, asemeni atmosferei, multistratificată. Sub acţiunea ultravioletelor, ionii divid moleculele de gaz eliberând electroni, separaţi de ionii pozitivi (molecule fără electron). Aşadar, de la atmosferă până la ionosferă, informaţia energetică circulă exprimându-se hertzial. De exemplu: undele radio mai mici de 3 megahertzi pleacă de la emiţător urmând contururile solului. Celelalte unde sunt reflectate de diferitele straturi ale atmosferei, fiind transmise prin salturi. Aşa se explică de ce undele radio circulă în timp real, putând fi captate de receptorii din întreaga lume. Dincolo de ionosferă se află *magnetosfera,* care este compusă din plasmă.

Arme psihotronice neletale

Cercetătorii sovietici au ajuns la concluzia că persoanele aflate în transă, în timpul meditaţiei sau în proceduri telepatice sau de hipnoză, emit câmpuri electromagnetice pornind de la 3 până la 6 hertzi, utilizând reţelele naturale din ionosferă pentru a propaga sau capta undele emise de către ceilalţi. În general, câmpurile magnetice sunt generate acolo unde există curenţi electrici. Intensitatea lor este

direct proporţională cu cea a curentului şi scade pe măsura îndepărtării de sursă. Toate sursele de electricitate au un halou, ca un nor imperceptibil deasupra lor. Organele umane fiind activate de impulsuri electromagnetice emit şi ele câmpuri. Spre exemplu, inima emite un câmp de 0,0005 mG, creierul emite între 6 şi 10 mG. Observăm, aşadar, cât de receptiv este creierul la variaţiile electromagnetice. Aceste constatări ştiinţifice au făcut ca armatele lumii să dezvolte tehnologii de control info-energetic (psihotronic) neletale şi letale. Poliţiile din Orientul Mijlociu şi din Africa, precum şi armata americană în Irak folosesc gloanţe acustice, raze şi grenade acustice, sunete care creează fobii, aparatură care declanşează epilepsia, dispozitive cu infraroşu care pot provoca orbire chiar în ciuda protecţiei sau acelora care stau cu ochii închişi, nemaivorbind despre ultimele descoperiri nano-tehnologice care le permit soldaţilor să-şi schimbe culoarea uniformei, devenind una cu mediul, asemeni cameleonului. Prin manipularea frecvenţională a undelor, de la ultrascurte la cele foarte înalte, se pot crea o serie de condiţionări subliminale ale subiecţilor vizaţi. Există o preocupare a ţărilor foarte dezvoltate de a crea uniforme protejate hologramic, creându-se, astfel, invizibilitatea, studiată de cercetători după capcanele plantelor carnivore, ale insectelor, ale animalelor marine care se camuflează pentru a-şi atrage prada în zona de control. Nano-tehnologia permite deja instalarea acestor dispozitive de manipulare şi control distal aproape oriunde.

Diferite arme psihotronice

Nano-tehnologia permite deja deghizarea soldaţilor, prin holograme, în uniformele inamicilor pentru a-i deruta şi învinge, cu costuri şi riscuri reduse. Înainte de „a trece la acţiune", infractorii de pretutindeni ar trebui să mediteze la faptul că astăzi se poate trece la identificarea automată a suspecţilor cu ajutorul camerelor video conectate la baze de date informatice. Există în derulare programe de spionaj psihologic, în care au fost introduse date privind zeci de mii de subiecţi interesanţi pentru diferite structuri statale, de putere. Diferiţii suspecţi pot fi marcaţi cu ajutorul vopselelor volatile sau cu infraroşii, detectabile doar cu raze ultraviolete, urmăriţi şi identificaţi. Unii subiecţi pot fi însemnaţi cu capsule de gelatină care, sub efectul laserului, se vor aprinde identificând suspecţii chiar şi în interiorul mulţimilor. Se află în derulare programe militare de instalare în locuri publice a dispozitivelor de detectare cu infraroşii pentru a putea observa emoţiile şi stimulii celor care se pregătesc să comită gesturi şi fapte infracţionale, prin înregistrarea acelor zone neuronale activate de agresivitate şi violenţă. Biometria, o ştiinţă de frontieră, este capabilă să detecteze variaţiile de temperatură, poate citi expresia ochilor, a mişcărilor imperceptibile ale feţei şi ale mâinilor şi, în general, posturile corpului care trădează intenţii ilegale. Prin satelit pot fi reperate culturile şi fabricile vizate, care pot fi neutralizate sau sterilizate prin emisii electromagnetice şi acustice. Acest tip

de arme a fost testat iniţial în Vietnam, apoi şi în Afganistan, Irak şi în ţările africane. Armatele bine dotate folosesc bariere şi proiectile electrice, cunoscute drept *centuri ciclonice,* care pot arunca în aer bombele inamice înainte ca acestea să-şi atingă ţinta sau care pot perturba proiectile programate sau termice.

Alte tipuri de armament psihotronic

Armata americană a experimentat în câmpuri de luptă din Somalia derivate din teflon. Se obţine o pulbere care este încărcată în proiectile speciale. În contact cu ţinta, acestea se transformă în gheaţă chimică, împiedicând orice mişcare. Generatoarele de spumă apoasă proiectează în aer plase din nylon ce conţin un amestec chimic îmbogăţit cu gaz lacrimogen. În cazul în care ţinta se mişcă, va suferi un şoc electric. Cu ajutorul generatoarelor speciale, se poate produce ceaţa. În funcţie de „superstiţiile inamicului", această ceaţă rece şi densă poate fi colorată. Se ştie că slavilor şi caucazienilor le repugnă verdele, pe care-l asociază cu voma. Populaţia de culoare, indienii şi latinii se tem de ceaţa roşie, iar pentru chinezi, ceaţa de culoare negru-verzuie reprezintă „respiraţia infernului". Desigur, paleta de armament psihotronic este extrem de vastă. Să mai pomenim de componentele biotehnice, cum ar fi proiectilele cu sedative volatile, care pătrund instantaneu prin piele şi adorm ţinta (folosite în Afganistan). Bombe cu agenţi neuroleptici, cu gaz sarin, cu gaz muştar, capabile să paralizeze structurile musculare, să inhibe secreţiile hormonale şi să blocheze

diferiţi lobi cerebrali şi care au fost folosite de armata lui Saddam împotriva kurzilor. Cele mai periculoase arme din acest spectru sunt cele genetice, care produc modificări radicale ale ADN-ului ţintei. Încă din 1966, A.R.P.A. (Agenţia de Proiecte de Cercetare Avansată) a testat, în diferite colţuri ale lumii, arme conţinând agenţi chimici, capabili să inhibe funcţiile locomotorii ale inamicilor. În 1965, după revoltele populaţiei de culoare din Watts, S.U.A., poliţia poate interveni pentru a linişti mulţimile proiectând o reţea electrică ce paralizează ţintele. Proiectilele cu gaz ionizant permit electrocutarea în grup. În timpul războiului din Irak, armata americană a atacat mulţimile civile cu bazooka, cu sarcina electrică obţinând „îngheţarea" persoanelor vizate. În top, se află bomba E (electromagnetică cu microunde), care arde oxigenul şi asfixiază victimele fără să lase urme concrete. În plus, bomba propulsează şi un foarte puternic impuls electromagnetic, distrugând orice material electronic aflat în raza ei de acţiune. În Kosovo, armatele N.A.T.O. au folosit bombe cu grafit care au scurtcircuitat procesoarele electrice. Ruşii deţin torpile Sqwal, capabile să se deplaseze subacvatic cu viteze de peste 500 de km/h şi să penetreze orice perete de submarin. Agenţiile de informaţii norvegiene susţin că pe submarinul rusesc Kursk, naufragiat în apele sale, s-ar fi aflat acest tip de proiectile şi că, de aceea, preşedintele Putin le-a interzis norvegienilor operaţiunile de salvare.

Arme cu frecvenţe electromagnetice joase şi foarte joase

Savanţii din zona militară au ajuns la concluzia că frecvenţele cerebrale ale mamiferelor au aceeaşi rezonanţă cu undele din ionosferă (aprox. 400 mghtz pentru om). Aşadar, asupra percepţiilor spaţio-temporale se poate interveni din afara subiectului, cu ajutorul undelor. În 1962, personalul ambasadei S.U.A. la Moscova s-a plâns de stări de greaţă, disconfort psihic, dureri acute de cap. Analizele medicale au scos la iveală un diagnostic tulburător. Majoritatea angajaţilor aveau cancer. Peste câţiva ani, când americanii au hotărât să „deparaziteze" ambasada, au avut o revelaţie sinistră: ruşii le bombardau constant sediul ambasadei cu unde de frecvenţă foarte joasă. Cunoscută ca *ELF* (extra-low frequency), această armă a fost testată, iniţial, pe cobai, producându-le o secreţie neuronală de histamină care provoacă greţuri şi stări teribile de ameţeală (vertij). Undele de joasă frecvenţă pot penetra structurile cele mai dure, aliaj blindat, teflon, azbest. Dr. Adey Ross a demonstrat că semnalul radiofrecvenţelor modulate în *ELF* provoacă invadarea celulelor cu ioni de calciu. Frecvenţele joase şi foarte joase corespund cu cele ale magneziului, sodiului şi potasiului. Aceste vibraţii moleculare afectează organele genitale şi creierul. În concluzie, armele cu frecvenţe scăzute – *SL* (super low: 30-300 hertzi) şi *ELF* (0-30 hertzi) – alterează diferite structuri de materiale şi influenţează biosul.

Microunde pulsate

Microundele pulsate afectează iremediabil ADN-ul subiectului vizat. Agitând la viteze mari, în recipiente speciale, molecule de apă, cercetătorii militari au experimentat „prăjirea" de la distanță a aparaturii şi a materialelor asupra cărora s-a direcționat atacul, precum şi combustia internă a soldaților inamici. (Vietnam, Golf, Irak). Experimente de laborator au relevat un lucru interesant. Agresarea cu microunde pulsate a unor cobai a dus la reducerea creierului acestora cu 80%. Câteva asemenea locații au intrat în vizorul mediatic. Baza militară din Kirtland New Mexico a fost acuzată că a testat aceste arme şi pe cobai umani, iar armata britanică este suspectată că deține o astfel de armă denumită *Storm Shadow* (furtuna-fantomă). Singura modalitate de apărare împotriva armelor cu microunde este ermetizarea în aluminiu. Acoperirea integrală cu foi de aluminiu va reflecta undele, redirecționându-le. O cantitate mare de microunde transmisă asupra unui subiect care doarme îi perturbă secreția de melatonină. Armata sovietică a utilizat aceste tehnologii împotriva rebelilor afgani. În 1996, Consiliul Ştiințific al US Air Force a menționat public: *„Putem avea în vedere punerea la punct a surselor de energii electromagnetice care să poată fi cuplate la corpul uman, împiedicând mişcările musculare, controlând emoțiile, transmițând sugestii, inducând somnul, interferând cu memoria, inducând experiențe sau ştergându-le"*.

Acțiuni distale asupra creierului

Studiile au demonstrat că, dacă hipnotizatorul i se adresează subiectului pe un ton foarte lent şi moale, va reconecta creierul acestuia cu undele somnului şi ale relaxării. Cu alte cuvinte, inflexiunea vocii poate transmuta subiectul din frecvența *Beta* (14-30 Hz) în *Alpha* (9-13 Hz); *Theta* (4-8 Hz) şi chiar în *Delta* (1-3 Hz). Dacă se foloseşte un ton dinamic, evident se obține efectul invers. Creierul se sincronizează în mod natural cu sunetele, care sunt consecința plimbării undelor prin straturile atmosferei. Sunetele sunt receptate şi decriptate neuronal. Muzica modelează scoarța cerebrală şi influențează rețelele neuronale. În anumite clinici, bebelușii sunt îngrijiți în spații în care se difuzează muzică simfonică. În războiul din Vietnam, elicopterele de asalt erau înzestrate cu boxe gigant, din care se auzeau uverturile lui Beethoven. Efectul a fost teribil pentru armata inamică. Vietnamezii, nefiind familiarizați cu aceste game sonore, suprapuneau imaginea elicopterelor peste sunetul foarte puternic şi aveau senzația că se confruntă cu o armă capabilă să le manipuleze emoțiile şi să le paralizeze voința de luptă. Shamanii folosesc dintotdeauna sunete ritmate pentru a intra în transă (*Theta*). În toate religiile se cântă, se recită mantre, litanii, mătănii. Mamele îşi conduc copiii către dimensiunea somnului profund (*Delta*) cântându-le încet şi pe un ton blând. Pe vremuri, deținuții de la galere vâsleau cu spor şi

constant, fiind influenţaţi de ritmul tobelor cu care se sincronizau. Creierul „prins captiv în plasa undelor" va consuma mai puţină energie şi prin focusarea la ritm îndepărtează oboseala şi gândurile parazite, şi ele mari consumatoare de energie vitală. Pe front, soldaţii sunt îmbărbătaţi cu ajutorul ritmurilor regulate şi al sunetelor, cu precădere ale tobelor, ale timpanelor, ale ţimbalelor şi ale trompetelor. Atât naziştii, cât şi comuniştii şi, în general, toate regîmurile dictatoriale manipulează şi controlează mulţimile printr-un spectacol audio-vizual complex: defilări, marşuri ritmice ale soldaţilor îmbrăcaţi de paradă, coregrafie tematică şi muzică înălţătoare. Masele se lasă conduse de ritm şi în concerte, în cluburi etc. Hipnoza, ca şi alte forme de transă, precum şi reacţiile inconştientului, cum ar fi râsul, căscatul, scărpinatul, sunt stări mentale foarte molipsitoare. Din punctul de vedere al tehnicilor militare de influenţare distală, folosirea mesajelor subliminale în textele unor melodii celebre a adus un avantaj net. Englezii au postat în spaţiile de pauză dintre cuvintele piesei îndrăgite de nemţi, Lili Marlene, mesaje defetiste înregistrate la o turaţie pe care conştientul nu le receptează, dar subconştientul şi inconştientul le înregistrează simultan. Astfel, când soldaţii ascultau pe front melodia furnizată de spionii britanici, pe lângă versurile obişnuite, receptau şi texte de genul: „nu are rost să lupţi, Hitler este un nebun care a pierdut deja războiul".

Câteva date despre creier

Până la vârsta de 7 ani, copiilor li se dezvoltă frecvenţele cerebrale Delta şi Theta, iar de la 9 ani începe activitatea neuronală Alpha. De la 14 ani, energia neuronal-sinaptică se va concentra preponderent în Beta. Pe măsura avansării în vârstă, undele vibrează mai repede. Adultul îşi va păstra undele mai lente pentru a se relaxa şi a dormi. Comunicăm cu universul exterior şi cu ajutorul cristalelor de magnetită din creier. Teoria îi aparţine savantului Yves Rocard, părintele bombei atomice franceze şi pasionat al teoriilor privind magnetismul. Cu ajutorul studiilor sale, au fost puse la punct dispozitive de descoperire ale izvoarelor. Cristalele, pe care le regăsim şi în structurile neuronale ale insectelor, ale păsărilor şi ale mamiferelor marine, ne ajută să ne orientăm în funcţie de curenţii telurici şi în comunicările telepatice. Telepatia nu este altceva decât emisia mentală pe frecvenţe foarte joase. Zonele „reflexogene" ale cristalelor de magnetită se găsesc la tâmple, arcade, în muşchii oculari, ceafă, glande suprarenale, genunchi şi călcâie. Mulţimile de oameni care înmagazinează acelaşi tip de frecvenţe creează la nivel energetic informat ceea ce se numeşte egregor. Undele emise către creier obligă restul organelor să se sincronizeze. Există o cutumă universală de reabilitare a subiecţilor recalcitranţi prin integrarea acestora în societate. Se aplică principiile studiate în comportamentul păsărilor şi al mamiferelor (spirit gregar).

Cipuri biometrice

Cipurile biometrice preocupă structurile statale încă din anii '60. Se afirmă că prin injectarea acestora va putea fi redus numărul răpirilor, al crimelor, vor putea fi identificaţi şi urmăriţi teroriştii sau anarhiştii. Armatele tehnologizate folosesc aceste cipuri injectându-le inamicilor în timpul interogatoriilor, fără ca ei să ştie. Astfel, după eliberare, ei vor putea fi reperaţi, cu ajutorul sateliţilor, oriunde în lume. S-au făcut câteva experienţe civile, dar sub control militar, în S.U.A, Mexic, Coreea de Sud, în câteva ţări din America Latină şi în Australia. Unele cercetări au ajuns la concluzia că această tehnologie poate fi folositoare în cazul persoanelor cu anumite dizabilităţi, care ar putea acţiona diferite dispozitive cu ajutorul gândurilor. Acestora li se poate implanta un cip în cutia craniană, care le va analiza şi potenţa activitatea electrică neuronală. Există deja computere avansate care sunt dotate cu căşti cu electrozi, care detectează şi decriptează semnalele electrice ale creierului pe care, apoi, le transpune în intenţii. Alimentarea cipului se face pe principiul dinamului, adică prin frecarea obţinută în urma mişcării fireşti a corpului. Există foarte multe suspiciuni cu privire la folosirea abuzivă a acestor cipuri, întrucât observăm cât de lesne putem fi influenţaţi, mai ales când cineva are acces direct la emisiile noastre cerebrale.

Substanţe ajutătoare în manipularea cerebrală

În Evul Mediu, sistemele militare, dar şi sacerdotale (Vaticanul) foloseau o pâine de secară infestată cu *claviceps purpureea*, o ciupercă numită mai târziu *ergontina*, pentru a-i face pe prizonieri să spună adevărul. Consecinţele acestei intoxicări erau foarte grave: vene şi artere distruse, necroze, cangrene, supuraţii. Dacă doza era depăşită, fie şi cu puţin, victimei i se înnegreau membrele şi i se desprindeau de trup. Uneori, ţăranii interogaţi cu această ciupercă începeau să delireze, zvârcolindu-se de durere. Simptomele arătau ca la posedare. Ne este lesne acum să înţelegem că pentru a obţine efectele scontate, uneori, inchiziţia ataca conştient acuzatul cu această secară infestată. La sfârşitul sec. al XVIII-lea, abatele Tessier a explicat întreaga fenomenologie, analizând ciuperca din secară. În epoca modernă, alte substanţe aveau să ia locul *claviceps purpureii*, cum ar fi, de exemplu, *pentotalul* (serul adevărului). După cel de-al Doilea Război Mondial, serviciile secrete au făcut cercetări şi experimente cu *LSD*. În compoziţia acestuia se află un derivat chimic al ciupercii parazite a cornului de secară (*dietilamida acidului lisergic*), mult mai puternică decât *mescalina*. Prin ingurgitarea de *LSD* se obţine depersonalizarea. Armatele lumii experimentează şi alte derivaţii din *LSD*, cum ar fi *XTC*-ul, cunoscut consumatorilor ocazionali ca *ecstasy*. Începând din anii '70, un alt produs a captat atenţia militarilor, şi

anume *BZ*-ul, care genera pierderea memoriei şi a voinţei. *BZ*-ul este de 10 ori mai stabil şi mai puternic decât LSD-ul.

Tehnologii pentru citirea gândurilor

Armata S.U.A., în bazele sale secrete din Minneapolis, Pennsylvania, Minnesota şi Guantanamo, foloseşte la interogarea deţinuţilor camere echipate cu tehnologii capabile să detecteze afluxul sanguin din jurul ochilor atunci când cineva minte. Institutul de Cercetări de la Standford deţine computere care pot citi gândurile prin stimularea diferitelor zone din creier. Doctorul rus Igor Smirnov a cartografiat subconştientul, stabilizând zonele cu activitate emoţională sau sexuală şi a reuşit, prin mesaje subliminale şi sugestii hipnotice, să influenţeze distal subiecţii, fără ca ei să ştie. Inducţiile magnetice străbat oasele craniului.

Creierul, care este compus din apă în proporţie de 80%, îşi menţine aceeaşi temperatură cu cea a corpului şi are mici variaţii. Prin electrostimulare, dacă se obţine o temperatură de 40 de grade, subiectul va începe să delireze. Emisia de ritmuri electromagnetice, termice sau sonore intră în rezonanţă cu cortexul limbic şi-l declanşează. La 41 de grade celsius, creierul suferă, la 42, organele vitale sunt în pericol. Temperatura nu este însă decât un aspect al luminii care se transpune şi în vibraţii. Cine controlează temperatura creierului poate să controleze şi subiecţii vizaţi. Este clar şi trebuie spus

că emisferele cerebrale vibrează conform proceselor specifice care pot fi stimulate din afară cu ajutorul tehnologiilor înalte.

Părţile creierului

Creierul este structurat şi compus din trei părţi:

1. **Creierul reptilian**, comun cu cel al reptilelor, compus din trunchi cerebral şi cerebel. După unii cercetători, acesta are o vechime de 500 de milioane de ani şi controlează funcţiile vitale, ritmul cardiac, respiraţia, temperatura corpului şi funcţiile de răcire şi purificare ale organismului prin transpiraţie.
2. **Creierul limbic**, comun cu cel al mamiferelor. Vechi de 150 de milioane de ani, acesta este format din amigdale, hipotalamus, hipocamp. Este sediul emoţiilor şi laboratorul credinţelor noastre. Filtrează, analizează şi interpretează universul exterior şi dictează reacţia adecvată.
3. **Neocortexul** datează de 3 milioane de ani. Este compus din două emisfere unite prin corpul calos. A cunoscut o foarte puternică dezvoltare la om. Este sediul tuturor cunoştinţelor, al limbajului articulat şi abstract, al imaginarului şi al culturii complexe. Creierul, la majoritatea fiinţelor are aceeaşi temperatură şi, prin urmare, reacţionează asemănător la stimuli. Prin influenţare se acţionează direct asupra matricei cerebrale.

Influenţarea matricei cerebrale

Prin agresarea structurilor cerebrale se afectează însăşi sursa existenţială a fiinţei umane. Iniţial, în epoca de dinaintea preistoriei, cu aprox. 1 000 000 de ani în urmă, conştiinţa era intactă, pură, fără concepte şi valori elaborate, care s-au adăugat cu fiecare generaţie, prin credinţe, superstiţii, sisteme de valori, tradiţii. Omul, eliberat de toate condiţionările etice şi morale, redevine o fiinţă brută, uşor de modelat.

Fără capacitatea de abstractizare, fără raportarea sa într-un sistem coerent de valori spirituale şi materiale, omul revine la starea sa animalică, fără să mai fie conştient de cine este şi ce menire are. Va reacţiona doar la stimulii imediaţi ai mediului, fără capacitatea de a memora şi de a anticipa, fără repere spaţio-temporale, fără conştiinţă istorică, geografică. Omul, adus astfel la starea preneandertaliană, s-ar afunda într-un abis. Fără ritual, fără ceremonial, fără mister, fără limbaj, creierul uman ajunge foarte uşor programabil. Sistemele totalitare au experimentat aceste tehnici încercând să suprime individul, transformându-l într-un simplu membru al colectivităţii, asemenea furnicilor sau albinelor, cu reacţii determinate doar de nevoile grupului. Comunismul şi nazismul, cele mai teribile plăgi ale secolului trecut, au testat reducerea individului la starea de organism colectiv: „Tu nu eşti nimic, partidul este totul" (mottoul leninist, aplicat în mod straniu şi de hitlerişti) şi nazistul: „un om, un vot, un führer!".

Cercetătorii militari ştiu că, dacă se influenţează mediul vital, sunt dereglate toate organismele şi fiinţele care-l populează. Controlarea magnetismului uman cu infraroşii, influenţarea temperaturii apei (să nu uităm că lichidul rahidian este masa principală a creierului), manipularea câmpurilor energetice ale pământului, influenţarea reacţiilor emoţionale nu sunt doar predicate ale literaturii de ficţiune, ci au devenit componente ale războiului psihotronic.

Tehnologii cuantice

Laboratorul Universităţii din Los Alamos, S.U.A., a anunţat că spre finele lui 2012 va finaliza producerea unui computer capabil să efectueze un milion de miliarde de calcule pe secundă. De aici până la apariţia computerelor cuantice nu mai e decât un pas. Puterea lor combinativă le va transforma, probabil, într-o conştiinţă artificială. Fiinţa umană este destul de previzibilă, căci ea este condiţionată de o serie de factori-şablon:

- educaţia părinţilor;
- formarea în structurile de învăţământ;
- tradiţii;
- religie;
- modă.

De aceea, dobândirea libertăţii se obţine prin ieşirea din condiţionare şi, mai ales, din dualitate, dar aici intervine domeniul fiinţei. Prin studierea zonelor vagi ale psihismului uman, imprevizibilul va putea fi redus la zero, ceea ce înseamnă că profilul psihosomatic al unui subiect poate fi suprapus perfect peste matricea

acestuia. Am văzut că prin biometrie, amprentele, pupilele, chiar prin citirea codului genetic, aceste computere vor identifica, cu marje de eroare din ce în ce mai mici, universul psihic al ţintei umane vizate.

Tehnologii militare cu efecte civile

Istoria de până acum ne arată că avantajul tehnologic a fost apanajul unei elite preocupate, din păcate, să păstreze un avantaj net în faţa propriului popor, precum şi ca ascendent în faţa altor state. Controlul focului, al fierului, al electricităţii, cunoaşterea astronomică şi astrologică, arhitectura, scrierea, sistemul zecimal, geometria şi, iată, astăzi informatica, controlul energetic, domeniul nuclear, fizica cuantică etc. sunt obiecte de studiu şi analiză pentru o categorie foarte exclusivistă, de regulă provenită din structurile militare. Bugetul S.U.A. alocat armatei este azi puţin mai mare decât bugetele tuturor statelor la un loc. Ne mai mirăm că presiunile fabricanţilor de arme asupra politicilor guvernamentale dictează războaiele planetare. Controlul resurselor strategice asigură, evident, o poziţie cheie privind deciziile politicii externe. Uneori, tehnologiile militare ajung să slujească societăţii civile. Este cazul rezonanţei magnetice, celebrul RMN. Aparatul este compus dintr-un electromagnet gigant, înconjurat de zeci de kilometri de fire supraconductoare. Toate sunt montate într-un dispozitiv cu pereţi dubli. Interiorul capsulei este inundat cu heliu lichid menţinut la o temperatură constantă de −273 de grade. Această temperatură situată puţin deasupra lui zero absolut

are ca efect imobilizarea completă a moleculelor. Supraconductivitatea măreşte de o mie de ori proprietăţile conductibile ale unor materiale ca plumbul şi cuprul, prin aducerea lor la temperaturi extrem de mici. Câmpul magnetic RMN este de aprox. 10 000 de ori mai mare decât cel al pământului, de aceea capsula este introdusă într-o cuşcă Faraday din oţel sau cupru, impermeabilă la diferitele radiofrecvenţe din mediu. În domeniul medical, rezonanţa magnetică intră într-o „comunicare directă" cu rezonanţa organismului uman. Fiecare organ, ţesut sau sistem emite semnale diferite pe care RMN le decriptează evidenţiind anomaliile. Calculatorul cuantic va putea să prezică ansamblul reacţiilor umane într-o proporţie de peste 90%. Foarte utilă va fi întocmirea de profile ale şefilor de stat, ale liderilor de opinie, ale opozanţilor. Prin introducerea multitudinilor de date despre un subiect, computerul va opera miliarde de ecuaţii, sintetizând modul în care acesta va combina toate informaţiile neuronale care îi vor dicta căile de acţiune. Cu alte cuvinte, într-un viitor nu foarte îndepărtat, omul va deveni „transparent". O comisie formată din profesorii Universităţii din Pittsburgh, Pennsylvania a dat publicităţii următorul comunicat: *„Cercetările noastre arată că rareori acţionăm spontan. Diferitele sisteme neurologice se declanşează pentru a soluţiona diferite tipuri de probleme. Pentru a lua o decizie, creierul cântăreşte motivele pro şi motivele contra, care vor fi beneficiile, plăcerile sau riscurile scontate. Comportamentul nostru este rezultatul concurenţei sau cooperării dintre ele."*

Utilităţile rezonanţei magnetice

Să înţelegem puţin cum funcţionează RMN. Atomul este alcătuit din nucleu şi din electroni (–) care se rotesc în jurul său. Nucleul este compus din protoni (+) şi neutroni (n). Fiecare proton are un câmp magnetic şi se învârte în jurul axei sale între cei doi poli (exact ca pământul). Aparatul emite unde radio, obligând protonii subiectului vizat să se alinieze în sensul câmpului său magnetic. Astfel, câmpul magnetic uman interferează cu câmpul magnetic al RMN. Dacă, în domeniul medical, RMN descoperă diferite anomalii şi boli, în cel cu aplicabilitate militară este utilizat la citirea modificărilor neuronale. De exemplu, prin rezonanţă magnetică se poate şti cu precizie dacă cineva minte. În creier, cortexul cingular anterior, zona responsabilă cu inhibarea răspunsurilor, apare pe monitoarele de control ale aparatului. Această zonă cerebrală permite întrepătrunderea legăturilor care provin din creierul limbic (emoţional) cu cele provenite din cortexul prefrontal, care asigură planificarea acţiunilor. Cercetătorii au descoperit că depresia diminuează activitatea acestei zone, iar euforia o potenţează. Cu ajutorul unor camere de luat vederi termice şi al unor encefalograme obţinute prin RMN se va putea şti cu exactitate ce, la ce şi de ce a gândit subiectul vizat. După o întrebare, creierul răspunde automat prin imaginea corespunzătoare. Dacă este analizat cu RMN profilul unui criminal, creierul acestuia va reda pe monitorul de control scena cu pricina, întrucât

creierul emoţional este mult mai uşor de controlat decât cel raţional. Un nevinovat, întrucât nu a trăit scena, va emite pe monitoare cu totul altceva. Temerea cu privire la aceste tehnologii este justificată, dacă ne gândim că ele pot încăpea pe mâinile unor dictatori sau în patrimoniul unor state fundamentaliste.

Influenţarea şi citirea gândurilor

Din moment ce pot fi declanşate gânduri de la distanţă, prin stimularea anumitor zone cerebrale, de ce ne-ar mira faptul că acestea pot fi şi citite. Însă până la analizarea zonelor gândirii mai sunt necesari câţiva paşi, pe care tehnologiile înalte încă nu i-au perfecţionat. De exemplu, sinapsele joacă mai multe roluri, ca memoria pe termen scurt, anticiparea, iar creierul se repară singur când este lezat, înlocuindu-şi neuronii distruşi, din baza de rezervă. Să vedem însă cum poate fi influenţat distal mentalul colectiv şi individual. În marketing şi publicitate se utilizează tehnicile *neuro*, care scriu subliminal, pe scoarţa privitorului, îndemnuri manipulatorii. Compania Coca-Cola a fost dată în judecată pentru folosirea acestor mesaje ilegale, întrucât intervin în liberul-arbitru al subiectului, influenţându-l distal să acţioneze fără filtru conştient. Astfel, telespectatorului care urmăreşte un spot benign i se induce, prin montarea unui sfert de fotogramă între două cadre, o acţiune vizată, precum: *„du-te şi cumpără-ţi o coca-cola!"*, pe care retina nu o reţine, dar care va fi receptată de subconştient şi înapoiată conştientului ca şi cum ar

fi de natură proprie: *„ah, ce poftă îmi e de o cola, să mă duc să-mi cumpăr!"*. Exemplul este suficient de plastic, pentru a înţelege cum funcţionează inducţiile distale. Cercetătorii militari au efectuat experimente prin magnetoencefalografie pentru a determina capacitatea de recunoaştere a chipurilor. Suntem fiinţe cu memorie şi absolut tot ceea ce înregistrăm pe scoarţa cerebrală arhivăm într-un folder personal din *Cronica Akasha* (biblioteca universală în care se află toate informaţiile despre trecut, prezent şi viitor, Arhiva lui Dumnezeu). Interogatoriile sub auspiciile militare top secret se desfăşoară cu ajutorul unei tehnologii numite RMNF, care facilitează studierea zonelor din creier care au funcţii particulare (citire, concentrare, gust, miros etc.). Unui spion anchetat în asemenea condiţii îi va fi imposibil să mintă în legătură cu reţeaua din care face parte, întrucât el, fiind conectat la RMNF, va proiecta pe monitoarele de control ceea ce creierul recunoaşte sau rememorează. Se foloseşte unda P300 (unda cerebrală care se declanşează instantaneu sau mai precis la 300 de milisecunde). În domeniul medical, tehnologia este folosită pentru depistarea bolii Alzheimer, însă, în serviciile secrete, ea devine foarte utilă în recrutări şi investigaţii.

Predicatele războiului non-convenţional

Una dintre preocupările militare, la vârf, este găsirea unor procedee capabile să elimine agresivitatea soldaţilor inamici. Pornind de la o idee a lui Huxley, pe care o regăsim în *Cea mai bună dintre lumi*, în care recalcitranţii erau domoliţi cu ajutorul drogului soma, răspândit prin instalaţiile de ventilare, cercetătorii militari dezvoltă astăzi tehnologii invizibile, dar care au puterea de a influenţa voinţa ţintei vizate. Există tunuri electromagnetice care sunt capabile să oprească de la distanţe mari orice categorie de vehicule motorizate, precum şi dispozitive psihotronice de control mental. În primul război din Golf, soldaţii irakieni s-au predat surprinzător, fapt ce a trezit suspiciuni la adresa armatei americane, cum că ar fi utilizat tehnologii non-convenţionale. Prin inducerea artificială a unor stări mentale şi emoţionale, precum depresia, euforia, stări de greaţă, halucinaţii, prin dezechilibrarea urechii interne cu ajutorul emisiilor de infraroşii sau ultrasunete, orice armată dotată cu echipament greu poate fi învinsă. Anumiţi cercetători sunt convinşi că în Revoluţia din decembrie 1989 au fost folosite asemenea dispozitive de creat panică şi desincronizare. Omul, în general, nu poate percepe decât sunete cuprinse pe frecvenţe între 300 şi 18 000 de vibraţii pe secundă. Peste pragul de 100 000 vb./sec., ultrasunetele pot amesteca uleiul cu apa şi pot distruge anumite bacterii. Dacă vibraţiile pe secundă cresc şi mai mult, se pot produce găuri în metal şi, evident, în corpul uman.

Infrasunetele nu sunt limitate de spaţiu şi pot penetra structuri moleculare foarte dense, ziduri, geamuri etc. Un comunicat al Global Strategy Council, grup care realizează prospecţii militare pentru C.I.A., sună exact aşa: *„Trupele pot fi expuse transmisiunilor de unde, prin conducţie osoasă, împotriva căreia, în prezent, nu există niciun sistem de protecţie."* Ruşii lucrează de ceva timp la realizarea unor scuturi care să reflecte undele transmise către cei care le-au generat, precum şi la obţinerea unor căşti de protecţie împotriva telepatiei. Riscurile utilizării bombardării cu vibraţii sunt foarte extinse. Studiile arată că nu se poate calcula gradul de perturbare a ecosistemului. Flora ar putea suferi mutaţii genetice, iar parte din faună ar putea fi pe cale de dispariţie, ca să nu mai vorbim despre repercusiunile asupra umanităţii. Trebuie să înţelegem că vibraţiile nu se opresc acolo unde sunt transmise, ci se vor difuza, fără limite, oriunde, pretutindeni. Modificarea câmpului electromagnetic al unei regiuni presupune multe riscuri.

Descoperirile lui N. Tesla şi arsenalele militare

În natură, cea mai puternică expresie a energiei este trăsnetul, urmat de fulger. Studiind efectele, cercetătorii militari au experimentat şi brevetat arme cu infraroşii, microunde, bombe termice, bombardamente cu frecvenţe foarte joase, atacuri sonore, lasere, toate ducând la acelaşi rezultat: distrugerea totală a inamicului. Începând cu sec. al

XIX-lea, americanul de origine sârbă Nicola Tesla a reuşit să reproducă artificial fulgere de 10 000 000 de volţi. Acestea se deplasează în banda spectrului electromagnetic, corespunzătoare radiofrecvenţelor. În funcţie de lungimile de undă, un asemenea dispozitiv poate genera panică, stări febrile şi de vomă, crize de nebunie pasageră. Ruşii deţin de multă vreme lansatoare electromagnetice pe care le-au folosit şi împotriva cecenilor, distrugându-le structura moleculară. Trupele de elită sunt înzestrate cu dispozitive cu fascicule magnetice antipersonal care sunt generatoare de radiaţii portabile, cauzatoare de letargie şi paralizatoare de voinţă. Subiectul supus acestui tir se va prăbuşi la pământ, intrând în combustie internă. Armatele hipertehnologizate au în arsenal proiectile care pot transforma fluxul unei explozii în unde radio şi care pot perturba sau distruge toate instalaţiile electronice. În războiul din Irak, armatele N.A.T.O. au lansat din avioane bombe cu microunde care au paralizat sistemele de ghidaj al rachetelor şi al tancurilor inamice. Spre debutul sec. al XX-lea, Tesla descoperise o rază *„în stare să proiecteze particule microscopice în raze de energie de miliarde de ori superioare oricărui alt tip de radiaţii"*. Aşadar, avantajul obţinerii unei asemenea raze, capabilă să ucidă, să mutileze, să paralizeze armatele inamice, a preocupat şi încă preocupă marile puteri. Japonezii, după 50 de ani de experienţe şi studii, au anunţat că deţin un dispozitiv care este capabil să controleze bătăile inimii, precum şi să influenţeze modularea undelor cerebrale.

Arme cu efecte subliminale

Studiile şi cercetările de laborator, prin echiparea cobailor cu electrozi, au reuşit să obţină pe cale artificială efecte comportamentale obişnuite. De aici, experimentele au devenit şi mai complexe, având ca teren de studiu omul însuşi. S-a reuşit stimularea plăcerilor la femeile depresive, declanşarea sentimentelor de afecţiune la subiecţi abrutizaţi. Zonele amigdalei sunt activate prin amplasarea electrozilor pe lobul temporal drept, astfel încât subiectul vizat devine foarte romantic, fără să-şi mai cenzureze sentimentele. Cercetările se concentrează mai ales asupra hormonilor. Feromonii, cei care declanşează dorinţa sexuală, sunt folosiţi de către serviciile secrete, încă din Antichitate, iar armatele tehnologizate folosesc marcarea trupelor inamice cu feromoni care atrag, de exemplu, viespii. În războiul cibernetic, soldaţii sunt accesorizaţi, primind majoritatea comenzilor prin căşti. Este cazul aviatorilor de F22, Eurofight şi al tancurilor. Tocmai de aceea, se lucrează astăzi la arme capabile să interfereze cu plaja de frecvenţe a căştilor respective, pe care să le bruieze. Să ne imaginăm un pilot care ajunge să-şi bombardeze propriile locaţii, fiind indus în eroare de chiar atuul său. Dacă sunt emise impulsuri foarte rapide, măsurate în nanosecunde, la o viteză adaptată prin sinteză vocală, se poate crea în creier impresia credibilă că sunt auzite comenzile şi ordinele altcuiva. Ruşii şi americanii au pus în funcţiune tehnici de influenţare acustică subliminală. Spectrul

perceput de ureche se situează între 15 şi 20 kilohertzi. Dispozitivul militar foloseşte o bandă temporară neutilizată şi pe frecvenţe foarte joase se adaugă la informaţiile radio sau televizate primite de la ofiţerii propriei armate câteva ordine imperceptibile de conştient, dar imediat receptate de către subconştient. În aceste cazuri, raţiunea nu poate interveni, astfel individul nu va conştientiza nicio modificare a realităţii sau schimbări care l-ar putea face suspicios.

Soldatul universal

Asociind puterea sugestiilor cu tehnologii psihologice militare de manipulare şi cu ajutorul psihotronicii, cercetătorii militari americani studiază şi, spun unii, chiar au reuşit să obţină „soldatul perfect". Prin scindarea personalităţii originare şi inducerea unor personalităţi multiple, controlate, subiectul poate fi condus către o stare de schizofrenie manifestă. Astfel, „soldatul universal" devine în stare să ucidă şi apoi să refuleze într-o clipă, descărcând din creier orice senzaţie de remuşcare sau de vină, căci aparatul de ucis aparţine personalităţii controlate de armată, iar omul binevoitor şi cu teamă de Dumnezeu nu-şi va mai aminti nimic. Este exact ca în *Dr. Jekyll şi mr. Hyde*... Prin urmare, în acest caz, este necesară doar transmiterea instrucţiunilor hipnotice în subconştient, fără alertarea conştientului subiectului vizat şi, dacă din întâmplare acesta se prinde, memoria îi va fi ştearsă la fel de uşor. Subiectul a fost tratat amplu în filmul *Teoria Conspiraţiei* cu

Mel Gibson. Psihologii, mai ales cei militari, ştiu să profite din plin de pe urma refulării. Persoana care a devenit conştientă că a produs un act oribil are două variante de „autovindecare": uită sau repară! În cazul refulărilor, soldatului perfect i se induce automat o stare de amnezie. Cele mai teribile tehnici de disociere a personalităţii au fost testate de către sovietici în gulaguri, precum şi de autorităţile maoiste sau cele comuniste române, conduse de ministrul de interne Drăghici şi coordonate de torţionarul Turcanu, în ceea ce a fost numit Fenomenul Piteşti în anii '50. Tehnicile constau în privarea constantă de somn, rele tratamente, repetarea litanică a aceloraşi cuvinte şi obligarea deţinutului de a-şi înjura şi batjocori valorile tradiţionale. În Minnesota, armata a desfăşurat câteva experimente interesante. 20 de voluntari au primit misiunea de a „asasina şi jefui" un manechin, după care să pretindă la interogatorii că sunt nevinovaţi. Camere de luat vederi au detectat la trei sferturi dintre ei semnătura termică a minciunii prin afluxul de sânge strâns în jurul ochilor. Celor care au trecut testul li s-a făcut invitaţia macabră de a asista la execuţia unui deţinut, chiar au primit accesul să declanşeze dispozitivul scaunului electric. Toţi au avut un sentiment de remuşcare, însă, după ce li s-a şters această imagine de pe scoarţa cerebrală, au revenit la starea psihică obişnuită. Ceea ce este cu adevărat îngrijorător!

Arme hologramice

Studiile militare au demonstrat că talamusul (unul dintre centrii nervoşi care coordonează mişcările) poate fi influenţat, chiar de la o distanţă de 50 km, cu ajutorul undelor electromagnetice. Experimentele au dus la concluzii interesante. Prin stimularea fricii, a dezgustului sau a plăcerii s-a reuşit convingerea unei mame să-şi neglijeze copilul. Fără a se recurge la electrozi. Sovieticii, prin anii '60 îşi bombardau disidenţii cu impulsuri foarte joase, cuprinse între 0 şi 100 impulsuri/secundă, reuşind, într-un timp determinat, să-i „legumizeze". Parte din jocurile video care recompun realitatea în virtual utilizează aceleaşi procedee de stimulare neuronală, astfel încât, pătimaşii video-game-urilor pierd graniţa dintre real şi ficţiune. Cinematografia ne-a obişnuit cu emoţiile artificiale care, deşi sunt foarte reale şi uman interpretate, nu au legătură cu concretul. Adeseori, proiectăm în exterior propriile noastre condiţionări, în locul unei realităţi matematice. Studiul hologramelor i-a convins pe militari că este foarte posibilă cufundarea subiectului vizat în halucinaţie. Mintea nu mai recunoaşte ce este adevărat şi ce este închipuire. Crearea unor holograme uriaşe cu „chipul" lui Mahomed ar putea însufleţi armatele islamiste, şi exemplele pot continua. Poliţia americană a fost suspectată că a folosit hologramele unor traficanţi asasinaţi pentru a-i înspăimânta pe cei rămaşi în libertate şi care se ascundeau sau nu îşi recunoşteau faptele.

Cu ajutorul hologramelor se pot crea uriaşe armate virtuale înzestrate cu cele mai performante tehnici de luptă. Trucajele filmelor de acţiune demonstrează cu prisosinţă efectele emoţionale asupra privitorilor.

Telepatia artificială

Unul dintre motivele pentru care structurile de putere ridiculizează experienţele mistice, oculte, esoterice, telepatia şi alte procese parapsihologice este tocmai faptul că ei vor să deţină exclusivitate asupra acestor domenii. Cei care urmăresc să preia controlul mentalului colectiv studiază Jung, Erikson, doctrine iniţiatice, însă, în loc să folosească aceste diamante ale conştiinţei înalte întru eliberarea şi educarea umanităţii, ei ţin ascendentul pentru a-şi spori influenţa şi capacitatea de dominare. Dr. Ross Adey a făcut un experiment îngrijorător. A reuşit să manipuleze emoţiile unui subiect, creând un câmp electromagnetic în jurul său. Prin supunerea la unde pulsate care vibrează hertzial, asemenea câmpului mental theta, unui grup neomogen i s-a indus starea de transă. Se declanşează vibraţii care corespund cuvintelor rostite, urechea umană nu percepe undele, ci doar cuvintele care se formează în cortexul auditiv. Majoritatea cuvintelor sunt analizate şi interpretate diferit de către emisferele cerebrale şi de către cortex, însă există anumite cuvinte-cheie care, rostite prin inflexarea vocii într-un anume fel, ajung direct în inconştient, fără a mai putea fi filtrate de subconştient şi analizate de conştient. Cu alte cuvinte,

un mesaj subliminal pătrunde din exterior direct în Theta eludând procesele din Alpha şi Beta. Dacă microundele ajung de la 300 la 3000 de megahertzi şi pulsează în ritm, ele pot distruge toate barierele naturale de apărare ale organismului. La Kiev există un emiţător gigant proiectat pentru a putea induce distal stări de disconfort: migrene, angoase, anxietate, dezorientare. Aşadar, cercetările privind telepatia artificială preocupă marile armate. În plan civil, toate aceste tehnici ar putea îmbunătăţi calitatea vieţii, însă, din motive lesne de înţeles, marile puteri au decis ca aceste secrete să rămână apanajul militarilor. US Army foloseşte, încă din anii '90, lasere optice reglate pe frecvenţa creierului uman, pentru a provoca diverse stări patogene.

Hipnoza – instrument de manipulare distală

Studiile asupra hipnozei au concluzionat că sclipirile pot facilita intrarea în transă. Creierul, odată ce a fost captivat de un ritm, se va lăsa condus în „tripuri" care generează diferite stări emoţionale şi comportamentale. Succesul televiziunii se poate traduce şi prin paleta de culori pe care o propune spectatorului, cromatica putând influenţa şi chiar exercita o atracţie hipnotică asupra minţilor. Dacă, în mod tradiţional, stările de transă sunt obţinute prin meditaţie, rugăciune, contemplarea manadalelor, recitarea litanică a mantrelor sau prin tehnici shamanice, fie cu ajutorul ritmului constant, fie cu ajutorul plantelor sacre, studiile militare asupra hipnozei şi,

mai ales, a stărilor modificate de conştiinţă au dus la producerea tehnologiilor generatoare de unde capabile să modifice frecvenţele cerebrale. Nanotehnologia permite astăzi controlarea distală şi inducerea de stări pe cale artificială, fără ca subiectul vizat să intuiască măcar. Este ştiut, din păcate, într-o comunitate mică, despre posibilităţile de manipulare distală cu ajutorul calculatorului, televizorului, jocurilor video, telefonului mobil şi, practic, prin intermediul oricărui obiect care generează unde electromagnetice. Iată câteva exemple: prin emiterea de câmpuri pulsate la frecvenţe cuprinse între 0,5 şi 2,4 Hz se declanşează fenomene senzoriale. La peste 25 de hertzi, câmpul vizual al ţintei se restrânge, căci această pulsare intră în rezonanţă cu cortexul vizual. Cortexul somatosenzorial poate fi modificat cu unde electromagnetice de 9 Hz. În lucrarea sa *Controlul fizic al minţii,* profesorul Jose Delgado, neurofiziolog la Facultatea de medicină din Yale, scrie cum a reuşit să oprească în coridă un taur din galop şi să-i imprime un alt ritm de mers, doar cu ajutorul unor electrozi şi a unui emiţător de unde hertziale. *„Înţelegerea bazelor biologice ale comportamentului social şi a activităţii mentale poate fi avută în vedere pentru prima dată în istoria omenirii şi va fi o etapă decisivă în găsirea de soluţii inteligente pentru unele tipuri de angoase, frustrări sau conflicte. Funcţiile psihismului pot fi provocate, modificate sau inhibate prin stimularea electrică a creierului*", mai scrie Delgado.

Laboratoarele iadului

Experimentele de laborator au demonstrat că se pot induce distal tot felul de emoţii şi sentimente care modifică radical comportamentul obişnuit al subiectului vizat, ţinta – cum este numită în limbaj militar. Prin stimularea zonelor endocrine, din talamus şi, mai ales, din amigdală s-a reuşit declanşarea artificială a furiei, a euforiei, a dorinţei... Astfel, maimuţe sau pisici au fost transformate, la ordin, în executanţi, jucându-se, bătându-se, acuplându-se. Transferul experimentului pe om a scos la iveală rezultate uimitoare. Reacţionând ca nişte automate, oamenii transformaţi în zombie cu ajutorul undelor electromagnetice au reuşit să execute programul impus, teleghidat, în aceeaşi ordine, mereu capabili să evite obstacolele şi să se adapteze la mediul înconjurător ca nişte roboţi. Revenind la starea de vibraţie de zi cu zi, în beta, subiecţii experimentului nu şi-au mai amintit nimic. Prin declanşarea supunerii asociate cu plăcerea se deschide o portiţă către Iad, la care au visat toate marile dictaturi. Dacă, Doamne Fereşte, aceste tehnologii de influenţare distală ar încăpea pe mâinile unor fanatici religioşi, etnici sau ar intra în arsenalul unor dictatori militari, ar putea începe sfârşitul nostru ca umanitate. Dacă, în cazul politicii sau al religiei, este necesară o îndoctrinare masivă, începând din copilărie, tehnologia ar putea înlocui predicile sau discursurile. Asemenea exerciţii de-a „ucenicul vrăjitor" pot seduce diverşi tirani să pună mâna pe... telecomandă. Nici nu-ţi trebuie prea

multă imaginaţie să te gândeşti că primul pas pe care-l va face un nebun va fi autoproclamarea ca profet, înveşmântarea cu hainele faraonului, înfiinţarea unei noi dinastii şi tipărirea de cărţi de vizită cu antihristul...

Câmpul de luptă mental

După terminarea Războiului rece, marile puteri au perfecţionat noi şi mult mai complexe strategii de control şi influenţare a adversarului. Din această perspectivă, iese din ce în ce mai mult în evidenţă un nou câmp de manevră: individul. Militarii consideră că ascendentul puterii îi aparţine celui care este capabil şi are tehnologia capabilă să transforme toate datele în informaţii.

Astfel, fiecare soldat, echipamentul său, căldura pe care o degajă trupul său, memoria, rezistenţa la stres, capacitatea de a reacţiona la intruziuni psihotronice fac parte din noul concept de război mental. Soldatul este perceput ca un ansamblu de date asupra cărora se poate acţiona distal. Cineva poate influenţa mentalul ţintei, viteza de răspândire a emoţiilor în organism şi zonele lor de propagare, procesele cerebrale de luare a deciziilor, temerile şi modul de a raţiona. Prin crearea unui tunel electromagnetic, soldaţii inamici pot fi perturbaţi acustic şi vizual, determinându-se modul lor de acţiune prin tehnici manipulatorii invizibile. Prin urmare, în loc să vadă mişcările de trupe ale inamicului şi să ia în calcul raportul de forţe între armate, ca în cazul războaielor convenţionale, puterea care deţine asemenea tehnologii va putea penetra *infinitul mic al persoanei*, partea nevăzută, prin utilizarea câmpurilor magnetice şi vibratorii specifice psihotronicii.

Armatele studiază asiduu efectele parapsihologiei

Shamanii, mediumii, cei cu capacităţi extrasenzoriale ştiu dintotdeauna că realitatea obiectivă, materială se întrepătrunde cu realităţile sensibile, invizibile ochiului fizic. Au intrat şi intră în contact cu alte forme de viaţă, pot descrie evenimente şi obiecte din trecut sau viitor, pot capta sau interfera cu gândurile şi intenţiile unor persoane sau grupuri, prin accesarea egregorului. Uneori, pot muta obiecte doar cu puterea gândului şi pot penetra mintea unor bolnavi în scop terapeutic sau spiritual. Armatele lumii, care ştiu că graniţele realităţii ascund adevăruri subtile, acordă o atenţie deosebită acestui domeniu invizibil. Medicii Semmelweis şi Bechamp au scris studii ample despre microbii invizibili şi alţi agenţi patogeni care acţionează şi distrug. În laboratoarele experimentale ale armatelor se studiază efectele diferitelor forme de relaţionare între elemente. Sunetul este un ansamblu de fluctuaţii ale aerului numite unde sonore. Asemănător valurilor, aceste unde se propagă în funcţie de fluctuaţiile presiunii aerului în jurul nostru şi sunt percepute diferit de urechea umană. Deşi nu sunt orientate direct spre ureche, corpul percepe inconştient aceste vibraţii, iar creierul le decriptează. Măsurabile în hertzi, fluctuaţiile aerului exprimă numărul de vibraţii pe secundă. Animalele sălbatice aud vibraţiile solului cu tot corpul, captează şi interpretează mai uşor decât omul variaţiile presiunii atmosferice şi

preconizează, într-un timp mult mai scurt, cutremurele şi alte catastrofe naturale. Unda de şoc generată de un cutremur subacvatic se poate difuza cu o viteză de 20 000 km/h. Elefanţii percep frecvenţele foarte joase şi, dacă aceştia ar fi echipaţi cu captatoare de vibraţii legate la satelit, s-ar putea reduce considerabil numărul victimelor catastrofelor naturale: inundaţii, tsunami, cutremure, alunecări de teren etc. Armatele antrenează delfini pe care îi dotează cu echipamente de emisie-recepţie, apoi îi monitorizează pentru a studia diferitele unde care se propagă submarin.

666 cu aplicabilitate militară

Ruşii stăpânesc bine o tehnologie capabilă să inducă subliminal comenzi distale. Astfel, prin introducerea celei de a 25-a imagini pe secundă, în filme, pe mobile, evident pe internet, se produce un shortcut prin care informaţia trece nestingherită de cenzorul conştientului, este înregistrată direct în subconştient şi transmisă inconştientului, care o va reda conştientului ca aparţinându-i, fără niciun fel de filtrare. Astăzi există foarte multe site-uri gratuite care sunt spamuite cu fotograme de tip atac subliminal, pentru a se testa capacitatea de influenţare distală. Armata americană a fost acuzată că foloseşte mesaje subliminale în timpul emisiunilor de ştiri despre trupele din Irak, având ca efect descurajarea rezistenţei şi demoralizarea trupelor inamice.

Fundamentaliştii islamici, mai ales cei iranieni, îşi „bombardează" adepţii cu imagini subliminale

cu femei goale şi texte din Coran, pentru a le trezi instinctele de dominare. Armatele tehnologizate au experimentat deja *demonii optici*. Deşi soldatul se bazează în câmpul de luptă pe cele cinci simţuri, el poate fi orbit cu unde laser, poate fi influenţat în luarea deciziilor cu ajutorul undelor electromagnetice etc. Prin crearea unui haos vizual şi sonor, orice militar poate fi transformat într-o fantomă rătăcitoare lipsită de orice fel de reper. Sistemul optic *Cobra* emite pe trei lungimi de undă diferite, atacând ochii, dar şi sistemele vizuale artificiale. Prin folosirea laserului din alexandrit se anihilează sistemele de detecţie nocturnă. *Royal Navy* a folosit lasere orbitoare în timpul războiului din Malvine. Laserul cu ultraviolete paralizează structurile osoase. Prin utilizarea tunurilor acustice, celulele urechii interne devin dezorientate, iar ţinta se va prăbuşi dezechilibrându-se. Armatele care au în arsenal arme cu ultrasunete şi care pot modifica percepţiile spaţio-temporale ale inamicului îşi pot proiecta ţintele direct în halucinaţie. Razele X concentrate asupra organelor vitale ale inamicului îl transformă pe acesta într-un bolnav agonizând. În Colorado s-au desfăşurat exerciţii experimentale, un fel de *paintball*, în care s-au utilizat tehnologii distale. Echipa inamică a fost agresată timp de câteva minute cu bazooka acustică, cu proiectile multidirecţionale. Rezultatele au fost uimitoare. După 30 de secunde, soldaţii s-au plâns de junghiuri cardiace, de presiuni insuportabile pe ficat, stări de vomă şi ameţeală, diaree, organe sexuale inflamate ş.a.m.d. Astfel, după ce inamicului i-au fost captate

datele neuronale (memoria, cunoştinţele, comportamentele), cu ajutorul psihotronicii, acestea sunt introduse într-un computer gigant, care va analiza şi propune cele mai bune şi eficiente metode de influenţare sau atac. Din această perspectivă, omul va deveni asemenea unei reţete de mâncare din care mai scoţi un ingredient sau mai adaugi un condiment.

Arsenalul distrugerii în masă

Militarii ruşi şi americani au fost suspectaţi adeseori că experimentează pe populaţia civilă arme de control psihotronic, perturbând liniile de telefonie, transmiţând un anume tip de curent prin reţelele electrice, schimbarea compoziţiei apei etc. Există de multă vreme tehnologia care să permită descompunerea elementelor chimice conţinute în alimente, în ţigări, în gazele de eşapament. Cibernetic ienii armatelor marilor puteri au senzaţia că pot transforma fiinţa umană într-un ansamblu de reacţii chimice, electrice, magnetice, organice, crezând că un ansamblu de informaţii incoerente este mai bine să fie controlat. Despre suflet, spirit, divinitate, armatele nu vorbesc. Cum ar putea-o face când Hristos spune: „Fericiţi făcătorii de pace, căci ei vor moşteni pământul"? Revenind printre întunecaţi, să mai spunem că astăzi vibraţiile sonore pot fi controlate în funcţie de efectele dorite pentru adversar. În funcţie de intensitate, se pot obţine: tulburări neuronale, perturbări ale sistemului digestiv, bufeuri de căldură, atac coronarian. Dacă valul sonor are o

intensitate maximă, soldatul inamic se transformă într-o jucărie manipulată prin agresiunea undelor electromagnetice. Dacă adăugam în arsenalul viitorului gaze euforizante sau deprimante, soluţii psihotropice hidrosolubile, putem avea o viziune pesimistă asupra libertăţii individuale sau de grup, dacă acestea contravin principiilor unei puteri care deţine asemenea tehnologii şi tehnici de război psihotronic. Există un generator de unde, cu variaţii de la 10 la 150 de hertzi, care poate distruge biosul uman, al mamiferelor, al păsărilor şi al insectelor. Beligeranţii ar putea rade de pe suprafaţa unui teren toate formele de viaţă fără să perturbe infrastructura şi bogăţiile solului. Îngrijorător, nu? Înţelegem acum cât de importante sunt spiritualitatea, etica şi morala armatelor!

Abuzurile C.I.A. în experimentele pe cobai umani

În Australia, armata face experimente asupra magnetismului aplicat pe cobai umani. Cunoscută sub numele de simulare magnetică transcraniană, tehnica aceasta constă în amplasarea unui electromagnet pe creştetul subiectului, câmpul magnetic se difuzează în creier modificând vibraţiile cortexului. Inhibând facultăţile lobilor temporali şi frontali, blocând capacitatea de abstractizare şi sinteză, se acţionează direct asupra părţilor arhaice ale creierului. Adus la acest nivel, subiectul se va baza pe calităţile sale primare, de intuiţie, percepţie, rapiditate. Percepţia se

modifică, devenind globală. Concluziile experimentelor sunt foarte interesante şi utile dacă îşi vor găsi rostul şi în viaţa civilă. Spre exemplu, s-a constatat că, accedând sistemul limbic, devine posibilă regăsirea celui de-al şaselea simţ, care s-a păstrat la animale, iar stimulând hipocâmpul s-ar putea ameliora memoria. Apropo de cobaii umani, să vedem ce părere are şi celebra C.I.A.: *„Misiunea noastră constă în asigurarea securităţii naţionale a Statelor Unite şi în păstrarea idealurilor şi a stilului de viaţă american. Noi suntem ochii şi urechile naţiunii şi, uneori, mâinile ei secrete....”*. Ei bine, de multe ori, aceste mâini secrete comit abuzuri privind demnitatea şi integritatea fiinţei umane, evident atunci când se impune o asemenea decizie. Iată ce mai conţine credenţialul C.I.A.-ist: *„Noi facem ce alţii nu pot face, adeseori cu mari riscuri, când miza este mare, şi noi suntem în prima linie, recurgem la toate mijloacele necesare pentru a ne impune sistemele valorice şi a ne asigura victoria”*. Experienţele pe cobai umani se desfăşoară în discreţie şi la Institutul Allan Memorial de la Universitatea McGill din Montreal. Programul s-a numit MK (Making Killers), numit şi Mind Kontrol, evocând experimentele făcute de nazişti în lagărele de concentrare. Câţiva ani, 5000 de orfani din Quebec au fost internaţi în diverse institute de cercetare, care însă mascau laboratoarele secrete ale C.I.A. Este şi cazul Spitalului Saint Jean de Dieu, unde doctorul Cameron, fost colonel în armata americană şi agent sub acoperire al Centralei, experimenta „cămaşa chimică” sau „lobotomia chimică”. O supravieţuitoare a recunoscut în presă:

„Ne ţineau cu capul în apă rece, stăteam legaţi de pat cu lese, ne simţeam ca nişte zombie fără voinţă, fără vise. În fiecare seară eram obligaţi să consumăm un drog de sinteză...”. Scandalul a fost imens. Toate aceste documente se află în raportul Comisiei cetăţenilor pentru drepturile omului, 4321 Papineau, biroul 202, Montreal, Quebec, H2H1T3. Mărturia unei alte supravieţuitoare, Alice Quinton, este concludentă: *„Ne obligau să ingerăm droguri, printre care şi LSD, după ce eram cufundaţi în delirul psihotic, eram închişi în camere izolate, unde ascultam 24 de ore o bandă sonoră care difuza acelaşi mesaj obsedant...”*.

Torturi psihologice

Experienţele colonelului Cameron, plătit cu 25 de milioane de dolari pentru a resofta minţile unor necăjiţi de care nu se preocupa nimeni, arată cât de departe se poate ajunge pentru instaurarea şi consolidarea unei puteri fără sens spiritual. Au fost date publicităţii pagini din dosarele sale medicale: *„după ingurgitarea LSD-ului, pacienţii dau dovadă de o lipsă spontană de interes pentru mediul înconjurător. Comportamentul agresiv şi interferent încetează aproape complet. Ei rămân tăcuţi, nemişcaţi... Unii prezintă o pigmentare albastră la nivelul feţei şi al antebraţelor”*. Programul pus la cale de C.I.A. din cadrul MK (Making Killers) continuă cu alternarea rapidă dintre duşurile reci şi fierbinţi, electroşocuri de peste 150 de volţi, cinci ore pe zi de spălare a creierului prin repetarea constantă şi obsedantă de sloganuri şi mesaje abrutizante. Aceste metode de depersonalizare

şi destructurare a fiinţei se regăsesc şi în lagărele comuniste, în gulaguri. Celebre sunt experienţele făcute de ofiţerii NKVD şi în penitenciarele de la Rahova şi Piteşti, cunoscute drept programe de reeducare, între anii 1947 şi 1964. Celebrul film al lui Mel Gibson, *Teoria Conspiraţiei,* este inspirat din scandalul laboratoarelor secrete C.I.A. Indiferent de ideologie, victimele acestor abuzuri psihologice suferă aceleaşi umilinţe, devenind, într-un timp relativ scurt, fiinţe golite de sens, foarte uşor manipulabile. Şi, la fel de ciudat, peste tot există aceeaşi explicaţie: *„aceste experimente contribuie la progresul ştiinţei şi al medicinii"*. Dovada că omul puterii are nevoie de cinism pentru a-şi justifica sminteala!

Crime şi abuzuri psihiatrice

Eugenismul sau crearea unei specii perfecte stârneşte curiozitatea în Franţa secolului al XIX-lea, când Gobineau scrie un studiu despre inegalitatea raselor. În Vestul Sălbatic, albii îi considerau pe „pieile roşii" ca fiindu-le inferiori, fapt ce a condus la carnaje, dezrădăcinări, înfiinţarea de rezervaţii, deposedări abuzive de terenuri etc. Având modelele precedente şi influenţat de filosofia politică a inchizitorului care lua în posesie toată averea ereticului, în numele Sfintei Biserici, Hitler îşi începe punerea în operă a unui plan diabolic. Însă, nu a fost nicidecum original. În prima jumătate a secolului XX, în multe state, autorităţile americane au autorizat sterilizarea, împotriva voinţei lor, a mii de cetăţeni. În 1935, legile rasiale de la Nürnberg le-au interzis evreilor toate drepturile

civile, precum şi relaţiile sanguine cu non-evreii. Aceleaşi obstacole artificiale şi abuzive au fost trăite de negrii pe continentele nord şi sud-americane.

Invocând ura de clasă, bolşevicii au creat legi separatiste, trimiţând la munca de jos elitele fostului regim. În paralel cu macabrele experimente ale doctorului Mengele, psihiatrul american Foster Kennedey rostea la reuniunea Asociaţiei Psihiatrice Americane, în 1941: *„Pentru a putea păstra societatea americană sănătoasă şi prosperă, trebuie să ne asigurăm că putem stopa apariţia şi evoluţia copiilor retardaţi..."*. Asemenea spartanilor şi naziştilor, câţiva psihologi americani încuviinţau crimele medicale, decizând, în locul părinţilor naturali şi ai lui Dumnezeu, cine trăieşte şi cine nu. Uneori, teoriile psihiatrilor sunt abracadabrante, fluctuante şi influenţate de tarele şi viciile politice ale epocii. Ar fi foarte utilă apariţia unei Cărţi Negre care să cuprindă crimele şi abuzurile psihiatrice atât din ţările totalitare, cât şi din cele democratice.

Proiectul Blue Bird

Printre experimentele puse la cale de către C.I.A. se numără şi proiectul *Blue Bird*, coordonat de dr. Ewen Cameron. Este vorba, de fapt, despre inducerea amneziei şi obţinerea destructurării prin electroşocuri. Aşa cum spuneam, experimentele acestui Mengele în ciocate au „taxat" contribuabilii americani cu peste 25 de milioane de dolari. Iată de ce se vinde atât de scump Cameron. După ştergerea memoriei

unei persoane, doctorul remodela universul interior al acesteia inducându-i anumite conduite psihice dictate de beneficiar, practic transformarea unui om normal într-un zombie, prin abrutizare, ştergerea condiţionărilor legate de tradiţie, religie, cultură etc. În acest sinistru experiment se urmărea traumatizarea copiilor şi aruncarea lor într-un haos psihic, într-un univers populat de monştri, astfel că inocularea noului program prin care victima se transformă în torţionar, asasin venea ca o eliberare. Un subiect scăpat de sub control a făcut public un „exerciţiu": *„Ne dădeam cu capul de pereţi, pentru că atunci când ne opream ne simţeam bine..."*. Mai e necesar vreun comentariu? Ideea torturilor cu ajutorul lobotomiilor, electroşocurilor, drogurilor, toate modalităţile de a înrăi un subiect în vederea folosirii lui ca instrument de forţă, distrugător, a preocupat dintotdeauna. Din Antichitate şi până astăzi, centrele de putere au vizat manipularea, reprogramarea fiinţei invocând principii religioase (inchiziţia), ştiinţifice (lagăre de concentrare naziste), idealuri, ideologii (sisteme totalitare). Scandalul din presa canadiană a stârnit rumoare în comunităţile internaţionale, C.I.A. sistând finanţările, guvernul canadian desolidarizându-se faţă de experimentele americane. Doctorul Cameron s-a pensionat, fără a i se fi intentat vreun proces pentru crime împotriva umanităţii. Totul s-a dat uitării spre sfârşitul anului 1988.

Urmaşii lui Mengele

Un alt doctor psihiatru care a semnat benevol pactul cu diavolul este Heinz Lehmann, naturalizat tot în Canada, ca şi americanul Cameron. El s-a numărat printre pionierii în utilizarea *clorpromazinei*, o substanţă neuroleptică menită să determine alterarea facultăţilor mentale. Până la deconspirarea acestui experiment mascat în operaţiuni de rutină, Lehmann a folosit sute de cobai umani. Şi în Franţa, în 2005 a izbucnit un scandal legat de experimentarea medicamentelor noi, pe bătrânii fără familie sau pe cerşetorii abandonaţi prin spitale. În spatele mizei ştiinţifice sau medicale, companiile de medicamente, într-o bizară colaborare cu armatele unor ţări hiperindustrializate, testează pe bani grei modalităţi de imixtiune psihică şi psihologică. Iată ce declara dr. Lehmann: *„Principalele noastre terapii constau în coma hipoglicemică produsă de insulină şi electroşocuri. Pacienţii deveneau foarte violenţi şi eram obligaţi să le injectăm barbiturice, să-i legăm şi să-i izolăm în camere antifonice. Peste trei sferturi dintre ei aveau o recidivă"*. Demonicul medic a mai testat oxidul de azot, forţând pacienţii să-l inhaleze pentru a obţine stări comatoase. A folosit injecţii cu ulei de sulf, care produc dureri violente. Beneficiind de „aura" halatului alb şi protejat de eterna scuză: „experimente ştiinţifice", aceşti mercenari ai iadului se joacă de-a demiurgul în încercarea de a destructura o persoană şi a-i transmite impulsurile unui program artificial.

Ororile armatei japoneze

Între 1931 şi 1945, armata japoneză a experimentat pe populaţia ocupată din Manciuria diferite tehnici psihotronice, în încercarea de a-i dezrădăcina, de a le tăia orice contact cu tradiţia şi valorile. Astfel, s-a instaurat în lagăre prostituţia forţată, s-au testat bombe cu antrax pe prizonieri, le-au fost inoculate forţat victimelor viruşi ca holera, febra tifoidă, ciuma neagră, botulism, salmoneloza, scarlatina, meningita, tetanos. S-au executat disecţii pe oameni vii. Medicii din lagărele nipone, exact ca şi colegii lor de breaslă nazişti, nu-i considerau pe prizonieri fiinţe umane, ci „butuci". Programul de destructurare a inamicilor a însumat sute de savanţi japonezi. Se ajunsese până la experimentarea armelor non-convenţionale asupra populaţiei civile. În regiunea Ping Fang din provincia Harbin, aflată în nord-estul Chinei, avioane japoneze au diseminat substanţe toxice precum iperita, gazul muştar, purici infestaţi în laborator, lăsând mii de victime după doar o noapte de zbor. Chiar şi în ziua de azi, menţionarea acestor atrocităţi este interzisă în cărţile de istorie din Japonia. În 1947, un acord secret între S.U.A şi ţara Soarelui Răsare a împiedicat naşterea unui Nürnberg nipon. Americanii au primit, în schimbul „discreţiei", acces la resursele ştiinţifice şi economice. Un raport al Pentagonului din 1947 menţionează: *„Asemenea informaţii nu ar fi putut fi obţinute în laboratoarele noastre, din cauza scrupulelor privind experimentele pe om."*

Crime în numele progresului ştiinţific

În 2005, câţiva refugiaţi care au reuşit să intre în Coreea de Sud au povestit cumplitele experimente la care erau supuşi de către autorităţile nord-coreene. Într-un raport al Amnestey International din 2007 este scris că peste 200 000 de oameni sunt deţinuţi în gulagurile controlate de Phenian. Experimentele coreene constau în introducerea a diferite substanţe şi gaze în cuşti de sticlă în care se aflau cobaii umani. Un scandal uriaş a avut loc în S.U.A., prin anii '60, legat de proiectul Shad 112, care ar fi dus la infestarea a 500 000 de locuitori din zonele Californiei, Floridei şi Georgiei. Experimentul viza bombardarea cu gaz sarin, cu spori ai cărbunelui (antrax), cu muşte şi ţânţari infestaţi în laborator şi apoi studierea cazurilor şi obţinerea de antidoturi. În timpul războiului din Coreea, armata americană a fost acuzată că a eliberat, în regiunea Kan Nan, mii de şobolani infestaţi cu ciumă. Poate că apogeul experimentelor psihotronice a fost atins de către sovietici, care utilizau cobai umani, numiţi Cosmonauţii 0, supuşi unor experimente care vizau domeniul spaţial. Aceşti nefericiţi erau introduşi în centrifuge care le distrugeau fibrele musculare, erau legaţi de pat şi, în timp ce dormeau, le erau ridicate brusc paturile pentru a se putea studia distribuţia sângelui în creier şi în corp. Câţiva dintre ei erau obligaţi să stea câte două luni în cuve pline cu apă, pentru ca „savanţii" în halate albe să urmărească după cât timp pielea începe să se desprindă de pe trup. Alţii erau

injectaţi cu iod radioactiv şi toate acestea în numele misiunilor spaţiale. Niciunul dintre aceşti cobai nu s-a urcat vreodată la bordul unui Sputnik. Autorităţile comuniste române, coordonate de ministrul de interne Drăghici, au experimentat la penitenciarul de la Piteşti, între 1950 şi 1953, *procesul de reeducare*. Deţinuţii, de regulă duşmani de clasă, erau supuşi constant abuzurilor fizice şi psihice care-i transformau pe cei mai slabi de înger, din victime în... torţionari.

Convertirea tehnologiei morţii în componente utile societăţii

Fără a exagera prea tare, uneori televiziunea şi o parte dintre jocurile video au jucat un rol nefast în procesul de dezumanizare. Jocurile violente în care primeşti puncte ucigând oameni nevinovaţi transformă crima într-o distracţie, banalizând-o! Bernard Raquin a scris şi o carte interesantă: *Cum îi învaţă pe copii televiziunea şi jocurile video să ucidă,* apărută la editura Jouvenance. Să nu uităm că, de cele mai multe ori, creierul nu este capabil să facă diferenţa dintre adevăr şi fals. Prin saturarea minţii copiilor cu imagini violente care sunt recompensate, aceştia sunt incitaţi să le încerce în plan real, ei nefăcând net disocierea dintre ficţiune şi realitate. În loc să gândească distructiv, producătorii de tehnologii psihotronice ar face mult mai bine să se concentreze asupra utilităţii lor în plan social. De exemplu, nişte brăţări electronice cu declanşarea automată în funcţie de emisiile cerebrale ar putea controla şi neutraliza

infractorii de toate felurile care gândesc negativ, ştiindu-se bine faptul că secreţiile neuronale, în caz de minciună sau alte încălcări ale codului adevărului din ADN, sunt uşor perceptibile. Dacă am adăuga acestora şi nişte dispozitive antiagresivitate, am rezolva şi problema violenţei conjugale...

Iradierea subiecţilor umani

În ianuarie 1994, Bill Clinton, preşedintele S.U.A., a semnat un decret prin care se înfiinţa un grup format din membri ai mai multor agenţii guvernamentale, printre care şi servicii secrete, a cărui misiune era identificarea şi stoparea experimentelor de iradiere umană. Printre liderii acestui grup, se număra şi Jhon Deutch, directorul de atunci al C.I.A., dar şi membru al Comitetului Consultativ al Problemelor Experimentelor de Iradiere Umană. La sfârşitul cercetărilor, în octombrie 1995, nu mai exista niciun dubiu cu privire la agresiunile psihotronice la care au fost supuşi civilii în perioada Războiului Rece, dar şi după căderea zidului Berlinului. Într-un memorandum destul de timid, datat 21 ianuarie 1994, David Gries, pe atunci directorul Centrului pentru Studierea Serviciilor Secrete (C.S.I. din cadrul C.I.A.) se întreba dacă C.I.A. *„iradiase în mod deliberat fiinţe umane, dacă a cercetat sau determinat prin teste efectele radiaţiilor asupra fiinţelor umane sau dacă aceste procedee făceau parte din efortul colectiv de a descoperi modalităţi de folosire a substanţelor radioactive sau emisiile lor"*. De fapt,

Gries urmărea să permită Agenţiei să-şi ascundă urmele şi să-şi mascheze finanţările către laboratoare private. Obturarea investigaţiilor, abil executată de Gries, a condus C.I.A. să redacteze un raport, datat 13 aprilie 1994, în care se scrie: *„În urma verificării electronice a 34 de milioane de documente, a verificării manuale a 480 300 de pagini şi în urma a peste 50 de interviuri, nu am găsit niciun document care să sugereze că C.I.A. ar fi condus experimente sau operaţiuni de iradiere a subiecţilor umani."* Însă rezultatele încrucişate ale grupului numit de preşedintele Clinton aveau să facă lumină într-o zonă foarte întunecată a serviciilor secrete americane...

Războiul Rece – predicatele conflictului din câmpul de luptă mental

În 1947, sub conducerea noului director C.I.A., contraamiralul Roscoe Hillenkoeter, s-a aprobat ordinul secret NSV-4A, care viza punerea în aplicare a operaţiunilor de război psihologic în Europa. De partea cealaltă a Cortinei de Fier, sovietele pregăteau aceleaşi strategii de luptă în câmpul mental. Pentru americani, care se declarau apărătorii democraţiei şi ai drepturilor omului, aceste tehnici neconvenţionale de luptă erau, la nivel oficial, inacceptabile, de aceea, începând cu apariţia unui alt ordin secret, semnat de însuşi preşedintele S.U.A., NSC-10/2, se pun bazele „proiectelor negre" finanţate din „bugete negre", ţinute departe de ochii publicului, dar şi de Congres. Unul dintre

domeniile instrumentate de către C.I.A. era controlul distal al minţilor şi al personalităţilor. Sub protecţia conceptului moral: „apărarea securităţii naţionale", oficialii americani, inclusiv Comisia pentru Energia Atomică, N.A.S.A. şi unităţi ale Ministerului Apărării au lansat şi experimentat programe macabre care includeau depersonalizarea, spălarea creierelor, asasinate, studierea drogurilor psihoactive, experimente ştiinţifice pe cobai umani etc. Încă din anii '40, generalul William Donovan, directorul Biroului de Servicii Strategice (OSS) însărcinase o echipă formată din experţi să studieze şi să aplice modificarea, prin mijloace chimice şi psihologice, a comportamentului şi a percepţiilor umane. Echipa lui Donovan, alintat de subordonaţi „Bill Sălbaticul", era hotărâtă să descopere un „ser al adevărului", astfel încât au început să combine în laborator scopalina, barbiturice, marijuana şi mescalina. Beneficiind de suportul savanţilor nazişti scăpaţi de Nürnberg prin acorduri secrete, ofiţerii şi oamenii de ştiinţă ai C.I.A. au început câteva experimente barbare folosind ţinte umane, de multe ori selectate dintre civili. Exact aceleaşi programe erau autorizate de către Kremlin, K.G.B.-ul primind undă verde de a dezvolta tehnologii şi tehnici psihotronice. În zorii anilor '50 se amorsa războiul psihotronic, cel care a ţinut într-un echilibru fragil cele două modele experimentale: consumismul conservator apărat de către N.A.T.O. – S.U.A. şi comunismul revoluţionar reprezentat de Pactul de la Varşovia-Rusia!

Proiectele C.I.A. şi K.G.B. de control mental

În 1977, Sidney Gottlieb, un important agent C.I.A. implicat în experimente ştiinţifice pe cobai umani, a fost invitat să răspundă în faţa Senatului la o serie de întrebări legate de activitatea Agenţiei în operaţiuni de control cerebral. Senatorul Richard Scheweiker l-a întrebat despre faimosul proiect cunoscut sub numele de RHIC (Radio Control Hipnotic Intercerebral), conform căruia unii subiecţi au cipuri implantate. Gottlieb, uns cu toate „alifiile", a încercat să iasă elegant din această capcană afirmând: *„După câte îmi amintesc, lumea a fost tot timpul interesată de efectele pe care le are câmpul de unde radio asupra oamenilor care stau în raza lor şi se prea poate ca undeva, într-unul din numeroasele proiecte, cineva să fi încercat să vadă dacă nu cumva poţi hipnotiza mai uşor un om care stă în raza radioului..."*. De fapt, C.I.A. derula mai multe programe de control al creierelor, numite codificat: MKULTRA, MKSEARCH, MKACTION, MKNAOMI, ARTICHOKE şi BLUEBIRD. Toate implicau subiecţi umani. După desecretizarea unor arhive ale Agenţiei, opinia publică a putut afla, direct de la sursă, cu ce se ocupau proiectele respective: *„În dosarele Agenţiei există o evidenţă care atestă că cercetarea sponsorizată de C.I.A., prin care erau efectuate teste umane, se desfăşura, încă dinainte de 1963, în domeniul controlului comportamental. Erau folosite unele tehnici ce implicau hipnoza şi drogurile – iniţial LSD – în cadrul proiectului MKULTRA şi al*

altor proiecte asemănătoare." (Scrisoare oficială a C.I.A. adresată dr. Armen Victorian, autorul lucrării *Manipularea Creierelor*)

U.R.S.S. derula în aceeaşi perioadă experimente asemănătoare. Brejnev a avertizat America că are posibilitatea de a termina Războiul Rece prin mijloace psihotronice. Dr. A. V. Kalinet-Briukanov, preşedintele Asociaţiei de Cercetări Ştiinţifice din U.R.S.S. conducea o echipă de savanţi, finanţaţi de K.G.B., care se ocupa de amplificarea percepţiei extrasenzoriale. Experimentele efectuate pe cobai umani constau în utilizarea drogurilor psihedelice, chirurgie pe creier şi construirea unor câmpuri magnetice deosebit de puternice. În perioada cât a fost şef al K.G.B.-ului, Yuri Andropov, ulterior preşedintele U.R.S.S., s-a ocupat în mod direct de dezvoltarea unui nou sistem de arme strategice care ar putea depăşi armele nucleare. Era vorba despre Arsenalul PSI.

Debutul războiului psihotronic

Programele de control mental dezvoltate de către C.I.A. au fost motivate, în primul rând, de arsenalul psihotronic de care beneficiau U.R.S.S., China şi Coreea de Nord. Primul dintre ele, numit BLUEBIRD, a fost lansat în 1950, însă şi-a schimbat numele în ARTICHOKE, după includerea în programele de securitate a Canadei şi Marii Britanii, în 1951. MKULTRA debutează în 1953 şi se va concentra pe o arie largă de cercetare a comportamentului uman. Oficial, experimentele încetează în 1964,

însă o parte din programele care aveau în derulare experimente pe cobai umani vor rămâne active şi se vor regăsi în interiorul MKSEARCH. În 1973, Richard Helms, directorul de atunci al C.I.A., a ordonat distrugerea tuturor documentelor care vizau aceste tipuri experimentale, întrucât Senatul şi opinia publică americană erau destul de inflamate de mărturiile unor supravieţuitori care condamnau vehement procedurile la care fuseseră supuşi. De fapt, MKULTRA se axa pe folosirea fiinţelor umane fără ştirea acestora, prin manipulări distale şi agresiuni info-energetice. Încă din 1953 a fost declanşată o anchetă federală în cazul morţii suspecte a doctorului Frank Olson. Investigaţiile au dus către C.I.A., întrucât doctorul era angajatul Agenţiei şi experimenta stările induse de LSD. La acuzaţiile oficialilor, directorul C.I.A. invoca în 1963 utilitatea experimentelor pe subiecţi umani inocenţi: *„folosirea operaţională a drogurilor este diminuată de inexistenţa unei testări realiste care să ţină pasul cu rezultatele avansate ale U.R.S.S. în acest domeniu"*. Nimănui din taberele beligerante – Pactul de la Varşovia versus N.A.T.O. – nu-i păsa de considerentele etice şi morale.

Ruşii şi americanii în căutarea supremaţiei psihotronice

Cu fonduri de la C.I.A., dr. James Hamilton a înfiinţat un laborator de cercetări în cadrul cabinetului medical al închisorii Vacaville din California, unde a făcut experienţe pe deţinuţi. În cadrul proiectului

MKSEARCH se studiau efectele radiaţiilor asupra fiinţei umane. Hamilton îşi descrie activitatea într-o scrisoare trimisă în 1965 fundaţiei Geschickter: *„Acum facem o nouă serie de experimente pe 100 de subiecţi-deţinuţi, printre care captarea de iod radioactiv a tiroidei şi captarea de T-4 a globulelor roşii, cât şi alte diferite măsurători pe care le-am făcut sunt comparate cu valorile studiate înainte"*. Dacă în S.U.A. aceste macabre cercetări trebuiau ocultate faţă de public, în U.R.S.S., unde libertatea de informare şi democraţia erau doar nişte fraze pompoase în declaraţiile politice, cercetarea în domeniul psihotronicii se făcea mult mai sistematizat şi coerent. După moartea lui Stalin, a dispărut şi tabuul legat de studierea activităţilor paranormale. K.G.B. şi G.R.U. au dezvoltat cu succes, începând de atunci, programe de investigare şi cercetare a energiei psihice. În paralel cu demersurile sovieticilor de a descoperi noi arme mortale bazate pe agresiuni info-energetice, C.I.A. derulează programe asemănătoare. În cadrul ARTICHOKE a fost experimentată *„Iradierea cu somn"*. Iată rezoluţia dosarului strict secret, nedatat şi care se găseşte în dosarele desecretizate la poziţia CIA-071095-A: *„Este posibil ca un câmp mai nou al energiei radioactive, nişte particule atomice ar putea fi aţintite spre centrii nervoşi ai somnului sau spre centrii din creier care inhibă starea de veghe. Astfel, ar putea fi provocată o adormire unui subiect, fără ca acesta să ştie, acţionând un aparat din proximitatea lui"*. Alte pagini din dosarele ARTICHOKE se refereau la tehnicile de trasare a materialului radioactiv prin

corpul uman şi, mai ales, prin creier. Experimentele ultrasecrete se derulau pe cobai umani, în Spitalul General din Massachusetts. Spre sfârşitul anilor '60, K.G.B.-ul a obţinut acces nelimitat la fonduri de cercetare a activităţilor psi, dezvoltând studii şi experimente pe copiii cu mari capacităţi extrasenzoriale şi sistematizarea conceptelor shamanice din nordul Siberiei.

Religia paranormalului în Rusia

În 1924, comisarul poporului pentru educaţie din U.R.S.S., A. Lunacearski, a iniţiat demersurile înfiinţării Comitetului Sovietic pentru Studierea Paranormalului. Nici Stalin, care avea repulsie faţă de acest domeniu pe care nu-l putea controla, nu l-a desfiinţat în anii terorii, institutul rămânând activ până astăzi. În jurul acestui pivot s-au dezvoltat, mai ales după moartea lui Stalin, nu mai puţin de 39 de institute ştiinţifice care studiază şi aplică psihotronica. Iată lista oficială şi programele derulate de cele mai importante dintre ele:

1. Departamentul de fizică al Institutului de Meteorologie. Universitatea din Moscova. *Instrumente psihotronice, Bioenergetica generală.*

2. Departamentul de bioinformatică al Societăţii de Ştiinţe Tehnice „A. S. Popov" din Moscova. *Telepatie, efecte luminiscente de stabilizare telepatică, experimente psihedelice, Teoria ESP, experienţe bioenergetice.*

3. Departamentul de fizică teoretică al Universităţii din Moscova. *Psihokinezie, ESP, Teoria generală a telepatiei, inclusiv teoria fluctuaţiei.*

4. Laboratorul de cercetare a percepţiei optice din Institutul pentru Transmisia informaţiei al Academiei de Ştiinţe a Rusiei – Moscova. *Percepţia dermato-optică.*

5. Institutul de Navigaţie Aeriană – Moscova. *Studii OZN.*

6. Departamentul de geologie al Universităţii din Moscova. *Radiestezie.*

7. Academia de Ştiinţe Pedagogice – Moscova. *Antrenament ESP.*

8. Institutul de Cercetare a Radiaţiilor şi Biologie Fizico-Chimică a Academiei de Ştiinţe a Rusiei – Moscova. *Electronografie Kirlian.*

9. Institutul de Reflexologie. *Cercetări psihokinetice.*

10. Clinica de Neurofiziologie – Moscova. *Telepatie şi telepatie la animale pe baze emoţionale.*

11. Institutul de Tehnologii Avansate Bauman – Moscova. *Multiple cercetări nedefinite, ESP, Telepatie.*

12. Institutul de Energetică – Moscova. *Psihokinezie.*

13. Institutul „Pavlov" – Moscova. *ESP.*

14. Departamentul de Biofizică al Universităţii din Moscova. *Electronografie Kirlian şi alte activităţi PSI.*

15. Institutul de Transmisie a informaţiei al Academiei de Ştiinţe a Rusiei – Moscova. *PSI nedefinit.*

Acestea sunt doar câteva din unităţile finanţate de K.G.B. şi G.R.U. Însă specialiştii în psihotronică din S.U.A. cred că astăzi Rusia dezvoltă cercetări şi experimente cu precădere la Institutul „A. A. Uhtomski" din St. Petersburg şi la Universitatea de Stat Kirov din Alma Ata.

Cinismul folosirii substanţelor radioactive pe subiecţi umani

În 1993 avea să izbucnească un scandal imens legat de moartea unor civili folosiţi drept cobai în experimente de natură psihotronică, de către Ministerul Energiei al S.U.A. Pe 7 decembrie, în acel an, Hazel O'Leary, secretarul Energiei, a ordonat desecretizarea dosarelor care conţineau experimentele pe subiecţi umani derulate după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial. Consecinţele acestui demers aveau să arunce o lumină crudă peste activităţile oculte ale ministerului. Încă din perioada războiului, ministerul Energiei a testat efectele plutoniului asupra organismului. Astfel, câţiva subiecţi au fost injectaţi deliberat şi monitorizaţi atât în timpul vieţii, cât şi după deces. În anumite cazuri, subiecţii erau aleşi dintre pacienţii cu cancere în faze terminale. La Spitalul Municipal din Massachusetts, în perioada

1953-1957, au fost injectate cu plutoniu şi uraniu -235 unsprezece persoane internate. Printre ei s-au aflat şi pacienţi diagnosticaţi greşit, astfel că la autopsia unuia dintre ei, Elmere Allen, hamal de gară, cetăţean de culoare, s-a descoperit că suferea de ulcer şi nu de cancer. Experimentele cu plutoniu i-au fost fatale, el agonizând îngrozitor. S-au făcut experimente şi asupra femeilor gravide, care ingerau un cocktail cu materiale radioactive, pentru ca „savanţii" să studieze impactul acestora asupra fetuşilor. Testele au avut loc la clinica prenatală fără plată a Universităţii Vanderbilt din Nashville.

Anii de glorie ai psihotronicii sovietice

În 1961, profesorul rus Valentin Vasiliev a publicat în Anglia lucrarea *Experimente de sugestie mentală.* Profesorul era cunoscut în mediile militare preocupate de tehnici şi tehnologii psihotronice. La catedra sa de fiziologie din cadrul Universităţii din Sankt Petersburg, Vasiliev studiase cu succes *sugestia la distanţă* şi *efectul zombi-woodoo.* Evident, fără consimţământul subiectului vizat, asupra acestuia se declanşau diferite tehnici de manipulare distală, dar mai ales de inducere prin unde electromagnetice a unor programe mentale. În momentul în care cercetările profesorului au atins nivele interesante, K.G.B. şi G.R.U. comandă câteva aparate de sugestie mentală. Cercetările doctorului Victor Iniuşin asupra

indivizilor dotaţi psihic pentru imixtiuni psihotronice aduc U.R.S.S.-ului un imens avantaj în anii '60. Cu ajutorul efectului Kirilian, Iniuşin fotografia aurele subiecţilor, alegându-i pe cei în a căror aură se găsea un strat mai mare de ioni. Astfel, în unităţile speciale ale K.G.B. şi G.R.U. au fost înrolate persoane cu mari abilităţi „paranormale". Pactul de la Varşovia avea să dezvolte aceste unităţi de luptă din câmpul mental, mai ales cu sprijinul cehului Robert Pavlita, inginer care a creat un generator de unde electromagnetice de înaltă frecvenţă, denumit *generator de energie bioplasmatică*, folosit în transmisiile mentale la distanţe foarte mari. Arsenalul psihotronic sovietic a fost experimentat între anii 1975 şi 1977 asupra ambasadei S.U.A. de la Moscova. Efectele? Doi ambasadori şi mai mulţi funcţionari diplomatici s-au îmbolnăvit şi au murit de cancer. Sub conducerea generalului Oleg Kalughin, au fost executate manevre de natură psihotronică folosind frecvenţe sub 1000 de MHz, care penetrează structurile până la organele interne, afectând, totodată, funcţionarea creierului.

Confruntări psihotronice

În numărul 205 al revistei militare *Hanauer Anzeiger*, prin anii '80 a apărut un articol extrem de interesant despre *hipnospionaj*. Un document al DIA (Defense Intelligence Agency) descrie modul în care spioni ai K.G.B. şi G.R.U. au penetrat telepatic nişte spaţii securizate. Este cazul englezului Geoffrey Prime, care a spionat pentru sovietici timp de 14 ani,

până să fie prins de către agenţii MI 6. Acesta reuşise să îndoctrineze unor ofiţeri N.A.T.O. un program de hipnoză care-i făcea să deconspire planuri ultrasecrete. Apoi, subiecţii, deveniţi spioni fără voie, erau introduşi în amnezia posthipnotică, neavând habar de faptul că, în timpul scurtei transe hipnotice, le-au fost extrase informaţii capitale pentru echilibrul Războiului Rece. Americanii reuşiseră, încă din anii '70, să definitiveze teoria *vederii la distanţă* (*remote viewing*), cunoscută şi ca OBE (*out the body experiment*). Cercetările s-au derulat la Institutul de Cercetări Stanford. Încă de la jumătatea anilor '50, S.U.A., U.R.S.S., China, Coreea de Nord, Cehoslovacia şi Bulgaria au început vaste cercetări în zona energetică de manifestare a spiritului uman. Până astăzi, aproape toate serviciile secrete şi armate ale ţărilor membre N.A.T.O., precum şi ale altora, deţin departamente speciale dedicate studiului şi aplicabilităţii psihotronicii. Massashuttes Institute of Technolgies (MIT) studiază *fotografiile spiritelor*, denumite *electronografii*. Un telepat american a furnizat Comandamentului US Navy harta completă cu toate submarinele americane şi sovietice, fără a avea elementele concrete de amplasament şi fără a deţine cunoştinţele necesare de tactică şi strategie. De partea cealaltă a Cortinei de Fier, un agent psihotronic din lagărul socialist a reuşit să ofere G.R.U. amplasamentul bazelor nucleare americane, fapt ce a condus în anii '80 la plasarea rachetelor balistice cu focoase nucleare MX în dispozitive aflate în permanentă mişcare.

Super-puterile nu cred în paranormal, dar îl folosesc asiduu

La începutul anilor '70, C.I.A l-a angajat pe Ingo Swann, un celebru clarvăzător, pentru a dezvolta un program de spionaj electronic. Activitatea lui s-a desfăşurat la baza militară Fort Meade din Maryland. Abia în 1995, *Washinghton Post* a dezvăluit câteva date despre programele americane de spionaj şi control psihic. Alături de Ingo Swann, au fost înrolaţi în programe psihotronice şi alţi nativi cu mari calităţi extrasenzoriale, care vor deveni celebri după desecretizarea dosarelor militare ale C.I.A.: Uri Geller, Pat Price, Joseph McMoneagle, Lynn Buchanan şi Major Ed Dames. Cam în aceeaşi perioadă, sovieticii reuşiseră să sistematizeze şi să matemizeze predicatele psihotronice: *„Operativitatea în câmpul de luptă mental reprezintă manipularea conexiunii câmpului biofizic între om şi câmpul privit ca sistem determinant de mediul în care acesta trăieşte. Prin schimbarea naturii liniilor câmpului unificat care trece prin corpul biofizic, se poate altera mulţimea parametrilor realităţii".* Războiul psihotronic, „paranormal", înrolează oameni antrenaţi să-şi dezvolte calităţile suprasenzoriale, proprii fiecăruia dintre noi. Sovieticii reuşiseră, la apogeul Războiului Rece, să proiecteze gânduri la distanţă prin mijloace psihice. Grupuri mari de populaţie ostile ideologiei sovietice au fost grav afectate prin mijloace telepatice, ceea ce l-a făcut pe Leonid Brejnev, preşedintele U.R.S.S.,

în 1975, să ia o poziţie destul de inflexibilă în ceea ce priveşte un control foarte riguros al arsenalelor PSI. Noile relaţii de detensionare dintre S.U.A. şi U.R.S.S. au făcut posibile desecretizările dosarelor K.G.B.-G.R.U.; C.I.A.-N.A.S.A., pe perioada primelor două decenii după cel de-al Doilea Război Mondial.

Fidelitate sau moarte

Programele C.I.A şi ale Pentagonului privind folosirea substanţelor chimice şi efectele lor asupra mentalului au încurajat Administraţia Americană să mărească bugetele alocate acestor studii şi cercetări ultrasecrete. Spre sfârşitul anilor '50, S.U.A. au invitat Canada şi Marea Britanie să i se alăture în dezvoltarea proiectelor privind controlul minţii. La hotelul Ritz Carlton din Montreal s-au stabilit, în iunie 1951, bazele programelor de manipulare şi control mental MKULTRA, MKDELTA şi MKNAOMI, care însumau eforturile cercetătorilor pentru a afla cum se utilizează arsenalele chimice şi bacteriologice în modificarea stărilor de conştiinţă. Deşi procesele de condamnare ale nazismului de la Nürnberg au scos la iveală experimentele legate de controlul mental al prizonierilor din lagărele de concentrare, iar făptuitorii au fost condamnaţi pentru crime împotriva umanităţii, atât S.U.A., Marea Britanie, Canada, cât şi U.R.S.S., China, Coreea de Nord au beneficiat de „know how-ul" nazist, angajând foşti cercetători germani, scăpaţi „miraculos" de sentinţe teribile. Deja în zorii decadei a şasea, niciun savant german nu mai

era încarcerat. Secretul era atât de bine păzit, încât orice încercare de a părăsi prematur laboratoarele sau de a dezvălui cuiva, profan, obiectul cercetărilor se pedepsea într-un singur mod: moartea! În 1953, dr. Frank Olsen, cercetător angajat al C.I.A. a fost găsit mort în faţa hotelului în care locuia din New York. Abia în 1998, într-un articol publicat în *Mail on Sundey*, mai mulţi specialişti scriu că Olsen a fost asasinat deoarece fusese considerat periculos pentru programele de control mental derulate de C.I.A.

Marea Britanie şi cercetările psihotronice

În cartea *Spycatcher,* Peter Wright scrie: *„întregul domeniu al cercetărilor chimice şi de schimbare a percepţiilor cu ajutorul undelor electromagnetice era un câmp de luptă activ în anii '50. Un program comun MI5 şi MI6 de a cerceta cât de mult pot fi folosite în interogatorii droguri halucinogene, ca acidul lisergic şi dietilamina (LSD) în care au avut loc experienţe multiple la Porton".*

La Porton Down se află Centrul de Cercetări chimice şi biologice ale Angliei. În 1993, dr. Graham Pearson, directorul CBDE (Chemical and Biological Defense Establishment) recunoaşte, în revista *Lobster,* că între 1961 şi 1972 s-au desfăşurat teste cu LSD pe 72 de voluntari, cu scopul de *„a ajuta cercetarea britanică să facă faţă cu brio provocărilor Războiului Rece".* În 1968, Eric Haden, pe atunci director la Porton Down, a afirmat la BBC că s-au realizat diferite teste

cu substanţe speciale, printre care şi gazul CS *„pe oameni în vârstă, astmatici şi pe tinerii cu probleme comportamentale".* În 1995, dr. G. D. Coley, noul director al CBDE, a fost nevoit să admită că la Porton Down s-au testat efectele a peste 390 de substanţe, dintre care se remarcau toxinele pentru mediu amfibiu, antraxul, virusul imunodeficienţei umane, toxinele bacteriene, bombele biologice, toxina botulinică, armele radiologice (perturbatoare de mediu ambiant), gangrena gazoasă, febra hemoragică din Congo şi Crimeea, citotoxine, neurotoxine, toxine venerice.

La categoria strict secret figurează nişte substanţe despre care opinia publică nu ştie nimic nici astăzi. Ele sunt catalogate doar după nume şi număr: BPL, BHA, bomba albastru 27/b, freon pe65702a, JEDS, Saeb, tc-83, agentul td-1 etc. Între 1963 şi 1964, MI5 şi MI6 au testat o categorie de substanţe biochimice în staţiile metroului londonez. Dr. Coley recunoaşte: *„între anii 1948 şi 1955 au avut loc experienţe utilizând agenţi patogeni în largul coastelor Scoţiei şi în Marea Caraibilor".* Asemenea „suratelor" sale din U.R.S.S. şi S.U.A., serviciile secrete britanice s-au folosit de cobai umani, sfidând diabolic libertăţile individuale.

Dovezi ale utilizării psihotronicii

Prin deceniul al şaptelea, J. B. Rhine, un eminent psiholog şi parapsiholog, a înfiinţat Fundaţia pentru Cercetarea Laturii Umane (FRNM), în încercarea de a sistematiza toate percepţiile extrasenzoriale (ESP).

Foarte simplist am putea spune că ESP are ca obiect obţinerea de informaţii fără folosirea celor 5 simţuri care ne ajută să decriptăm universul exterior. După ani de cercetări, studii şi experimente, domeniul percepţiilor extrasenzoriale a fost documentat după cum urmează:

1. **Telepatie** (schimb informaţional de la o minte la alta, fără folosirea limbajului articulat sau al trupului şi fără ajutorul altor simţuri);

2. **Clarviziune** (obţinerea de informaţii necunoscute anterior, precum cunoaşterea conţinutului unei cărţi fără a fi citit-o vreodată);

3. **Premoniţie** (obţinerea de informaţii despre un eveniment înainte ca acesta să se fi petrecut). În 1995, canalul 4 al televiziunii britanice a transmis documentarul *Adevăratele Dosare X*, în care sunt descrise şi ilustrate aproape două decenii de utilizare a psihotronicii de către S.U.A., Anglia, U.R.S.S., Israel şi China.

Spionajul telepatic

În 1995, C.I.A. recunoaşte public interesul pentru vizualizarea la distanţă (RV), cu alte cuvinte capacitatea de a spiona telepatic. Experienţa de până atunci însuma peste 20 de ani de experienţă în operaţiuni psihotronice. Pe 6 septembrie, în acelaşi an, C.I.A. a desecretizat şi oferit opiniei publice numeroase dosare secrete despre implicaţiile autorităţilor americane în anii '70 în tehnologiile

războiului psi. O hârtie publicată de Biroul pentru Afaceri Publice al Agenţiei explică foarte bine rolul C.I.A. în cercetările şi experienţele legate de spionaj telepatic distal: *„Conform mandatului primit din partea Congresului, C.I.A. revizuieşte informaţiile disponibile şi programele trecute de cercetare legate de fenomenele parapsihologice, în special vizualizarea la distanţă, pentru a determina dacă au vreo utilitate pentru culegerea de informaţii."* Studiile ulterioare concluzionează eficacitatea RV. În rezumat, iată câteva dintre observaţiile Institutului American de Cercetare (AIR):

→ Statisticile demonstrează că reuşitele sunt mai frecvente decât întâmplarea.

→ Nu este clar dacă efectele observate pot fi atribuite persoanelor dotate cu aceste capacităţi paranormale sau datelor legate de ţinta şi de sensibilitatea energetică a zonelor vizate.

→ Nu sunt suficiente mărturii care să demonstreze clar că originea reuşitelor se datorează funcţionării fenomenelor psi; experienţele de laborator nu au identificat originea sau natura fenomenului vizualizării la distanţă, dacă ea există cu adevărat.

Pornind de aici, AIR şi-a extins cercetările cu şi mai mare acurateţe, beneficiind de fonduri suplimentare şi, în scurt timp, rezultatele descoperirilor au fost rezumate după cum urmează:

1. Condiţiile în care RV este folosit în laborator nu se aplică şi în situaţiile reale de strângere de informaţii. Subiecţii care au capacităţi de vizualizare la distanţă nu pot face conexiuni inverse, iar ţintele pot fi protejate cu scuturi electromagnetice.

2. Datele obţinute cu o oarecare acurateţe de la persoanele capabile să vizualizeze la distanţă nu au produs acele informaţii concrete, specifice spionajului.

3. Informaţiile adunate nu au fost consistente, erau inexacte şi necesitau o analiză extrem de subiectivă.

4. Concluzia: RV nu a dat rezultate în spionajul real.

Însă aceste concluzii nu aveau cum să liniştească opinia publică inflamată de informaţiile şoc la care a avut acces după desecretizarea dosarelor C.I.A. şi K.G.B. din perioada 1950-1970. Dr. Edwin C. May, directorul de cercetare a vizualizării la distanţă, atât pentru C.I.A., cât şi pentru D.I.A., crede că raportul AIR a fost motivat politic şi că S.U.A. au încercat înşelarea vigilenţei noilor adversari geo-strategici: Irak, Iran, Coreea de Nord. Este evident că ruşii ştiu foarte bine cât de eficiente sunt acţiunile psihotronice în controlul şi influenţarea informaţiei.

Pionierii implanturilor electronice

Jose Delago scrie, în 1950, cartea *Physical Control of the Mind: Towards a Psycho-civilised Society*, în care descrie cu multe amănunte modul de utilizare a implanturilor pentru stimularea electronică a creierului. Acesta s-a numit *Stimoceiver* şi era un electrod miniatural capabil să recepţioneze şi să transmită unde electromagnetice.

Experienţele lui Delago s-au desfăşurat iniţial pe tauri în coridă. Animalului i se implanta acest microelectrod şi, când ataca toreadorul, era oprit printr-o simplă apăsare de buton.

În 1966, Delago afirma: *„cercetările mele susţin oribila teorie că mişcarea, emoţia şi comportamentul pot fi conduse de forţe electrice şi că fiinţele umane pot fi controlate, ca şi roboţii, prin apăsarea unor butoane."*

Nanotehnologiile mileniului trei demonstrează clar acest lucru, prin comenzile distale date computerului etc. Visul de aur al agenţiilor de spionaj părea foarte aproape de a se adeveri, mai ales după ce Delago a ataşat *Stimoceiver-ul* unui subiect uman, transformându-i urechea într-un microfon capabil să înregistreze o gamă variată de sunete. Apoi, armata americană a experimentat dispozitivul anexându-l unor animale din preajma unor unităţi militare adverse.

Însă ideile lui Jose Delago fuseseră testate câteva decenii în urmă de sovietici.

În 1923, Bernard Barnardovich Kazhinski a scris un raport intitulat: *Comunicaţia Radio Biologică,* în care sunt studiate natura şi esenţa unui anume fenomen de comunicare electromagnetică între organismele vii.

Experienţele culminează cu ideea creării unui *Registru al gândului,* a unui *Hipnotizator Electronic* şi a unui dispozitiv pentru *Transmiterea gândurilor la Distanţă.*

În a doua jumătate a secolului al XX-lea, cele două forţe aflate în spatele Cortinei de Fier au început serii de cercetări care aveau să schimbe fundamental optica asupra biosului şi a mediului înconjurător.

Implantarea, o obsesie născută în secolul XX

Stimoceiver-ul va cunoaşte în timp dezvoltări atât ca design, cât şi în privinţa posibilităţilor de utilizare.

Ralph Schwitzgebel, care lucra pentru C.I.A., a conceput „o insectă de ureche", prin care se putea comunica de la subiect la subiect. Un memoriu datat 22 septembrie 1961 descrie câteva activităţi MKULTRA, în care se pune accentul pe implanturi:

„1. Continuarea activităţilor specifice prin implantarea de stimulatoare electronice miniaturale în centre specifice din creier.

2. Reglarea raporturilor dintre tehnologie şi subiect, esenţială pentru condiţionarea şi controlul celui care poartă implantul."

Studiile s-au extins, iar cercetătorul american James Olds a demonstrat că anumite zone din hipotalamus pot produce efecte la stimularea electronică. Direcţiile de cercetare au părăsit zona Top Secret, trecând în sfera de interes a societăţii civile. Robert G. Heath de la Universitatea Tulane a implantat 125 de cipuri în creierele subiecţilor săi, în încercarea de „a vindeca" homosexualitatea.

În acelaşi timp, cercetătorii militari studiau efectele cipului pe subiecţi care habar nu aveau că fuseseră implantaţi.

Cu ajutorul *stimoceiver*-ului, subiecţilor le erau induse distal stări de frică, excitaţie, halucinaţii, plăcere.

Fraţii Ralph şi Robert Schwizgebel au realizat dispozitive de urmărire pe distanţe foarte lungi a indivizilor implantaţi. Acest fapt avea să extindă conceptul sistemelor asupra „arestării la domiciliu", în Occident, pereţii închisorii fiind mai distanţaţi ca în Lagărul Socialist.

Joseph A. Meyer, de la Agenţia de Securitate Naţională (NSA), a împins conceptul şi mai departe, sugerând implantarea tuturor americanilor arestaţi. Însă mai multe voci s-au opus declarând că, în democraţie, nu arestarea, ci condamnarea este definitivă şi irevocabilă dacă s-au terminat toate căile de atac ale sentinţei.

Iată doar câteva exemple menite să ne introducă într-o stare mai profundă de vigilenţă, căci, aşa cum învăţăm din ciclicitate, istoria are prostul obicei de a se repeta. Doar prin cunoaştere putem să ne eliberăm de sub jugul iluziei, la umbra căreia proliferează cele mai oculte centre de putere.

Epilog

Şireţii pozează întotdeauna în imbecili pentru a înşela vigilenţa celorlalţi. Însă, inteligenţa nedublată de caracter produce – şi istoria ne este martoră – pagube fundamentale umanităţii. Nero, Hitler, Stalin... au fost sclipitori, însă operele lor sunt desprinse parcă din arsenalul Iadului. Să nu uităm că nicio compensaţie nu este de ajuns pentru a justifica minţirea, manipularea, torturarea şi violarea minţilor, a sufletelor şi a trupurilor unor semeni de-ai noştri. De fiecare dintre noi şi de noi toţi împreună depinde soarta planetei, a ţării şi a poporului în care ne-am născut.

Mulţumiri tuturor acelora care au rămas şi vor rămâne trezi şi la... datorie! Pentru siguranţa noastră, ne dorim ca Presa, Armata, Biserica, Poliţia, Jandarmeria şi, nu în cele din urmă, Serviciile Secrete să fie conduse şi formate din profesionişti, oameni ai spiritului şi ai dialogului, iar singurele criterii pentru care unii dintre oameni ajung să vegheze la bunul mers şi la progresul neamurilor să fie etica, morala şi cultura, legate între ele de o temeinică cunoaştere a legilor universale! Nihil sine Deo!

Bibliografie

E. L. Dotenko – *Psihologie şi manipulare*

Serghei Kara Murza – *Manipularea conştiinţei*

Bogdan Teodorescu – *Cinci decenii de manipulare*

Bernard Raquin – *Marile manipulări din epoca modernă*

Vladimir Volkoff – *Tratat de manipulare; Dezinformarea văzută din est*

Dr. Armen Victorian – *Manipularea Creierelor*

Emil Străinu – *Războiul informaţional; Spionajul Psihotronic şi câmpul de luptă mintal*

Dan Seracu – *Autocontrol*

David R. Hawkins – *Sinele: realitate şi subiectivitate*

Gustave Le Bon – *Psihologia maselor; Legile psihologice ale evoluţiei popoarelor; Psihologie politică*

R. V. Joule şi J. L. Beauvois – *Tratat de manipulare*

Jacques Bergier – *Stăpânii oculţi ai timpului*

Bogdan Ficeac – *Tratat de manipulare*

Patrick Pesnot – *Spionii ruşi de la Stalin la Putin*

Eugen Ovidiu Chirovici – *Puterea*

Robert Park – *Ştiinţa Voodoo. Drumul de la prostie la fraudă*

Zodivita Cosiis – *Dincolo de graniţele mentalului uman. Corespondenţele spirituale*

Alexandru Paul, Iulian Angel Popescu – *Despre cunoaştere şi natura umană*

Lynne Mc Taggart – *Câmpul. Căutarea forţei secrete a universului*

Bill Hughes – *Teroriştii secreţi*

Isaac Plotin – *Ştiinţe secrete*

Gordon Thomas – *Armele secrete ale C.I.A.-Tortură, manipulare şi arme chimice*

Cuprins

Cuvânt-înainte 5

Principiile manipulării 7

Ce este manipularea? 12
Ce este dezinformarea? 13
Elementele implicate în procesul dezinformării 14
Arsenalul dezinformării 16
Premisele teoretice ale manipulării 19
Reglajul fin în manipulare 21
Tehnici de manipulare 23
Limbaj, manipulare şi dezinformare 35
Zvonul 43
Intoxicarea 45
Tehnici de manipulare şi dezinformare 45
Categoriile dezinformării 49
Propaganda 52
Sistemul de propagandă 53
Tipuri de propagandă 55
Manipulare şi dezinformare în discursul mediatic .. 56
Principalele tehnici de manipulare mediatică 76

Agresiuni info-energetice (Psihotronica) ... 80

Câmpul electromagnetic 81
Arme psihotronice neletale 82
Diferite arme psihotronice 84
Alte tipuri de armament psihotronice 85
Arme cu frecvenţe electromagnetice joase şi foarte joase 87

Microunde pulsate 88
Acţiuni distale asupra creierului 89
Câteva date despre creier 91
Cipuri biometrice 92
Substanţe ajutătoare în manipularea cerebrală 93
Tehnologii pentru citirea gândurilor 94
Părţile creierului 95
Influenţarea matricei cerebrale 96
Tehnologii cuantice 97
Tehnologii militare cu efecte civile 98
Utilităţile rezonanţei magnetice 100
Influenţarea şi citirea gândurilor 101
Predicatele războiului non-convenţional 103
Descoperirile lui N. Tesla şi arsenalele militare ... 104
Arme cu efecte subliminale 106
Soldatul universal 107
Arme hologramice 109
Telepatia artificială 110
Hipnoza – instrument de manipulare distală 111
Laboratoarele iadului 113
Câmpul de luptă mental 114
Armatele studiază asiduu efectele parapsihologiei .. 115
666 cu aplicabilitate militară 116
Arsenalul distrugerii în masă 118
Abuzurile C.I.A. în experimentele pe cobai umani... 119
Torturi psihologice 121
Crime şi abuzuri psihiatrice 122
Proiectul Blue Bird 123
Urmaşii lui Mengele 125

Ororile armatei japoneze 126
Crime în numele progresului ştiinţific 127
Convertirea tehnologiei morţii în componente utile societăţii 128
Iradierea subiecţilor umani 129
Războiul Rece – predicatele conflictului din câmpul de luptă mental 130
Proiectele C.I.A. şi K.G.B. de control mental 132
Debutul războiului psihotronic 133
Ruşii şi americanii în căutarea supremaţiei psihotronice 134
Religia paranormalului în Rusia 136
Cinismul folosirii substanţelor radioactive pe subiecţi umani 138
Anii de glorie a psihotronicii sovietice 139
Confruntări psihotronice 140
Super-puterile nu cred în paranormal, dar îl folosesc asiduu 142
Fidelitate sau moarte 143
Marea Britanie şi cercetările psihotronice 144
Dovezi ale utilizării psihotronicii 145
Spionajul telepatic 146
Pionierii implanturilor electronice 149
Implantarea, o obsesie născută în secolul XX 150
Epilog 153
Bibliografie 155

Tipografia Shik & Ștefan SRL
str. Nicolae Drăgan nr. 10
sector 5, București

Trăim într-un univers al informațiilor și suntem definiți de ceea ce gândim, simțim și după felul în care acționăm.

Și dacă la început a fost cuvântul... astăzi trăim într-un imperiu al frazelor. Ne aflăm cu toții în căutarea sensurilor...

Știind bine toate acestea, manipulatorii conștiințelor ne strecoară subtil virgule în sens pentru a ne abate, pentru a se folosi de energiile noastre cu scopuri precise: **obținerea și prezervarea puterii!**